

ДЖАНИН ФРОСТ С ЕДИНИЯ КРАК В ГРОБА

Част 2 от „Среднощен ловец“

Превод от английски: София Русенова, 2011

chitanka.info

*На баща ми.
Ти си и винаги ще бъдеш моят герой.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Изминалата година определено разкри защо в книгите се включват страници с благодарности. Написването на първоначалния ръкопис може и да се осъществява в уединение, но всичко, което следва после — не е възможно да бъде извършено от сам човек.

На първо място искам да благодаря на Бог, защото ми даде онова, за което дори не дръзвах да се помоля.

Желая да изразя и благодарност на съпруга си — Матю, защото ме дари с любов и подкрепа, които ми помогнаха да повярвам, че е във възможностите ми да преследвам осъществяването на мечтите си, защото ме прие такава, каквата съм.

Бих искала да благодаря и на всичките почитатели на поредицата „Среднощен ловец“. Вашият ентузиазъм към героите ми означава за мен повече, отколкото някога ще съумея да изразя с думи.

Дължа и огромна признателност на редактора си, Ерика Тсанг, която определено запретна ръкави заедно с мен по време на работата ми по тази книга. Освен невероятните й напътствия относно това какво е и какво не е нужно да бъде разказано в тази история, тя прекара и цял час с мен, за да обсъдим възможните хранителни навици на гулите (Надявам се, че апетитът ти най-сетне се върна!). Ти си най-добрата, Ерика.

Благодаря и на моя агент Рейчъл Ватър. Не можех да си представя друг да ме придружава в това пътуване.

Големи благодарности отправям и на Том Егнър за прекрасните корици на книгите ми. Изказвам признателността си и към екипа на „Ейвън Букс“, който превърна работата ми в света на издателите в толкова прекрасно преживяване.

Най-искрена благодарност изказвам на Мелиса Мар, Джордан Съмърс, Марк дел Франко и Рона Уестбрук, които прочетоха тази книга и ми дадоха ценни препоръки и насоки. Благодаря и на Вики Питърсън за часовете, прекарани в насърчение.

Разбира се, дължа благодарност и на семейството си, особено на родителите и сестрите си. Безрезервната ви подкрепа означава повече от всичко за мен.

И накрая, но не и на последно място, отново бих желала да благодаря на Мелиса Мар. Никога няма да разбереш колко важно бе за мен твоето приятелство, докато вървах по този странен, неравен път. Бих се опитала да го изразя с думи, но и двете знаем, че в това ти си по-добра от мен.

ГЛАВА 1

Чаках пред огромната четириетажна къща в Манхасет^[1], собственост на господин Лиъм Фланъри. Не идвах на гости, както всеки страничен наблюдател можеше да забележи. Дългото яке, което носех, беше разкопчано, излагайки на показ пистолета в кобура под рамото ми, както и служебната ми карта от ФБР. Бях облякла блуза и широки панталони, за да прикрия десетте килограма сребро във вид на оръжия, прикрепени към ръцете и краката ми.

Почуках на вратата и ми отвори по-възрастен мъж, облечен в делови костюм.

— Специален агент Катрина Артър — представих се. — Тук съм, за да се видя с господин Фланъри.

Катрина не беше истинското ми име, но бе изписано на фалшивата ми карта. Икономът ме дари с неискрена усмивка.

— Ще проверя дали господин Фланъри си е у дома. Почакайте тук.

Аз обаче вече знаех, че Лиъм Фланъри си е у дома. Освен това знаех, че господин Фланъри не е човек, както и икономът му.

Е, аз също не бях човек, макар че от трима ни бях единствената с пулс.

Няколко минути по-късно вратата се отвори отново.

— Господин Фланъри е съгласен да ви приеме.

Това бе и първата му грешка. Ако зависеше от мен, щеше да е и последната.

Първото, което ми дойде наум щом влязох в дома на Лиъм Фланъри, беше: „Еха!“ Ръчно резбовано дърво красеше всички стени, подът бе покрит с някакъв на вид много скъп мрамор и накъдето и да погледнеш, с много вкус бяха пръснати антики. Да си мъртъв със сигурност не означаваше, че не можеш да си живееш охолно.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха, когато стаята се изпълни с енергия. Фланъри не знаеше, че имам способността да я усетя, също както бях доловила излъчването на икономата му гул. Може и да

изглеждах съвсем обикновена като всеки друг, но криех свои тайни. Както и ножове, естествено.

— Агент Артър — рече Фланъри. — Посещението ви явно е свързано с двамата ми служители, но от полицията вече ме разпитаха.

Акцентът му бе английски и някак не съответстваше на ирландското му име. Само като чух интонацията му, по гръбнака ми премина тръпка. Британският акцент ми навяваше спомени.

Обърнах се. Фланъри изглеждаше дори по-добре, отколкото на снимката в досието на ФБР. Бледата му кристална кожа едва ли не искреше на фона на жълто-кафявата му риза. Едно ще ви кажа за вампирите — те до един имат свършени кожи. Очите на Лиъм бяха с лазурен тюркоазен цвят, а кестенявата му коса падаше върху яката на ризата.

Да, красив беше. Вероятно нямаше проблем с подлъгването и набавянето на вечерята си. Ала най-впечатляващото у него бе аурата му. Тя извираше от вампира на могъщи талази. Мастер вампир, нямаше съмнение.

— Да, посетението ми е свързано с Томас Стилвел и Джеръм Хоторн. Бюрото би оценило съдействието ви.

Любезниченето ми имаше за цел да доловя още колко души има в къщата. Наострих уши, но не дочух никого друго, освен Фланъри, иконома и себе си.

— Разбира се. Готов съм на всичко, за да улесня властите и закона — каза той с лека насмешка.

— Удобно ли ще ви е да говорим тук? — попитах, опитвайки се да поразгледам по-обстойно. — Или предпочитате някое по-усамотено място?

Той се приближи.

— Агент Артър, щом искате да говорим насаме, наричайте ме Лиъм. И се надявам, че желанието ви е да си поговорим и за нещо различно от скучните Джеръм и Томас.

О, няхах никакво намерение да си говорим, веднага щом го отведях някъде на по-уединено място. След като бе заподозрян за убийствата на служителите си, Фланъри бе влязъл в списъка ми със задачи, въпреки че не бях тук, за да го арестувам. Хората не вярваха във вампири или гули, така че нямаше и законова процедура за справянето с убийците от техния вид. Не, вместо това съществуваше

тайно звено към Министерството на отбраната и в такива случаи шефът ми — Дон, пращаше мен. Е, вярно е, че в света на неживите за мен се носеха всевъзможни слухове. И те се бяха намножили, откакто приех работата на този пост, но само един-единствен вампир знаеше истинската ми самоличност. А него не го бях виждала от четири години.

— Лиъм, нали не флиртуваш с федерален агент, който те разследва за двойно убийство?

— Катрина, невинният човек не се притеснява, когато чуе трополенето на колелата на закона в далечината. Приветствам избора на федералните да пратят теб да говориш с мен, толкова красива жена. Освен това ми се струваш някак си позната, макар да съм сигурен, че щях да си спомня, ако съм те срещал и преди.

— Не сме се срещали — отвърнах моментално. — Повярвай ми, аз също щях да си спомня.

Не казах това като комплимент, но той се засмя по начин, прекалено многозначителен за вкуса ми.

— Обзалагам се.

Самодоволен кучи син. Да видим колко дълго ще запазиш арогантната си усмивка.

— Да се върнем към работата, Лиъм. Тук ли ще говорим, или някъде на по-уединено място?

Той въздъхна примирено.

— Щом се налага да говорим, най-удобно ще ни е в библиотеката. Последвай ме.

Тръгнах след него към библиотеката, минавайки покрай още разкошни, необитаеми стаи.

Библиотеката беше великолепа, съхраняваше стотици нови и старинни книги. В помещението имаше дори свитъци, положени зад стъклена витрина, но вниманието ми бе привлечено от огромно произведение на изкуството на стената.

— Това изглежда... примитивно.

На пръв поглед приличаше на изработено от дърво или слонова кост, но при по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че бе от кости. Човешки.

— Направен е от аборигени, на близо триста години е. Подарък ми е от едни приятели от Австралия.

Лиъм се приближи, тюркоазеносините му очи започваха да просветват в изумрудено. Видях зелените искри в погледа му и знаех на какво се дължаха. Похотта и жаждата за кръв извикваха този поглед у вампирите. И двете желаниа караха очите на кръвопийците да светят с изумруден блясък, а кучешките им зъби се удължаваха. Лиъм бе или гладен, или възбуден, но аз нямаше да задоволя нито една от тези му нужди.

Мобилният ми извънтя.

— Ало — отговорих.

— Агент Артър, все още ли разпитвате господин Фланъри? — попита ме заместникът ми Тейт.

— Да. Ще приключа до трийсет минути.

В превод: ако след половин час не вдигнех телефона си, отрядът ми щеше да дойде за мен.

Тейт затвори без повече приказки. Мразеше, когато поемех случай сама, но какво да се прави. За щастие в дома на Фланъри цареше мъртвешка тишина, все пак бе минало много време, откакто не се бях сражавала с мастер вампир.

— Предполагам, че полицаите са ти казали, че телата на Томас Стилвел и Джеръм Хоторн са били открити почти напълно обезкървени. А по трупите не е имало никакви видими следи от нападение — казах, минавайки направо на въпроса.

Лиъм сви рамене.

— Бюрото има ли предположение?

Е, разполагахме с повече от предположение. Знаех, че Лиъм просто е затворил дупчиците върху шиите на Джеръм и Томас с няколко капки от собствената си кръв, преди мъжете да умрат. И бум, два обезкървени трупа, без следи от вампирско ухапване, което да разбуди духовете... освен ако човек не знаеше за какви трикове да следи.

Отвърнах му с въпрос:

— И ти имаш, нали?

— Знаеш ли какво е моето предположение, Катрина? Че си толкова сладка на вкус, колкото и изглеждаш. Всъщност за нищо друго не мога да мисля, откакто влезе в къщата.

Не се съпротивлявах, когато Лиъм се приближи още повече и повдигна брадичката ми. В края на краищата това щеше да го разсее

повече от всичко друго, което можех да измисля.

Усетих хладните му устни върху моите, вибриращи от извиращата енергия, дарявайки устата ми с приятно гъделичкане. Целуваше много добре, знаеше кога да задълбочи целувката и кога наистина да я задълбочи. За минута дори си позволих да се насладя на усещането — Боже, явно четирите години на въздържание си взимаха своя дан! — и тогава се залових за работа.

Обвих ръце около тялото му, прикривайки движението, с което извадих кама от ръкава си. В същото време той плъзна ръце по бедрата ми и напипа твърдите очертания под панталона ми.

— Какво, по дяволите...? — измърмори и се отдръпна.

Усмихнах се.

— Изненада! — И тогава го нападнах.

Ударът щеше да е смъртоносен, но Лиъм бе по-бърз от очакваното. Подкоси краката ми точно когато забивах сребърното оръжие в плътта му, пропускайки на сантиметри сърцето му. Вместо да стана и да възвърна равновесието си, се претърколих, за да избегна ритника, който бе определил за главата ми. Лиъм се хвърли напред, за да опита отново, ала спря, когато три от ножовете ми полетяха и потънаха в гърдите му. По дяволите, отново пропуснах сърцето му.

— Мили Боже! — възкликна Лиъм. Престана да се преструва на човек и позволи на очите си да светнат в зелено, а зъбите му да се покажат. — Ти сигурно си прословутият Червенокос жътвар. И какво доведе страшилището за вампирите в дома ми?

Звучеше заинтригуван, но не и изплашен. Въпреки това изглеждаше по-уморен и започна да ме обикаля, когато скочих на крака и отхвърлих якето си настрана, за да имам по-добър достъп до оръжията си.

— Обичайното — отвърнах. — Убил си хора. Тук съм, за да изравня резултата.

Лиъм извъртя очи.

— Повярвай ми, кукличке, Джеръм и Томас си го просеха. Копелетата ме крадяха. Толкова е трудно да намериш читав персонал в днешно време.

— Продължавай да си говориш, красавецо. Не ми пука.

Разкърших рамене и извадих още ножове. Никой от двамата ни дори не мигваше, докато чакахме другия да направи първия си ход.

Лиъм обаче не подозираше, че съм наясно, че е повикал помощ. Чувах как гулт тихомълком се промъква към нас, едва размърдвайки въздуха около себе си. Лиъм бърбореше, за да печели време.

Вампирът поклати самообвинително глава.

— Видът ти трябваше да събуди подозрението ми. Говори се, че Червенокосият жътвар има алена като кръв коса и сиви като дим очи. А и кожата ти... ммм, ето това трябваше да ме накара да се замисля. Никога досега не съм виждал човек с толкова красива кожа. Боже, момиче, аз дори нямаше да те ухапя. Е, поне не така, както ти очакваш.

— Поласкана съм, че първо искаш да ме чукаш и едва после да ме убиеш. Наистина, Лиъм, много мило.

Той се ухили.

— Все пак Денят на свети Валентин бе едва преди месец.

Изтласкваше ме към вратата и аз му позволих. Бавно извадих от крачола на панталоните си най-дългия си нож — онзи, който приличаше на малък меч, и го преместих в дясната си ръка. В лявата стиснах ножовете за хвърляне.

Лиъм се ухили още по-широко, когато ме видя да правя това.

— Внушително, но още не си видяла моето копие. Хвърли джаджите си и ще ти го покажа. Можеш дори да задържиш няколко от ножовете, ако искаш. Така само ще стане по-интересно.

Той се спусна към мен, но аз не се вързах. Вместо това метнах петте ножа с лявата си ръка и се извъртях, за да избегна удара на гула зад гърба ми. С едно-единствено движение, което запрати вибрации по ръката ми, с все сила забих острието във врата му.

Мечът излезе от другата страна. Ококорените очи се вторачиха в мен и миг по-късно главата на съществото тупна на земята. Имаше само един начин да убиеш гул и това бе този.

Лиъм изтръгна сребърните ми ножове от тялото си, сякаш бяха просто клечки за зъби.

— Ти, гадна кучко, сега вече ще те нараня! Магнус ми беше приятел в продължение на повече от четирийсет години!

Това сложи край на закачките. Лиъм ме нападна с невероятна бързина. Нямаше други оръжия, освен тялото и зъбите си, но те бяха страховити. Хвърли се със свити юмруци към мен и в продължение на няколко минути си разменяхме удари, като преобръщахме всяка маса и лампа, която ни се изпречеше. Най-накрая той ме захвърли през стаята

и аз се строполих близо до необичайния артефакт, на който се бях възхитила по-рано. Когато Лиъм ме връхлетя, го изритах и го запратих върху витрината със свитъците. Сетне грабнах скулптурата и я запратих към главата му.

Лиъм се приведе и избегна удара, но изруга, когато ценният артефакт се пръсна на парчета зад гърба му.

— Мътните го взели, нямаш ли никакво уважение към предметите на изкуството? Този шедьовър бе по-стар от мен! И как, мамка му, изведнъж се сдоби с такива очи?

Не беше нужно да се гледам в огледало, за да разбера за какво ми говори. Предишният ми сив поглед вероятно сега светеше в зелено като този на Лиъм. Битките изваждаха на бял свят доказателството за смесения ми произход, който дължах на незнайния ми баща.

— Този пъзел от кости е по-стар от теб, а? Значи си на колко, на двеста години? Двеста и петдесет? Силен си. Убивала съм вампири на по седемстотин, които не удряха толкова силно, колкото теб. Забавно ще е да те убия.

Бог да ми е на помощ, но не се шегувах. Не ми доставяше удоволствие, когато забивах колове във вампири и оставях екипа ми да почисти останките след мен.

Лиъм ми се ухили.

— На двеста и двацет съм, кукличке. В неживи години. Предишните не си заслужава да се споменават, само немотия и нещастие. По онова време Лондон бе клоака. Сега обаче изглежда много по-добре.

— Жалко, че повече няма да го зърнеш.

— Съмнявам се, кукличке. Мислиш си, че ще ти е забавно да ме убиеш? А на мен ще ми хареса да те чукам.

— Да видим какво можеш — присмях му се.

Той прелетя през помещението прекалено скорострелно, за да го избегна и брутално ме цапардоса по главата. В мозъка ми затанцуваха светлини — удар като този би пратил в гроба всеки нормален човек. А мен? Аз никога не съм била нормална, така че докато се борех да надвия гаденето, реагирах мълниеносно.

Проснах се неподвижна на пода с отворена уста и подбелила очи, оголвайки изкусително шията си. Край отпуснатата ми ръка лежеше един от ножовете ми за хвърляне, който вампирът бе извадил от

гърдите си. Дали Лиъм щеше да ме срита, докато бяха повалена, или пък щеше да се приближи, за да види колко съм пострадала?

Поетият риск ми донесе късмет.

— Така е по-добре — измърмори Лиъм и коленичи край мен. Плъзна ръце по тялото ми и изръмжа: — На това му се вика човек армия. Тая жена мъкне цял проклет арсенал.

Разкопча ципа на панталоните ми съвсем делово. Навярно щеше да ми вземе ножовете, което бе умно от негова страна. Но когато смъкна панталоните ми до бедрата, спря. Пръстите му докоснаха татуировката на крака ми, която си бях направила преди четири години, след като обърнах гръб на стария си живот в Охайо, за да прегърна новия.

Сграбчвайки шанса си, грабнах камата и я забих в сърцето му. Шокираният поглед на Лиъм се втренчи в мен и застина.

— Мислех си, че след като „Александър“ не ме довърши, нищо не е в състояние да го направи...

Тъкмо щях да направя последното фатално завъртане на ножа, когато и последното парче от пъзела си дойде на мястото. Кораб на име „Александър“. Той е от Лондон и е мъртъв от около двеста и двайсет години. Има аборигенско произведение на изкуството, подарено му от приятел в Австралия...

— Кой от тях си ти? — попитах, държейки здраво ножа.

Само да мръднеш и острието щеше да пробие сърцето му. Но ако кротуваше, без да трепва дори, то нямаше да го убие. Засега.

— Какво?

— През хиляда седемстотин осемдесет и осма година четирима престъпници били осъдени и изпратени в Саут Уелс^[2], в колониите за затворници, били качени на кораб, кръстен „Александър“. Скоро след като пристигнали един от тях избягал. Година по-късно този престъпник се завърнал и избил всички, с изключение на тримата си другари. Единият бил превърнат във вампир по свой избор, другите двама — насила. Знаем кой от тях не си, така че ми кажи кой от другите двама си ти.

Ако това бе възможно, щях да кажа, че Лиъм бе дори по-удивен, отколкото когато го пронизах в сърцето.

— Само неколцина души в целия свят знаят тази история.

Заплашително мръднах острието и то потъна милиметър по-навътре. Той схвана.

— Иън. Аз съм Иън.

Мамка му! Върху мен лежеше мъжът, който преди почти двеста и двацет години бе превърнал във вампир любовта на живота ми. Каква ирония.

Лиъм, или Иън, бе убиец, както сам бе признал. Служителите му може и да бяха откраднали от него, или пък не — на света никога не липсваха глупци. Когато ставаше дума за собствеността им, вампирите се ръководеха от собствени правила. Те бяха абсолютни териториални същества. Ако Томас и Джеръм са знаели какъв е той и въпреки това са крадели от него, значи са знаели какви ще бъдат последствията. Но не това задържаеше ръката ми неподвижна. Най-сетне ми се изясни една съвсем проста истина — може и да бях зарязала Боунс, но не можех да убия мъжа, отговорен за срещата ми с него.

Да, наречете ме сантиментална, ако щете.

— Лиъм, или ако предпочиташ Иън, слушай ме много внимателно. Ще извадя ножа и ти ще избягаш. Сърцето ти е наранено, но ще оздравееш. Дължах някому един живот и ти ще си щастливецът, с който ще се издължа.

Той ме зяпна. Светлините от блесналите ни погледи се сляха.

— Криспин. — Истинското име на Боунс увисна помежду ни, но аз не реагирах. Иън се засмя болезнено. — Само Криспин може да е. Трябваше да се досетя по начина, по който се биеш, да не говорим за татуировката ти, която е същата като неговата. Гаден номер, да се престориш на припаднала. Той никога нямаше да се върже. Щеше да те ритя, докато спреш с преструвките.

— Прав си — съгласих се. — Това е първото, на което ме научи Боунс. Не спирай да риташ дори когато противникът е паднал. Внимавах в уроците. Ти обаче не си.

— Е, малък Червенокос жътварю. Значи заради теб той е в толкова отвратително настроение през последните няколко години.

Сърцето ми незабавно подскочи от радост. Иън току-що потвърди онова, за което дори не смеех да мисля. Боунс беше жив. Дори да ме мразеше, задето го бях напуснала, той бе жив.

Иън се опита да се възползва от наученото.

— Ти и Криспин, а? Не съм говорил с него от няколко месеца, но мога да го откроя. Мога да те заведа при него, ако искаш.

Мисълта, че отново мога да видя Боунс развихри буря от емоции в мен. За да ги прикрия, се изсмях ехидно.

— Не искам и за всичкото злато на света. Боунс се натъкна на мен и ме използва като примамка за онези, за които му плащаха да убива. Дори ме накара да се татуирам. Та като стана дума за злато, когато отново видиш Боунс, му напомни, че ми дължи пари. Така и не ми плати моя дял, както ми беше обещал. Единствената причина днес да е щастливият ти ден е, че веднъж той ми помогна да спася майка си и затова съм му длъжница, но с теб ще се отплатя. Ала ако някога отново срещна Боунс, то ще е с изваден нож.

Болеше ме от всяка дума, но се налагаше да ги изрека. Нямах да превърна Боунс в мишена, признавайки, че все още го обичам. Ако Иън му споменеше казаното от мен, Боунс щеше да разбере, че то е лъжа. Той не бе отказал да ми плати за ударите, които заедно бяхме извършили, напротив, аз бях отказала да взема парите. И татуировката не ме бе накарал да си направя. Татуирах си кръстосаните кости, същите като неговите, заради безплодния копнеж по него, след като го напуснах.

— Ти си наполовина вампир. Няма начин да не си, с тези светещи очи. Кажи ми как...?

За малко да си замълча, но какво пък толкова. Иън вече и без това знаеше тайната ми. Как, беше несъществен въпрос.

— Някакъв новосъздаден вампир изнасилил майка ми и за нейно нещастие, спермата му все още била жива. Не знам кой е той, но някой ден ще го намеря и ще го убия. Дотогава ще ми се наложи да се задоволявам с други отрепки като него.

Някъде в далечния край на библиотеката зазвъня мобилният ми телефон. Не помръднах да го вдигна, ала заговорих бързешком:

— Това е подкреплението ми. Ако не вдигна, ще нахлуят вълоръжени. В момента си прекалено слаб, за да можеш да се справиш с тях. Изправи се бавно. Когато извадя ножа, бягай като дявол от тамян и не спирай. Ще отървеш кожата, но ще напуснеш тази къща и никога повече няма да се връщаш. Разбрахме ли се? Помисли, преди да отговориш, защото не блъфирам.

Иън се усмихна напрегнато.

— О, вярвам ти. Та ти заби нож в сърцето ми. Не е нужно да ме лъжеш.

Дори не мигнах.

— Тогава да го направим.

Без да отрони нито дума повече, Иън започна да се изправя. Видно бе, че всяко движение е агония за него, но стисна устни и не издаде нито звук. Когато и двамата се изправихме, внимателно извадих острието от гърба му и задържах кървавия нож пред себе си.

— Довиждане, Иън. Разкарай се.

Той се хвърли през стъклото на прозореца вляво от мен, движението бе размазано от скоростта, по-бавна от преди, но все така впечатляваща. Чух мъжете, нахлуващи през входната врата. Оставаше да свърша само още едно нещо.

Забих окървавената кама в корема си, достатъчно дълбоко, за да се срина на колене, но така, че да избегна фатални поражения. Когато заместникът ми, Тейт, нахълта тичешком в библиотеката, аз пъшках превита на две, а кръвта ми изтичаше върху красивия дебел килим.

— Господи, Кат! — възкликна той. — Някой да донесе брамс!

Другите двама капитани от отряда ми, Дейв и Хуан, се завтекоха да изпълнят нареждането. Тейт ме вдигна и ме изнесе от къщата. Дадох заповедите си с накъсан глас:

— Един се измъкна, но не го преследвайте. Прекалено силен е. В къщата няма никой друг, но все пак огледайте набързо и се изтеглете. Трябва да се махнем, в случай че се върне с подкрепление. Ще настане кървава баня.

— Бърз оглед и после се оттегляме, отбой! — нареди Дейв, затваряйки вратите на микробуса, в който ме отнесоха.

Тейт извади ножа и притисна марли върху раната ми, давайки ми да глътна няколко хапчета, които не се намираха в нормалните аптеки.

След четири години и с помощта на екип от гениални учени, шефът ми, Дон, бе успял да създаде чудодееен лек от вампирската кръв. Ако се изпиеше от обикновен човек, хапчето като по чудо лекуваше наранявания от сорта на счупени кости и вътрешни кръвоизливи. Бяхме го нарекли „брамс“ в чест на писателя, който превърна вампирите в знаменитости^[3].

— Не трябваше да влизаш сама — скара ми се Тейт. — По дяволите, Кат, следващият път ме послушай!

Усмигнах се едва-едва.

— Както кажеш. Не съм в настроение за спорове.

И после припаднах.

[1] Предградие на Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

[2] Ню Саут Уелс, един от югоизточните щати в Австралия, преди векове е бил колония на Великобритания, в която са били заточвани престъпници. — Бел.прев. ↑

[3] Има се предвид Брам Стокър, автор на романа „Дракула“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Живеех в малка двуетажна къща, издигаща се в края на дълга алея. Обзавеждането бе едва ли не спартанско заради оскъдността си. На първия етаж имаше само едно канапе, лавици с книги, няколко лампи и минибар, зареден с джин и тоник. Ако черният ми дроб не бе наполовина вампирски, досега да бях умряла от цироза. Тейт, Дейв и Хуан обаче никога не се оплакваха от количествата пиячка в дома ми. Тесте карти и доволно количество алкохол бе достатъчно, за да ги направи редовни посетители на дома ми. Жалко, че никой от тях не бе добър покерджия дори когато бяха трезви. А щом ги напиех, се забавлявах да наблюдавам как картоиграческите им умения стават още по-ужасни.

Е, как се сдобива човек с подобен, изпълнен с лукс живот? Шефът ми, Дон, се натъкна на мен, когато бях на двайсет и две и се бях забъркала в неприятности със закона. Нали се сещате, обичайните младежки лудории — убийство на губернатора на Охайо и неколцина от персонала му, които се бяха оказали съвременни робовладелци, продаващи на вампирите жени за храна и забавления. Да, те заслужаваха да умрат, особено като се има предвид, че аз бях едно от момичетата, които се опитаха да продадат. Двамата с приятеля ми вампир Боунс бяхме въздали собствен вид правосъдие и след нас останаха доста трупове.

След като ме арестуваха, странните патологични изменения, отразени в изследванията ми, ме издадоха, че не съм изцяло човек. Дон ме вербува да ръководя тайния му отряд, като ми отпрати предложение, на което не можех да откажа. Или по-точно казано — смъртна заплаха. Приех работата. Имах ли друг избор?

Ала въпреки множеството си недостатъци Дон искаше да защити онези, които обикновените закони не успяваха. Аз исках същото. Рискувах живота си, защото усещах, че това е била причината да се родя наполовина вампир, но да изглеждам съвсем като човек. Можех да бъда и примамката и въдицата за онези, които дебнеха в нощта.

Нямаше да живея щастливо до края на живота си, но поне работата ми променяше към по-добро живота на други хора.

Докато си обличах пижамата, телефонът ми иззвъня. Беше почти полунощ и вероятно беше или Дениз, или някое от момчетата, понеже майка ми по това време отдавна вече си е легнала.

— Здравсти, Кат. Сега ли се прибираш?

Дениз знаеше какво работя и знаеше каква съм. Една нощ, докато бях по мои си дела, се натъкнах на вампир, който се опитваше да изсмуче кръвта ѝ. Когато приключих с него, тя вече бе видяла достатъчно, за да осъзнае, че той не е човек. За да ѝ отдам дължимото, се налага да спомена, че тя нито се разпищя, нито припадна, нито пък направи някое от нещата, които някой друг човек щеше да направи. Просто примигна и каза: „Еха. Дължа ти една бира. Най-малко.“

— Да — отговорих ѝ по телефона. — Току-що се прибирам.

— О! Лош ден? — попита тя.

Дениз нямаше как да знае, че бях прекарала по-голямата част от деня възстановявайки се с помощта на хапченцата брамс от раната в корема, която собствено ръчно си нанесох с окървавен от вампирска кръв нож. Това, само по себе си, навярно ми бе помогнало повече от магическите хапчета на Дон. Нищо, ама нищо не лекува така добре, както вампирската кръв.

— Ами, обичайното. Ти как си? Как мина срещата ти?

Тя се засмя.

— Приказвам си с теб по телефона, това какво ти говори? Всъщност тъкмо щях да размразя един чийзкейк. Искаш ли да наминеш?

— Разбира се, но съм по пижама.

— Да не забравиш и пухкавите си чехлички. — Представих си как Дениз се усмихва. — Няма да изглеждаш добре без тях.

— Идвам. До скоро.

Затворихме и аз се усмигнах. Самотата бе отложена за известно време. Поне до изяждането на чийзкейка.

В тази късна доба пътищата на Вирджиния бяха опустели, но бях нащрек, защото това бе обичайното време, по което вампирите ловуваха. Обикновено те просто си пийваха по малко. Използваха силата на погледа си и халюциногена в зъбите си, за да се нахранят и да избягат, оставяйки жертвата си с фалшиви спомени и ниско

съдържание на желязо в кръвта. Боунс ми бе разкрил този факт. Той ме научи на всичко за вампирите: разказа ми за преимуществата им (а те бяха много!), за слабостите им (които бяха малко и слънчевата светлина, кръстовете и дървените колове не бяха сред тях), за вярванията им (че Каин бил първият вампир, създаден от Господ, който го наказал за убийството на Авел, превръщайки го в същество, прокълнато винаги да пие кръв като наказание за пролятата братова), за строгата йерархична структура на обществата им, където най-старият вампир господства над „децата“, създадени от него. Да, Боунс ме бе научил на всичко, което знаех.

А после аз го бях напуснала.

Извих волана и рязко натиснах спирачките, когато едно коте се хвърли между гумите на колата ми. Когато слязох, то се опита да побегне, но го хванах и го огледах. По нослето му имаше малко кръв и животинчето измяука, когато мръднах лапичката му. Беше счупена, нямаше съмнение.

Мълвейки успокоителни думи, извадих мобилния си телефон.

— Току-що прегазих котенце — казах на Дениз. — Не мога да го зарежа просто така. Можеш ли да ми намериш ветеринар?

Тя възкликна съчувствено и отиде да вземе телефонния указател. След миг се върна.

— Този работи денонощно и не е далече от теб. После да ми кажеш как е котенцето, става ли? Ще върна чийзкейка във фризера.

Затворих и се обадох на ветеринаря, за да ме упъти. След десетина минути спрях пред „Ноас Фъри Арк“^[1].

Над пижамата си бях наметнала якето, но вместо ботуши... да, бях обула сините си пухкави чехли. Навярно приличах на домакиня, излязла от ада.

Мъжът в приемната се усмихна, щом влязох.

— Вие ли сте дамата, която току-що ми се обади? С котката?

— Да.

— И името ви е госпожа...?

— Госпожица. Кристин Ръсъл. — Под това име се подвизавах в момента, то бе поредното отдаване на почит на загубената ми любов, понеже човешкото име на Боунс бе Криспин Ръсъл. Проклятието на сантименталността щеше да ме довърши някой ден.

Приятелската му усмивка стана още по-широка.

— Аз съм доктор Ноа Роуз.

Ноа. Това обясняваше странното име на ветеринарния кабинет. Той взе котето, за да му направи рентгенова снимка и се върна след няколко минути.

— Счупено краче, малко охлузвания и недохранване. След около две седмици би трябвало да е напълно здраво. Улично ли е?

— Доколкото ми е известно, да, доктор Роуз.

— Ноа, моля. Сладко малко котенце. Ще го задържите ли?

Думата котенце ме накара да трепна, ала скрих тъгата си и отвърнах, без да се замислям:

— Да.

Широко отворените очи на котето бяха вперени в мен, сякаш знаеше, че съдбата му е решена. Мъничкото му краче бе гипсирано, раничките бяха намазани с мехлем и животинчето изглеждаше наистина окаяно.

— С храна и почивка това коте ще оздравее светкавично.

— Чудесно. Колко ви дължа?

Той се усмихна свенливо.

— Нищо. Постъпката ви е благородна. След две седмици трябва да го доведете, за да махна гипса. Кога ще ви бъде удобно?

— Стига да е късно. Аз, въ, работя на странни смени.

— Вечерните часове не са проблем.

Той отново ми се усмихна свенливо и нещо ми подсказа, че не с всеки клиент е така дружелюбен. Ала все пак докторът изглеждаше безобиден. Това бе рядкост, като се вземеха предвид мъжете, които срещах.

— Какво ще кажете за осем часа в четвъртък след две седмици?

— Чудесно.

— Благодаря за помощта, Ноа. Длъжница съм ви.

Понечих да тръгна към вратата.

— Почакайте! — Той заобиколи бюрото и спря. — Това е съвсем непрофесионално, но ако смятате, че сте ми длъжница, не че сте, разбира се, но... аз съм нов в града и... ами, не познавам много хора. Повечето от клиентите ми са по-възрастни или женени и... опитвам се да кажа, че...

Вдигнах въпросително вежда заради несвързаните му приказки и той се изчерви.

— Няма значение. Ако не се върнете за уречения час, ще ви разбера. Съжалявам.

Горкичкият, сладък беше. Хвърлих му бърз поглед през очите на жена, а не като предишния, който бях отпредила към него с влизането си и който бе напълно различен, преценяващ опасността. Ноа беше висок, мургав и по момчешки хубав. Можеше да ги събера с Дениз — тя тъкмо ми бе казала, че от последната си среща не е останала очарована.

— Добре, Ноа, отговорът е „да“. Всъщност в понеделник вечер с приятелката ми Дениз ще излезем някъде да хапнем. Заповядай, присъедини се към нас.

Той си отдъхна.

— В понеделник става. Ще се обадя в неделя, за да потвърдя. Обикновено не правя такива неща. Боже, това звучи като заучена реплика! Дай ми телефонния си номер преди да съм те отказал с приказките си.

С усмивка записах на листче номера на мобилния си. Ако Ноа и Дениз се харесат, ще се измъкна тихомълком преди десертите. Ако пък се окаже кретен, тогава ще го разкарам, като се погрижа повече да не я притеснява. Така де, за какво са приятелите?

— Моля те, не променяй решението си — рече той, когато му подадох листчето.

Вместо да отвърна, само му магнах за лека нощ.

[1] Furry (англ.) — пухкав; ark (англ.) — ковчег. Floa е американското произношение на името на библейската личност Ной. В превод името на ветеринарната клиника означава: „Ноев ковчег за пухкави животинки“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Следващия понеделник, в шест без десет, телефонът ми извъня. Погледнах изписания на дисплея номер и се намръщих. Защо Дениз ми се обаждаше от домашния си телефон? Трябваше да е дошла още преди петнайсет минути.

— Какво става? — попитах, щом вдигнах. — Закъсняваш.

Тя прозвуча, все едно си поемаше дълбоко дъх. — Кат, не ми се сърди, но... няма да дойда.

— Болна ли си? — попитах притеснено.

Отново чух дълбоко поемане на дъх.

— Не, няма да дойда, защото искам ти да излезеш с Ноа. Сама. Каза ми, че ти се струва наистина свестен.

— Но аз не искам да ходя по срещи! — запротестирах. — Уредих я само за да можеш ти да се запознаеш с него и ако се окаже, че не твой тип — да се измъкнем елегантно.

— За Бога, Кат, не ми трябва да излизам на нова среща, но ти определено имаш нужда! Да ти кажа, баба ми е по-активна от теб. Виж, знам, че не искаш да говориш за онзи тип, който и да е бил той, но сме приятелки вече повече от три години и е крайно време да започнеш да живееш. Завърти главата на Ноа с пияческите си способности, наприказвай му една камара глупости, докато му пламнат ушите, но опитай да се забавляваш с мъж, когото не възнамеряваш да убиеш в края на вечерта. Поне веднъж. Може би тогава няма непрекъснато да си толкова тъжна.

Беше бръкнала с пръст в раната. Макар че никога не й бях разказвала подробности за Боунс, особено тази, че е вампир, тя знаеше, че бях обичала някого и го бях изгубила. И знаеше колко самотна се чувствам. По-самотна, отколкото признавах.

Въздъгнах.

— Не мисля, че идеята е добра...

— Аз обаче мисля — на момента ме прекъсна тя. — Ти не си мъртва, така че трябва да спреш да се държиш като такава. Това е само

една вечеря, не е бягство до Вегас. Пък и не е казано, че и друг път пак трябва да се срещнеш с Ноа. Но отиди поне веднъж. Хайде де!

Погледнах новото си котенце. То мигна, което приех като положителен отговор на въпроса ми.

— Добре. Ноа трябва да е тук до пет минути. Ще изляза с него, но навярно ще изтърся нещо глупаво и до час ще се върна обратно у дома.

Дениз се разсмя.

— Няма значение, поне ще си опитала. Обади ми се, когато се прибереш.

Казах й довиждане и затворих. Очевидно щях да ходя на среща. Готова или не.

Щом минах покрай огледалото, се огледах два пъти. Боядисаната ми в кафяво коса бе подстригана до раменете и изглеждаше някак чужда, но такава беше и идеята, в случай че Иън решише да потвърди слуховете за външния ми вид. Не исках вампирите и тулите да ме разпознават само заради цвета на косата ми. Блондинките може и да се забавляваха повече, но аз се надявах на по-голям брой трупове. Червенокосият жътвар бе изпратен да почива в мир. Да живее Жътваря брюнетка!

Когато Ноа почука на вратата, вече се бях примирила със съдбата си. Когато ме зърна, усмивката му застина.

— Преди не беше ли червенокоса? Нали не съм си въобразил това в нервността си?

Повдигнах вежда, която вече не бе червена, а с меден оттенък.

— Имах нужда от промяна. Бях червенокоса цял живот и ми се прииска нещо различно.

Той моментално отстъпи.

— Е, красива е. Ти си красива. Искам да кажа, че и преди беше хубава и сега продължаваш да бъдеш. Да вървим, преди да си се отказала.

Наистина бих се отказала, но това нямаше нищо общо с Ноа. И все пак, колкото и да не ми се искаше да си го призная, Дениз беше права. Можех да прекарам поредната вечер измъчвайки се заради някого, когото никога нямаше да имам, или за разнообразие можех да изляза и да се опитам да прекарам една приятна вечер.

— Лоши новини — съобщих му. — Приятелката ми, въ, задържали са я и няма да успее да дойде. Съжалявам. Ако искаш да отменим вечерята, ще те разбере напълно.

— Не — отвърна веднага Ноа, усмихвайки се. — Гладен съм. Да вървим да ядем.

Само една среща, напомних си, докато се настанявах в колата му. Какво толкова можеше да се случи?

С Ноа отидохме в италианското бистро „Ренардос“. От благоприличие пих само червено вино, понеже не исках да разкривам склонността си към поглъщане на огромни количества джин с тоник.

— Какво работиш, Кристин? — попита ме той.

— Полеви проучвания и набиране на нови попълнения за ФБР.

Донякъде това бе истина, ако издебването и избиването на съществата на нощта може да се нарече „проучване“. Или обикалянето на страната, отбирайки най-добрите военни, полицаи, федерални агенти или дори престъпници, които системата можеше да ми предложи — „набиране на новобранци“. Хей, какво очаквате при операции, които имат за цел да избиват вампири, не можем да сме придиричиви, когато става дума за персонал, нали така? Някои от най-добрите членове на отряда ни някога бяха носили оранжеви униформи^[1]. Хуан е бил престъпник, избрал да работи за Дон след над двайсет години, прекарани зад решетките. Тази пъстра групичка може и да не беше особено традиционен отряд, но със сигурност бе смъртоносен.

Очите на Ноа се ококориха.

— За ФБР? Ти си агент на ФБР?

— Не и на практика. Нашият отдел е по-скоро подразделение на Министерството на отбраната.

— О, значи имаш една от онези работи, за която, ако ми разкажеш, после ще трябва да ме убиеш? — подразни ме той.

Едва не се задавих с виното си. Ти го каза, приятелче.

— Въ, не е чак толкова вълнуващо. Просто вербуване на новобранци и проучвания. Но непрестанно съм в готовност да се отзова на повикване и работя на странни часови смени. Затова и Дениз е по-подходящата от двете ни, ако искаш да опознаеш Ричмънд.

Казах му това, за да убия всякакви илюзии. Ноа беше сладур, но между нас не можеше да се случи нищо.

— Наясно съм със странните смени и работата на повикване. При спешни случаи пейджърът ми звъни по всяко време. Е, не е толкова сериозно, колкото при твоята работа, но все пак. Дори най-малките неща в живота заслужават внимание. Винаги съм смятал, че начинът, по който се отнасяш към по-слабите, показва истинския ти характер.

Добре, добре. Издигна се мъничко в очите ми.

— Съжалявам, че Дениз не успя да дойде — казах навярно за пети път. — Мисля, че наистина щеше да я харесаш.

Ноа се приведе напред.

— Убеден съм, че е така, но не съжалявам, че тя не успя да дойде. Използвах претекста, че искам да се запозная с повече хора, за да те поканя на среща. Наистина просто исках да излезем заедно. Сигурно е заради онези пухкави чехли.

Засмях се и това ме уплаши. Честно казано, бях очаквала да прекарам ужасно, но беше... приятно.

— Ще го запомня.

Вгледах се в него над чашата си с вино. Ноа носеше блуза с кръгло бие около врата и сиво спортно сако с тъмносиви панталони. Черната му коса бе подстригана скоро, но един кичур все падаше върху челото му. Определено не би трябвало да липсват желаещи за срещи с него. Макар че на кожата му ѝ липсваше онзи млечен албатросов тен, който блестеше на лунна светлина...

Поклатих глава. По дяволите, трябваше да престана да мисля за Боунс! Дватама нямахме общо бъдеще. Дори да успеехме да се справим с непреодолимата пречка, която създаваше работата ми, състояща се в убиване на вампири, или пък с изпепеляващата омраза, която майка ми изпитваше към всичко с дълги кучешки зъби, пак нямаше да се получи. Боунс беше вампир. Той щеше да остане млад завинаги, а аз неминуемо щях да остаря и да умра. Единственият начин да победя смъртната си природа бе да се превърна във вампир, а аз отказвах да го направя. Въпреки че това разби сърцето ми, взех единственото правилно решение и напуснах Боунс. Мътните го взели, той може би вече дори не помисляше за мен. Навярно бе продължил живота си, бяха минали повече от четири години, откакто се бяхме видели за последен път. Вероятно и за мен бе време да продължа напред.

— Искаш ли да пропуснем десерта и да се поразходим? — попитах импулсивно.

Ноа не се поколеба.

— Ще ми бъде много приятно.

Шофирахме в продължение на четирийсет минути, за да стигнем до плажа. Все още беше март и навън бе мразовито, затова се увих поплътно в якето си, предпазвайки се от студения океански бриз. Ноа вървеше до мен с ръце, пъхнати в джобовете.

— Обичам океана. Затова и се преместих от Питсбърг във Вирджиния. Още когато го видях, осъзнах, че искам да живея наблизо. Има нещо в океана, което ме кара да се чувствам нищожен, но все пак част от по-голямата картинка. Звучи изтъркано, но е самата истина.

Усмихнах се тъжно.

— Не е изтъркано. Аз се чувствам така по отношение на планините. Все още се връщам там, когато имам възможност...

Гласът ми отпадна, защото си спомних с кого за пръв път видях планините. Това трябваше да спре.

В изблик на желание да забравя, сграбчих Ноа и дръпнах главата му към своята. Той се поколеба за секунда, преди да отвърне, обгръщайки ме с ръце. Пулсът му се ускори, щом го целунах.

Също толкова внезапно, колкото бях започнала, се отдръпнах.

— Съжалявам. Беше много грубо от моя страна.

Колеблив смях се отрони от устните му.

— Надявах се на такава грубост. Всъщност планирах да започна плавно, щях да те помоля да поседнем и навярно да те прегърна през раменете... но твоят подход ми харесва повече.

Боже, устните му кървяха. Глупаво бе, че не внимавах със силата си. Горкият Ноа очевидно беше мазохист. Е, поне не избих зъбите му, тогава сигурно нямаше да е толкова доволен.

Ноа стисна раменете ми и този път по своя воля сведе глава. Овладях силата си и го целунах нежно, позволявайки на езика му да навлезе в устата ми. Пулсът му отново се ускори и кръвта му се спусна към долната половина на торса му. Беше едва ли не смешно да чуя реакцията на тялото му.

Отблъснах го.

— Само това мога да ти дам.

— И с това съм много щастлив, Кристин. Единственото друго нещо, което желая, е да те видя отново. Наистина искам да те видя отново.

Изречението му бе открито и толкова честно. Съвсем различно от моето с всичките ми тайни.

Отново въздъгнах.

— Ноа, аз водя много... странен живот. Заради работата си пътувам непрестанно, заминавам без предупреждение, често отлагам всичко, което съм планирала. Нима това ти звучи като нещо, в което искаш да участваш?

Той кимна.

— Звучи страхотно, защото това е твоят живот. Ще бъда щастлив да съм част от него.

Разумът ми изпрати недвусмислено предупреждение. Не го прави. Самотата ми обаче го шамароса.

— Тогава и аз искам да те видя отново.

[1] Униформи, носени от затворниците в някои затвори в САЩ, често от престъпници със смъртни присъди. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Откъм вратата долетя думкане и аз подскочих в леглото. Беше едва девет сутринта. Никой не идваше толкова рано. Всички знаеха навиците ми и кога си почивам. Дори Ноа, с когото излизах вече цял месец, знаеше, че не бива да ми се обажда или да идва в такъв неприлично ранен час.

Слязох долу и по навик напъхах един сребърен нож в джоба на халата си, после надникнах през шпионката.

Отвън стоеше Тейт, който също изглеждаше току-що събуден.

— Какво става? — попитах, когато отворих.

— Трябва да отидем в централата. Дон ни чака и освен това се обади и на Хуан, и на Дейв.

Оставих вратата отворена и се качих обратно горе, за да си облека някакви дрехи. Нямаше начин да се появя с пижамата си с патето Туити, която едва ли щеше да вдъхне респект у хората от екипа ми.

След като се преоблякох и набързо си измих зъбите, се качих в колата на Тейт, примигвайки на ярката слънчева светлина.

— Знаеш ли защо ни викат? И защо Дон не ми се обади?

Тейт изръмжа.

— Искаше да чуе мнението ми, преди да говори с теб. Снощи в Охайо е имало няколко убийства. Прекалено показни, не е направен никакъв опит да се скрият телата. Всъщност са били оставени така, сякаш е трябвало да бъдат намерени.

— Какво му е толкова необичайното на това? Ужасно е, признавам, но не и необичайно.

Бях объркана. Не летяхме със самолета до всяко отвратително местопрестъпление — щеше да е непосилно да обходим всичките. Имаше нещо, което Тейт не ми казваше.

— Почти стигнахме. Ще оставя на Дон да ти разкрие повече подробности. Аз трябваше само да те доведа.

Преди да се присъедини към отдела на Дон, Тейт беше служил в специалните части и времето, прекарано при военните, си казваше думата. Изпълнявай заповедите, не поставяй под въпрос решенията на командването. Дон много харесваше тази му черта, затова пък много се ядосваше с мен — моето мото като че бе точно обратното.

След двайсетина минути пристигнахме в централата. Както обикновено въоръжената охрана ни махна да продължим нататък. Двамата с Тейт идвахме толкова често, че вече дори не показвахме документите си за легитимация. На практика знаехме имената, ранговете и служебните номера на всички пазачи.

Дон беше в кабинета си и крачеше край бюрото си. Повдигнах вежди. Обикновено шефът ми беше хладнокръвен и сдържан. Това бе едва вторият път за четирите години, откакто ме бе вербувал, когато го виждах да крачи по този начин. Първият път бе, когато разбра, че Иън, или Лиъм Фланъри, както Дон го знаеше, е избягал. Дон беше поискал да хвана вампира за опитно зайче, за да можем да точим кръв от него и да произвеждаме повече брамс. Когато се върнах без Иън, помислих, че Дон ще се пръсне по шевовете. Или че ще прокопае бразда в килима. Фактът, че бях намушкана, не бе от съществено значение. По мое мнение ценностната система на Дон беше наистина сбъркана.

На бюрото му лежаха фотографии, които като че ли бяха свалени от интернет. Когато влязохме, той ми ги посочи.

— Имам приятел в полицейското управление на окръг Франклин, който преди два часа сканира тези снимки и ми ги изпрати. Той вече е заградил местопрестъплението и е забранил достъпа на полицаи и медицински лица. Тръгват веднага щом екипът се събере. Избери най-добрите си хора, защото ще са ти нужни. Ще пратим допълнителен отряд, който да е готов да изпълнява твоите заповеди. Операцията не търпи отлагане.

Окръг Франклин. Родният ми град.

— Престани с недомлъвките, Дон. Прикова вниманието ми.

Вместо отговор той ми връчи една от снимките. Показваше малка стая, в която на килима бяха пръснати бледи части от тела. Веднага я познах, защото преди време това бе моята спалня в дома на баба ми и дядо ми. Замръзнах заради надписа на стената и веднага разбрах защо Дон е откачил така.

ПИС, ПИС, КОТЕНЦЕ

Това не беше добре. Мамка му, никак не беше добре. Фактът, че тази целенасочена подигравка бе отправена към мен, при това в къщата, в която бях отраснала, говореше за две ужасяващи неща. Някой знаеше сценичното и истинското ми име.

— Къде е майка ми? — Първата ми мисъл бе за нея. Ако онези знаеха за Катрин Кроуфийлд, може би бяха направили и връзката с Кристин Ръсъл.

Дон вдигна ръка.

— Пратихме хора в дома ѝ с инструкции да я доведат тук. Това е предпазна мярка, защото мисля, че ако знаеха коя си и къде се намиращ в момента, нямаше да си правят този труд в родния ти дом.

Да, истина беше. Бях толкова разстроена, че не мислех трезво. Трябваше да се стегна, защото нямаше време за глупости.

— Имаш ли представа кой може да го е направил, Кат?

— Разбира се, че не! Как бих могла да имам?

Дон обмисли отговора ми, подръпвайки веждите си.

— Съвпадение ли е, че вече от месец се виждаш с Ноа Роуз и някой внезапно те разкрива? Казала ли си му какво си? Какво работиш?

Изгледах Дон злобно.

— Ти направи пълна проверка на Ноа в мига, в който узна, че излизам с него. При това, нека добавя, без позволение ми. И не, Ноа не знае нищо за вампирите, за работата ми или за това какво съм. Надявам се, че това е последният път, когато се налага да те уверявам в това.

Дон кимна в знак на съгласие и продължи с предположенията:

— Смяташ ли, че може да е Лиъм Фланъри? Каза ли му нещо, което може да е използвал, за да те проследи?

Студена тръпка мина през тялото ми. Иън беше свързан с миналото ми, вярно бе. Чрез Боунс. Боунс знаеше къде се намира къщата на семейството ми, истинското ми име, а и ме наричаше Котенце. Нима бе възможно да е Боунс? Нима би направил нещо толкова крайно, за да ме измъкне от скривалището ми? След изминалите цели четири години нима още мислеше за мен?

— Не, не съм казвала нищо на Фланъри. Не смятам, че е възможно той да има нещо общо с това.

Лъжата изскочи от устните ми без никакво колебание. Ако Боунс бе виновен, пряко или косвено, щях сама да се разправам с него. Дон и Тейт мислеха, че тялото му е пакетирано и завряно във фризера в мазето. Нямах да ги просветлявам относно заблудата им.

Дейв и Хуан пристигнаха. И двамата сякаш току-що бяха станали от сън. Дон набързо им описа ситуацията и усложненията.

— Кат, оставям вие четиримата да се погрижите за това — заключи той. — Вземи отряда си и запушете дупките, от които изтича информация. Самолетите са готови за тръгване. И този път не си прави труда да ми водиш пленници тук. Просто елиминирайте всички, които знаят за теб.

Кимнах мрачно и се замолих подозренията ми да не се сбъднат.

— Връщала ли си се у дома, откакто се записа в отряда на ада? Мислиш ли, че някой ще те познае?

Докато кръжахме над летището на базата, преди да се приземим, Дейв неспирно бърбореше.

— Не, не съм се връщала, откакто починаха дядо и баба. Имах един-единствен приятел — определено не говорех за един разгонен призрак алкохолик, — но той се дипломира и след колежа се премести в Сайта Моника още преди години.

Говорех за Тими, някогашния ми съсед. Последния път, когато го проверих, той работеше за едно от онези независими списания от типа „истината е там някъде“. Нали се сещате, от онези, които от време на време попадаха на някоя невероятна, но истинска история, и вгорчаваха живота на Дон, докато той търсеше начини да я опровергае. Тими вярваше, че съм загинала в престрелка с полицията, след като съм убила дядо си и баба си, неколцина полицаи и губернатора. Добър начин да бъда запомнена, няма що. В усилията си да изчезна от света Дон не бе пощадил репутацията ми. Дори си имах надгробен камък и изфабрикувани доклади от аутопсия.

— Освен това... — Отърсих се от миналото като от мокър дъждобран. — Сега косата ми е по-къса и кафява, изглеждам много различно. Вече никой няма да ме познае.

С изключение на Боунс. Той щеше да ме познае от километър и половина дори само по миризмата ми. Мисълта, че мога да го зърна

отново, макар и при такива ужасяващи обстоятелства, накара сърцето ми да забие силно. Колко ниско бях паднала.

— Сигурна ли си, че искаш да вземеш Купър? — сръга ме с лакът Дейв и погледна към задната част на самолета. Ние си имахме малко кътче в предната част. Не бяхме ли специални?

— Знам, че минаха едва два месеца, откакто привлякохме Купър, но той е умен, бърз и безпощаден. Годиците, които е прекарал като наркоченге под прикритие, навярно са спомогнали за тези му качества. Представи се добре на тренировките, така че е време да видим как ще се справи и в полеви условия.

Дейв се намръщи.

— Той не те харесва, Кат. Мисли, че един ден ще се обърнеш срещу нас, защото си мелез. Мисля, че трябва да пийне от сокчето и да изтрием последните два месеца от паметта му.

„Да пийне от сокчето“ се отнасяше до изтриващите паметта методи, които Дон бе усъвършенствал през последните години. Зъбите на пленените от нас вампири биваха изцеждани като на змиите. Халюциногенните капки, които те произвеждаха, се рафинираха и съхраняваха. Когато се съчетаеха с обичайните прецакващи мозъка военни техники, те оставяха човека в блажено неведение по отношение на подробностите около операциите ни. Така се справяхме с отсяването на новобранците и не се тревожихме, че могат да се разприказват за мацката със свръхчовешки способности. Те помнеха само един ден на усилен тренировка.

— Не е нужно Купър да ме харесва, трябва само да изпълнява заповедите ми. Ако не се справи с това, тогава изхвърча. Или пък умира, ако позволи да му видят сметката. В момента той е последната ни грижа.

Самолетът докосна земята с буботене. Дейв ми се усмихна.

— Добре дошла у дома, Кат.

ГЛАВА 5

Къщата, в която бях отраснала, се намираше в черешова овощна градина, изглеждаща запусната от години. Навярно от момента, в който бяха убити баба ми и дядо ми. Ликинг Фолс в Охайо бе място, което не вярвах, че някога ще видя отново, а плашещото бе, че времето в това малко градче сякаш бе застинало. Боже, тази къща щеше да придобие зловеща слава. Между стените ѝ бяха намерили смъртта си четирима души. За двама от тях се предполагаше, че са били заклани от собствената им внучка, която бе превъртяла, а сега и тази втора двойка.

По ирония на съдбата последния път, когато се бях изкачила на предната ни веранда, в къщата се бе случило първото двойно убийство. Болката избухна в мен отново, когато в съзнанието ми се върна спомена за проснатото на кухненския под тяло на дядо ми и на червените отпечатъци от дланите на баба ми, оставени по стъпалата, по които се бе опитала да изпълзи.

С Дейв огледахме кухнята, внимавайки да не докосваме нищо.

— Телата огледани ли са? Нещо открито ли е?

Тейт се прокашля.

— Телата все още са тук. Кат. Дон нареди да не бъдат местени, докато ти не ги огледаш. Нищо не е било конфискувано.

Страхотно. Дон бе по-умен, отколкото бе добре за него.

— Снимани ли са вече? Документирани? Можем ли да ги разпорим, за да ги огледаме по-добре?

Хуан примигна заради избора ми на думи, но Тейт кимна. Къщата бе обградена от войниците ни, в случай че това се окажеше капан. Наближаваше пладне, така че донякъде бяхме в безопасност. Вампирите мразеха да стават рано. Явно това тук бе инсценирано специално за мен и можех да се обзаложа, че който и да бе виновен затова, спеше разкрасяващия си сън.

— Добре тогава. Да започваме.

Час по-късно Купър бе на път да се пречупи.

— Ще повърна.

Погледнах към останките, които преди бяха принадлежали на щастливата двойка. Да, мургавото лице на Купър определено бе позеленяло.

— Ако повърнеш, ще го изядеш от пода, войнико.

Той изпсува и аз се върнах към огледа на тялото пред себе си. От време на време чувах как стомахът му се бунтува, ала той преглъщаше смело и продължаваше да работи. Все още таях надежда за способностите му.

Ръката ми се натъкна на нещо странно в гръдната кухня на жената. Нещо твърдо, което не бе кост. Извадих го внимателно, без да обръщам внимание на ужасните звуци, които се чуваха, докато го измъквах.

Тейт и Хуан напрегнато се приведоха над мен.

— Прилича на някакъв камък — отбеляза Тейт.

— Какво пък трябва да означава това? — зачуди се Хуан.

Вкамених се като камъка в ръката ми. Изкрещях наум.

— Не е камък. Това е парче варовик. От пещера.

— Останете в периметър от осем километра и половина. Ако се приближите повече, ще чуят пулса ви. Не искам въздушно подкрепление, нито радиовръзка. Само сигнали с ръце, не искам да издадем броя ни. Ще вляза през входа на пещерата и вие ще ми дадете точно трийсет минути. Ако не изляза, ще изстреляте ракета и ще я взривите, после ще задържите периметъра и ще си пазите кожата. Ако нещо друго, освен мен, излезе от тази пещера, стреляйте, докато не се уверите, че е мъртво. И после продължете да стреляте.

Тейт ядно се обърна към мен:

— Това е скапан план! Ракетата ще убие само теб, по-късно вампирите просто ще се изкопаят. Ако не излезеш, ние влизаме. Точка.

— Тейт е прав. Няма да взривяваме, преди да ми се е отдала възможност да ти покажа наденичката си. — Дори Хуан изглеждаше притеснен. Циничният му коментар звучеше някак вяло.

— Няма начин, Кат — съгласи се с тях Дейв. — Прекалено много пъти си ми спасявала задника, че да натисна спусъка.

— Това да не ви е демокрация. — Гласът и думите ми бяха ледени. — Аз взимам решенията. Вие ги изпълнявате. Не схващате ли, ако не изляза до трийсет минути, значи съм мъртва.

Говорехме, докато летяхме с хеликоптера, за да попречим на някой вампир да ни подслуша. След като бях намерила парчето варовик, параноята напълно ме бе завладяла. Не ми се искаше да го повярвам, но не виждах кой друг можеше да го е оставил там, освен Боунс. Това напомняне за пещерата бе прекалено лично, за да бъде отправено от Иън.

Боунс бе единственият, който знаеше за пещерата и всичко останало. От мисълта, че е разкъсал онези хора, ми прилоша. Какво ли му се бе случило през тези четири години, за да го промени до такава степен, че да извърши подобно отвратително дело? И точно затова ми бяха нужни само трийсет минути. Или аз щях да го убия, или той мен, но при всички положения щеше да приключи бързо. Боунс никога не увърташе, а и сега нямаше да очаква щастливо одобряване. Не и като се имаше предвид, че току-що ми бе пратил букет от разчленени човешки тела.

Хеликоптерът се приземи на около трийсет и три километра от пещерата. Щяхме да шофираме около дващест и пет километра, а оставащите осем щях да измина пеша. Тримата от екипа ми спориха с мен през целия път. Съзнанието ми се бе вцепенило. Отчаяно бях копняла да видя Боунс отново, но никога не си бях представяла, че ще е при подобни обстоятелства. Защо? Отново се чудех. Защо му е на Боунс да извърши нещо толкова ужасяващо, толкова крайно, след всичкото това време?

— Не го прави, Кат.

Тейт се опита да ме разубеди за последен път, докато обличах якето си. Дрехата служеше не само за да ми топли — бе натъпкана със сребърни оръжия. Тази година зимата много бавно отпускаше ледената си захапка. Тейт ме стисна за ръката, но аз се дръпнах и се освободих.

— Ако загина, ти поемаш командването. Погрижи се да останат живи. Това е твоята работа. Сега ще свърша моята.

Преди да успее да ми каже още нещо, аз потеглих тичешком.

Оставаше около километър и половина и аз забавих темпото, ужасена от предстоящата среща. Бях наострила уши и за най-недоловимия звук, но затова и пещерата се бе оказала толкова чудесно

скривалище. Ехото в нея променяше звуците. Затруднявах се да ги определя какви са. Когато се приближих, с изненада установих, че май долавям сърцебиене, но навярно това бе туптенето на собственото ми сърце. Когато се озовах на входа, усетих енергията, идваща отвътре. Вампирска сила, вибрираше във въздуха. О, Боже.

Приведох се, влязох и моментално натиснах едно копче на часовника си. Обратното отброяване започна — точно трийсет минути.

В ръцете си стисках страшно изглеждащи сребърни ками, а и имах ножовете си за хвърляне. Дори носех пистолет, който бе затъкнат в панталоните ми, а пълнителят бе зареден със сребърни патрони. Въоръжението ми струваше малко състояние.

Очите ми се пригодиха към почти несъществуващото осветление. Заради малките отвори по тавана в пещерата не бе тъмно като в рог. Засега входът бе чист. От дълбините се дочуваха шумове и вече ми се налагаше да се изправа пред въпроса, който отказвах да обмисля. Мога ли да убия Боунс? Щях ли да имам силата да погледна в кафявите или в зелените му очи и да нанесе своя удар? Не знаех отговора, затова и бях измислила резервния план с ракетата. Ако аз се поколебаех, хората ми нямаше да го сторят. Те щяха да бъдат силни, ако аз се окажех слаба. Или мъртва. Кое то и да е от двете.

— Приблужи се още малко — долетя глас.

Гласът отекна в пещерата. Английски акцент ли бе това? Не бях сигурна. Сърцето ми ускори ритъма си, когато пристъпих по-навътре.

Бяха настъпили промени след последния път, когато бях идвала тук. Помещението, което някога бе служило за всекидневна, бе опустошено. Диванът бе разтрошен на парчета, а не така го помнех. Пълнежът от възглавниците му се стелеше по пода като сняг, телевизорът бе потрошен и лампите отдавна бяха видели последната си светлинка. Параванът на съблекалнята ми, който за кратко бе щадял стеснителността ми, бе разбит и парчетата бяха разпилени из цялото помещение. Очевидно някой бе съсипал стаята в изблик на гняв. Честно казано, страх ме бе да надникна в спалнята, ала въпреки това го направих и сърцето ми се сви.

Леглото се бе превърнало в късчета дунапен. Летви и пружини покриваха пода, забити на сантиметри в земята. Скалните стени бяха нацърбени тук-там от удари с юмрук или друг твърд предмет. Обзе ме мъка. Аз бях виновна за това, все едно бе извършено от моите ръце.

Студено течение раздвижи въздуха зад мен. Извърнах се с ножовете в ръце, бях готова. Със светещи зелени очи в мен се бе вторачил вампир. Зад него стояха още шестима. Силата им нагнети въздуха в затвореното пространство, ала тя бе разпределена поравно, ако мога така да се изразя. Само от един от тях се излъчваше повече мощ, ала лицето му не ми бе познато.

— Кои, мамка му, сте вие, момчета?

— Ти дойде. Бившето ти гадже не ни излъга. Не знаехме дали може да му се вярва.

Думите бяха на вампира, стоящ най-отпред, онзи с къдравата кафява коса. Изглеждаше на около двацет и пет, в човешки години. От силата, излъчваща се от тялото му, прецених, че е на около петстотин години, тоест млад мастер вампир. От седмината той бе най-опасен и думите му ми изкараха акъла. Бившето ти гадже. Ето как бяха научили за мен. Света Дево, не Боунс бе разкъсал онези хора, а тези вампири тук! От онова, което навярно му бяха причинили, за да го принудят да говори, ми прилоша, и в същото време се вбесих.

— Къде е той?

Само това имаше значение. Ако бяха убили Боунс, щеше да ги сполети същата съдба като леглото зад гърба ми. Нямах да е възможно да се различи едно късче от другото.

— Тук е. Все още е жив. Ако искаш и така да си остане, ще правиш каквото ти кажа.

Подчинените му започнаха да се разгръщат, ограждайки ме в капан в спалнята, която имаше само един изход.

— Искам да го видя.

Къдравият се усмихна самодоволно.

— Не поставяй условия, момиче. Нима си мислиш, че тези ножове наистина могат да те защитят?

Когато убиха дядо и баба и аз връхлетях с онази кола в къщата, за да спася майка си, си мислех, че не е възможно да бъда по-ядосана. Бях грешала. Неподправената кръвожадност, която ме обзе, накара тялото ми да затрепери. Вампирите разтълкуваха треперенето ми за изблик на страх и усмивките им се разшириха. Къдравият пристъпи напред.

Два от ножовете излетяха от ръцете ми, преди мозъкът ми да успее дори да подаде командата. Оръжията се забиха до дръжките в

сърцето на вампира, стоящ вляво от мен и облизващ устните си. Той се строполи напред, преди езикът му да довърши обидното си движение. В ръцете ми се появиха още ножове, заместващи вече изстреляните.

— Сега ще ви попитам отново и не ме вбесявайте още повече. Прекарах сутринта, потънала до шия в черва, а не съм от търпеливите. Следващият е предназначен за теб, Къдравелко, освен ако не ми покажеш, каквото искам да видя. Момчетата ти може и да ме пипнат, но ти ще си прекалено мъртъв, за да ти пука.

Очите ми се вторачиха в неговите и му дадох да разбере, че стоя зад всяка своя дума. Ако не се съгласяха да видя Боунс, щях да реша, че се е случило най-лошото и с развети знамена да се втурна в самоубийствена мисия, но за Бога, те щяха да умрат заедно с мен.

Нещо в погледа ми трябва да е убедило вампира в непоколебимостта ми. Той рязко кимна на двама от потресените си лакеи. Те погледнаха за последен път приятелчето си, което бавно започваше да се спаружва, преди напълно да изгние. Един незавъртян нож в сърцето нямаше да убие вампир. Но два бяха свършили работата. Отнякъде в помещението достигна звук от дрънкането на вериги и се досетих къде държаха Боунс. Мътните го взели, някога аз бях стояла окована там. Вече бях убедена, че чувам сърцебиене. Нима със себе си водеха и човек?

Водачът ме огледа равнодушно.

— Ти си онази, която през последните няколко години ни избива. Човек със силата на безсмъртен, онази, която наричат Червенокосия жътвар. Знаеш ли колко пари струваш?

Мамка му, ето това бе ирония на съдбата. Той беше ловец на глави и аз бях мишената му. Е, предполагам, че е било само въпрос на време. Не може да очистиш стотици същества и да очакваш никой да не се раздразни.

— Много, надявам се. Не ми се иска да съм обявена на разпродажба.

Той се намръщи.

— Подиграваш ми се. Казвам се Лазарус и би трябвало да трепериш пред мен. Помни, че държа в ръцете си любовта на живота ти. Кое е по-важно за теб — неговата съдба или твоята?

Дали обичах Боунс достатъчно, че да умра заради него? Абсолютно. Облекчението, че не той стои зад всичко това, ме накара

едва ли не да се развеселя заради предстоящата ми смърт. Бях готова да умирам всеки ден, вместо отново да ми се наложи да го заподозра в подобна жестокост.

Хлипане върна вниманието ми към действителността. Какво ставаше? Хвърлих поглед към часовника си и установих, че остават петнайсет минути. Боунс трябваше да изчезне, преди да изстрелят ракетата. Лазарус обаче нямаше да е жив, за да си прибере парите. Можеше и да му кажа това, преди времето да изтече.

Нещо човешко и хленчещо бе захвърлено на пода край краката ми. Едва го удостоих с поглед, преди да се обърна към Лазарус.

— Престани да протакаш. Не се налага да гледам някоя от играчките ти за дъвкане, за да се уверя, че си гадняр. Наистина, краката ми се разтрепераха. Къде е Боунс?

— Боунс ли? — попита Лазарус и погледът му обходи помещението. — Къде е?

В един и същи миг осъзнах две неща. Първо, по изражението на Лазарус познах, че той изобщо не знае къде е Боунс. Второ, ореваното лице, което се обърна нагоре към мен, принадлежеше на лъжливото лайно, което ме прелъсти и ме заряза, когато бях на шестнайсет.

ГЛАВА 6

Дани? — ахнах невярващо. — Дани Милтън? Ти ли си причината да си довлека задника тук чак от Вирджиния?

Дани също не се радваше да ме види.

— Ти съсипа живота ми! — нададе вопъл той. — Първо приятелят ти изрод ми осакати ръката, после се оказва, че не си мъртва, а сега тези създания ме отвлякоха! Ненавиждам деня, в който те срещнах!

Изсумтях.

— И аз, задник такъв!

Лазарус ме изгледа подозрително.

— Той каза, че си била влюбена в него. Сега само се преструваш, за да не го убия.

— Искаш да го убиеш? — Навярно бях ужасена от факта, че оставах по-малко от петнайсет минути, или пък просто ми бе дошло до гуша. — Давай! Ето, ще ти помогна!

Извадих пистолета от панталоните си и стрелях по Дани от упор. Лазарус и останалите вампири останаха като поразени от настъпилия обрат и аз се възползвах. Следващият откос улучи Лазарус право в лицето. Не си направих труда да стрелям в сърцето му, защото ми трябваше жив. Имаше информация за мен, ако оживеех да я чуя, затова изпразних пълнителя в него, докато със свободната си ръка хвърлях ножове по останалите петима.

Те ми се нахвърлиха. Зъбите им се забиваха в кожата ми и я разкъсваха, преди да ги отхвърля от себе си. Борбата се водеше с невероятна бързина, претъркалях се по остри камъни, удрях и режах всяка плът, която не бе моята собствена. Бях наясно, че секундите изтичат, докато се борех да задържа ножовете в ръцете си, а зъбите им далеч от гърлото си. Все пак едно бе да умра заради Боунс, без значение дали бе откачил, или не. А съвсем друго — заради сополивия кретен Дани Милтън. Определено можеше да се твърди, че все още му имах зъб.

Елиминирах и последния вампир, забивайки острие в сърцето му, а часовникът ми показваше по-малко от трийсет секунди. Лазарус, който не бе умрял, след като изпразних цял пълнител във физиономията му, сега пълзеше към Дани, който, все още жив, стенеше безпомощно и опитваше да се отдръпне. Нямаше достатъчно време, за да изкопча информация от Лазарус, камо ли да го убия и освен това да спася Дани. Едва ли имаше време дори само за едното.

Без да се замислям и за миг, сграбчих Дани и го метнах на рамо, тичайки към изхода на пещерата. Той пищеше заради друсането и ме псуваше между задъханите си поемания на въздух. Часовникът показва нула, точно когато огреният от слънцето вход на пещерата се показва пред мен. Чух зад себе си Лазарус, който също тичаше, ала бе прекалено назад. Нямаше да успее. Нито пък аз. Времето бе изтекло.

Вместо експлозията, която очаквах обаче, чух гласове. Точно на входа имаше раздвижване. Две фигури влизаха в пещерата и за малко да ги връхлетя. Тейт и Дейв. Изкрещях, понеже знаех, че няма да ме разпознаят в мрака.

— Не стреляйте!

— Не стреляйте, Кат е! — изкрещя Тейт.

Станалото след това се случи мигновено, въпреки че в спомените ми винаги ще остане като на забавен каданс.

— Приближава враг, целете се високо! — викнах и приклегнах, за да им дам възможност да стрелят. Тейт, който не се бе отпуснал, стреля на сляпо в мрака зад гърба ми. Дейв обаче, който бе свалил оръжието си, за да се опита да ме види в ужасната тъмнина, се оказа лице в лице с Лазарус.

Чу се отворително гъргорене, когато артерията му бе разкъсана. Изкрещях, хвърлих Дани и хукнах към Дейв. Лазарус го запрати с псе сила върху мен и тялото на Дейв ме събори на пода. Гореща кръв опръска лицето ми и аз стиснах шията му, безрезултатно опитвайки се да спра изтичането на кръвта. Насред всичко това Тейт не спираше да стреля, но Лазарус го блъсна в стената на пещерата и избяга навън. Загърмяха нови откоси, когато останалите войници започнаха да стрелят по бягащия вампир.

— Имаме ранен, имаме ранен!

Хуан се втурна в пещерата с извадено фенерче, следван по петите от Купър и още трима. Разкъсах ризата си, за да притисна раната на

врата на Дейв.

Дейв едва говореше, но не спираше да се опитва:

— Не ме... оставяй... умра...

Имаше само една възможност. Но навярно и тя вече не съществуваше.

— Дръж го — подвикнах на Хуан. Сетне се затичах обратно към вътрешността на пещерата, също така бързо, както я бях напуснала. Щом стигнах до първото тяло, го вдигнах и го метнах на рамо, после се затичах обратно.

— Какво правиш? — попита ме Купър.

Не му обърнах внимание, грабнах един нож и прерязах дълбоко гърлото на мъртвия вампир. Кръвта закапа, но не бе достатъчно. Отрязах главата на кръвопиеца изцяло и обърнах тялото му с краката нагоре. Сега върху Дейв потече струя моравя течност.

— Отворете устата му. Накарайте го да гълта! — заповядах.

Боже, дано не е прекалено късно. Нека не е прекалено късно...!

Хуан отвори устните на Дейв, по лицето му се стичаха сълзи. И той се молеше, на глас и на испански. Безжалостно сригах трупа, за да може надолу да потече повече кръв, а Хуан принуди Дейв да гълта.

Кожата по шията на Дейв реагира на вампирската кръв, но не достатъчно бързо. Тъкмо когато краищата на раната започнаха да се затварят, струята от вените на вампира намаля. Скоро кръвта секна. Дейв беше мъртъв.

Излетях от пещерата, опустошена от мъка. Мъжете претърсваха околността и аз сграбчих онзи, който бе най-близо до мен.

— Къде отиде той? Видя ли накъде тръгна?

Войникът — Келсо — пребледня, като ме видя покрита с кръв.

— Не знаем. Някой извика: „Вампир!“, но аз видях само дървета. Сега претърсваме. Не може да е стигнал далеч.

— Друг път не може — озъбих му се.

Мастер вампир, дори и ранен, ако тичаше с все сила, можеше да развие скорост до сто километра в час. В никакъв случай не трябваше да допускаме Лазарус да ни се изплъзне. В никакъв случай.

Тримата мъже все още стояха край безжизненото тяло на Дейв. Хуан плачеше, без да се срамува, очите на Тейт бяха пълни със сълзи.

— Вампирът е пробил кордона — започнах направо. — Тръгвам след него. Тейт, дай ми радиостанция и се погрижи екипът да ме

следва на известно разстояние. Още сега ти заявявам, че не ми пука за правилата, защото от този момент вече са променени. Само онези, които правят точно каквото съм наредила, ще бъдат до мен, когато го пипна. Ако не се подчинявате, можете да останете с другите. Днес няма да оплаквам още един човек. Все тая ми е какво мисли Дон. Който иска да присъства, когато вампирът си го получи, да дойде с мен. Останалите да ни чакат, докато се върнем.

Тейт и Хуан се изправиха на мига. Купър се поколеба. Вторачих се в него, без да мигвам дори.

— Шубе ли те е, женчо Куп?

Той ме изгледа преценяващо.

— Аз съм наполовина сицилианец и наполовина африканец. И двата народа вярват в отмъщението. Единствената жена тук си ти, шефе.

— Тогава нареди на останалите от екипа да са в готовност, а ти ме последвай. Ще видим от какво тесто си замесен.

Той рязко кимна към мястото, където лежеше Дани, все още свил се заради шока.

— Ами той?

— Лекарите ще се погрижат за него. Прострелян е.

— Вампирите са стреляли по него? — изненада се Тейт.

По принцип вампирите не използваха огнестрелни оръжия. И защо им беше да го правят, зъбите им бяха много по-опасни.

— Не те, аз го прострелях. Да вървим, всяка секунда е важна.

Купър метна Дани на рамо и се отправи навън в светлината, без да коментира. Чух го да нарежда на войниците да останат, докато ние претърсваме пещерата за оцелели. През това време аз затворих очите на Дейв. Когато Купър се върна, насочих лъча на фенерчето пред себе си, за да могат да виждат къде вървят.

— Оттук.

Щом стигнахме мястото, където бях убила другите вампири, заговорих:

— Така, момчета, ще го кажа само веднъж. Вземете по един нож, грабвайте по един вампир и не ми пука дали ще ви се наложи да изсмучете кръвта от топките, но ще пиете от нея колкото е възможно повече. Човек може да изпие до половин литър кръв, преди тялото му механично да я изхвърли. Очаквам всеки от вас да изпие по половин

литър, сега. Този, който уби Дейв, е мастер вампир и с всяка изминала минута тичешком се отдалечава с повече от километър и половина. Нямаме време да спорим за морал. Тези тела се съсухрят с всяка изминала секунда. Или сте в играта, или не.

Докато говорех, им дадох личен пример. Прерязах гърлото на трупа пред себе си и го ухапах като питбул. Миг-два никой не помръдна. Вдигнах глава и ги изпепелих с изумруденозеления си поглед.

— Дали Дейв щеше да се скатае и да не отмъсти за всеки от вас само заради гнусливостта си?

Това свърши работа. Скоро в пещерата се разнесоха звуци на смучене и преглъщане. Имаше лош вкус, бързо се разлагаше, ала дори и след смъртта на вампирите, кръвта им даваше сила. След няколко големи глътки почувствах как промяната настъпва. В мига, в който кръвта започнала ми се струва не така отвратителна на вкус, треперейки захвърлих вампира настрана.

— Всички да спрат — наредих.

Подчиниха се с радост. Заради смесения ми произход бе нужно да изпия по-малко количество, докато кръвта започне да ми се струва вкусна. Тях обаче не ги грозеше опасност да се поддадат на нуждата да пият, както това се случваше с мен.

— Кат?

Тейт се протегна и ме докосна, но аз се отдръпнах. Пулсът му бумтеше в ушите ми и можех да надуша кръвта, потта и сълзите му. Това бе целта. Сега можех да подуша него, както и всички останали.

— Не ме докосвай. Изчакайте... — Свих ръце в юмруци. Като в мъгла си спомних как Боунс ме хвърли на леглото и ми попречи да прегриза гърлото му. Преодолей го, Котенце, ще отmine...

Няколко пъти поех дълбоко дъх и вече отново можех да мисля. Безпогрешно открих мястото, където бе лежал Лазарус, след като го прострелях. Дълбоко и дълго душих кръвта му, после я облизах и оставих миризмата да нахлуе в носа ми. Обърнах се към Тейт с мрачно задоволство.

— Надушвам следата му. Дай ми радиостанцията и ме последвайте с кола. Като спра да се движа, значи съм го пипнала. Ще видим какво знае.

— Кат... — Тейт загледа с почуда ръцете си и после огледа пещерата. Знаех, че долавя повече, отколкото някога въобще бе усещал със сетивата си. — Чувствам се...

— Знаем. Да вървим.

ГЛАВА 7

Куршумите забавяха Лазарус, среброто бе отрова за вампирите. Той бе използвал силата си, за да се самоизлекува, ала тъй като още не се бе хранил, не тичаше толкова бързо, колкото умееше. Повечето от кръвта на Дейв се бе разляла по пода, вместо в устата му, а вампът бе офейкал сред дърветата, без да спира задруга закуска. Бях по-бърза от когато и да било и го настигах, миризмата му ми сочеше пътя като невидима следа. Пък и познавах тези гори. Тук ме бе обучавал Боунс. С лекота прескачах дупките и коренищата, в които се спъваше Лазарус, а спомените ме връхлитаха безмилостно. Почти чувах гласа му зад себе си, подигравателния му английски акцент:

Това ли е най-доброто, на което си способна, Котенце? Само това ли можеш да покажеш? Ако се движиш толкова бавно, ще свършиш като руменина по страните на някой вамп... Хайде де, Котенце! Това е битка на живот и смърт, не чаено парти!

Господи, колко го бях мразила тези първи няколко седмици! Но бих направила всичко, за да върна времето назад и отново да изживея онези моменти. Спомените ме принудиха да се затичам още по-бързо. Надушвах, че Лазарус е на около осем километра пред мен. Той все още не можеше да ме усети, защото вятърът духаше срещу мен, но скоро щеше да ме чуе. Надявах се, че се страхува. А ако не — скоро щеше да започне.

Лазарус изскочи от гората, за да пресече шосето, като избягваше колите. Минути по-късно го последвах. Засвириха спирачки, когато шофьорите рязко спираха, объркани от замъглените петна, изскочили пред автомобилите им. Преследвах Лазарус през задни дворове и железопътни линии, като стопявах разстоянието помежду ни. Вече го виждах, бе едва на около километър и половина пред мен и се насочваше към едно езеро. Не биваше да му позволявам да влезе във водата. Щеше да ми се изплъзне заради нуждата ми да дишам. Замислих се за нещо, което да ме вдъхнови, и отново в съзнанието ми изникнаха две кафяви очи.

Не се тревожи, сладурче. Ще се върна преди да се усетиш.

Това бяха последните думи, които Боунс ми каза. Бе последният път, когато чух гласа му. И това бе цялата мотивация, която ми бе нужна. Може би, ако тичах достатъчно бързо, щях да върна времето назад, да усетя отново ръцете му около себе си...

Нахвърлих се върху Лазарус откъм гърба му на по-малко от двайсетина метра от брега. Сребърният нож в ръката ми се заби в сърцето му и аз завъртях оръжието. Още не. Първо трябваше да пропее.

— Как се чувстваш, Лазарус? Боли, нали? А знаеш ли какво боли истински! Ако ножът мръдне и влезе само още малко по-навътре...

Лекичко завъртях острието. Той схвана картинката и застина, а сребристите му очи светнаха в зелено.

— Пусни ме веднага — заповяда ми с плътен глас.

Изсмях се злобно.

— Добър опит, но само толкова. Внушението не работи при мен, приятелче. Знаеш ли защо?

За пръв път му показах зеления огън в очите си. Преди не бе успял да го види заради куршумите, които изстрелях в лицето му.

Лазарус се вторачи неразбиращо в блесналите ми очи.

— Невъзможно е. Ти дишаш, сърцето ти бие... невъзможно е.

— Да, нали? Животът е гаден, а после някой те наръгва.

Чу се свистене на гуми от спираща кола, а после и бързо приближаващи се стъпки. Не бе необходимо да се извърна, за да разбере, че зад мен са Тейт, Хуан и Купър.

— Е, amigos^[1], вижте какво довлече котката — ехидно каза Хуан.

Пистолетите им бяха извадени и насочени към вампира. Лазарус опита отново, като този път реши да влияе на техните съзнания:

— Застреляйте я. Искате да я застреляте. Убийте я — нареди им той, вторачен кръвнишки в мъжете.

— Не искаме да застреляме нея — поправи го Тейт и стреля в крака на Лазарус. — Искате да застреляме теб.

Лазарус изкрещя веднъж, а после втори път, когато Купър стреля в бедрото му.

— Не стреляйте... засега. Трябва да му задам някои въпроси. И се надявам да прояви глупостта и да ми даде повод да го разкъсам, както самият той е сторил с онази двойка снощи.

Лазарус бе смаян от безпомощността си.

— Какви сте вие? Защо вие, човеци, не се поддавате на контрола ми?

— Защото току-що изпиха кръвта на другарчетата ти в пещерата и сега във вените им тече вампирска кръв. Като дистанционно с изхабени батерии, сигналите ти не стигат целта си. Сега, стига с глупостите. Ще ти задам няколко въпроса и приятелите ми ще ти режат по нещичко всеки път, когато не ми отговориш. Съберете се тук, момчета. Има достатъчно плът за всички ви.

Мъжете се скупчиха около Лазарус и всеки грабна по един нож. Усмивнах се, когато обърнах Лазарус и го настаних в скута си, а среброто все още стоеше забито в гърба му.

— Сега ми кажи как се срещна с Дани Милтън...

Хеликоптерът отнесе тялото на Дейв и ние тримата наблюдавахме как изчезва в небето. Нашият вертолет, с останалите от отряда, ни чакаше наблизко. Бяхме единствените, които все още не се бяха качили.

— Така ли се чувстваш всеки ден, Кат? По-силна, по-бърза... Всемогъща? Аз се чувствам така с тази гадост в тялото си. Всемогъщ! Плаши ме до смърт.

Тейт говореше тихо, нямаше нужда да крещи въпреки въртящите се перки, завихрящи въздуха около нас. И аз също толкова тихо му отвърнах. През следващите няколко часа той щеше да чува и най-недоловимия шепот през цяла пресечка разстояние.

— Повярвай ми, Тейт, като видях Дейв с разкъсано гърло, последното нещо, което почувствах, бе, че съм всемогъща. Защо не ме послушахте и не изстреляхте ракетата? Ако го бяхте направили, сега той щеше да е жив.

Хуан докосна рамото ми.

— Дейв не искаше да го прави, *querida*^[2]. Каза, че в никакъв случай няма да я активира. Каза, че първо трябва да измъкнем задника ти. И тогава влязохме в пещерата...

— Не е ваша вината. — Гласът ми звучеше ледено. — Моя е. Аз ви казах да не стреляте. А първо трябваше да ви предупредя за вампира. Най-напред това, преди да ви кажа каквото и да е друго.

Рязко се извърнах и се запътих към хеликоптера. Почти бях стигнала вратата, когато Купър се обади. След случилото се в пещерата не бе обелил и дума.

— Шефе...

Спрях и зачаках. Гърбът ми бе изправен.

— Да, Купър?

Заслужавах всяко едно обвинение. Аз бях главнокомандваща и един човек бе загинал. Мъжът спря до мен и каза:

— Когато за пръв път чух за теб, реших, че си изрод. — Гласът му бе делови. — Или каприз на природата, грешка... не знам точно. Но знам едно. Ти води, а аз ще те следвам. Също като Дейв. Той не сбърка, като постъпи така.

Купър ме подмина и се качи в хеликоптера. Тейт и Хуан ме стиснаха за ръцете и заедно влязохме във вертолета.

Дон потупа с химикалката си един от няколкото доклада пред себе си. И двамата бяхме потиснати. Погребението на Дейв се бе състояло по-рано през деня. Преди да се присъедини към отряда ни, Дейв е бил пожарникар и сякаш всичките му предишни колеги от пожарната бяха дошли на гробищата. Бях видяла как сестрата на Дейв се срина, когато затвори капака на ковчега му, и тази гледка щеше да ме преследва вечно. Бяха изминали два дни след завръщането ни от Охайо и Дон четеше и последните описания на случилото се.

— Преди четири години, след като спаси майка си от отвлеклите я вампири, започнаха да се носят истории за червенокоса жена с невероятни способности. С течение на годините, които прекара на служба при нас, тези слухове се нароиха още повече. Съответно Лазарус е бил нает да издири и да убие мистериозния Червенокос жътвар. — Дон въздъхна. — Което все още не обяснява как е свързал Катрин Кроуфийлд с теб. Не можа ли да го накараш да ти каже?

— Не. — Гласът ми бе безизразен. — Той се съпротивляваше по време на разпита и ножът ми разкъса сърцето му. Не знам как е разбрал, че Червенокосият жътвар е смятаната за мъртва Катрин Кроуфийлд. Може просто да е извадил късмет с предположението си. Вероятно случайно е открил и пещерата. Прочел е стари полицейски доклади, споменаващи, че съм се навъртала в тези гори. Открил е

Дани, понеже този кретен очевидно е обичал да се хвали, че е спал с небезизвестната убийца на губернатора.

— Ами „Пис, пис, котенце“?

— Преди години Хенеси, вампирът, който ръководеше делата на губернатора, ме познаваше като Кат. Явно го е споменавал тук-там.

Дон потърка чело — знак, че е уморен. Всички бяхме уморени, но аз не можех да спя — щом затворех очи, все виждах разкъсаното гърло на Дейв.

— Предполагам, от значение е само фактът, че Лазарус не е знаел настоящата ти самоличност. Сега да минем към следващия въпрос. Засекли са, че си тичала с около сто и трийсет километра в час, докато си преследвала Лазарус, а неколцина от екипа разказаха, че като си излязла от пещерата, си имала кръв по лицето. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Дон не беше глупак. Знаеше, че предишният ми рекорд бе малко под сто километра в час. Като се прибави този факт към повишеното ниво на антитела в кръвта ми, не е чудно защо беше толкова подозрителен. Тримата мъже от отряда ми категорично отричаха да е имало някакви необичайни дейности и обвиняваха брамс за странните резултати от медицинските си прегледи. Че коя бях аз, да го улеснявам в търсенето му на истината?

— Не.

Дон въздъхна и бутна стола си назад, за минута остана втренчен в стената. Когато се обърна, вече се бе отказал от този разпит.

— Простреляла си Дани Милтън. Да не би това да е някаква нова тактика при преговори за живота на заложник, която да не ми е известна?

Звучеше почти като похвала. Дани нямаше много почитатели, особено след като бе разкрил прикритието ми, което бе довело до гибелта на Дейв.

— Искан да отвлека вниманието на вампирите. Получи се.

— Да, така е. Сега той е в програмата за защита на свидетели. Не мисля, че е чак толкова глупав, че отново да тръгне да се хвали с теб. Не че има какво да разкаже. Чистачите се занимаха с него.

Чистачите. Добро название за промиващите мозъци. Прииска ми се да го бях простреляла в главата, вместо в тялото. Тогава нямаше да се налага да избирам между това да го спася или да пробода Лазарус, и

Дейв още щеше да е жив. Сега бях набрала на Дани за три неща: за девствеността си, за това, че ме издаде на полицията преди години, и за Дейв.

— Кат — Дон се изправи и аз последвах примера му. — Знам, че обвиняваш себе си. Всички харесваха Дейв. След като прочетох докладите, съм на мнение, че сам е допуснал грешката, довела до смъртта му. Трябвало е да остане бдителен, вместо да сваля оръжието си. Тази грешка е коствала живота му. Давам ти две седмици отпуск. Без тренировки, без вербуване, без обаждания и разходки дотук. Прочисти съзнанието си и се отърси от вината. Човек трябва и да живее, не само да съществува.

Изсмях се нерадостно.

— Да живее? Готина идея. Ще пробвам.

[1] Приятели (исп.) — Бел.прев. ↑

[2] Мила, скъпа (исп.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

— Кат, радвам се да те видя отново.

Дон звучеше учтиво, но съдейки по изражението му, предстоеше да ме вбеси. Беше първият ден след принудителното ми излизане в отпуск и всъщност се радвах да се върна на работа. Прекарах почивката си или в самообвинения за смъртта на Дейв, или тъжейки заради факта че винаги бях загубила Боунс. В представите ми той все още бе в пещерата, чакайки, в случай че някога реша да се върна при него. За подобреното ми обоняние миризмата му бе толкова слаба, че на практика бе едва доловима. Боунс не бе стъпвал в пещерата от години.

Така че — да се върна в мелницата, където животът ми бе в постоянна опасност? Звучеше ми добре.

— Има нещо, което не знаеш — продължи Дон. — Реших да не ти се обаждам веднага, но вече е време да те информирам.

— За? — Кратка, леденостудена дума. — Какво реши да скрие от мен Ваша мъдра светлост?

Той се намръщи.

— Не ставай гадна. Взех решението си въз основа на информацията, с която разполагах тогава. Тъй като ти самата все още се бориш с последиците от взето грешно решение, не бива толкова прибързано да ми хвърляш обвинения.

Оох, той мина в защита. Това не бе добър знак.

— Добре, изплюй камъчето. Какво не знам?

— След като Дейв загина, разбираемо ти бе объркана. Затова и те пуснах в отпуск. Четири дена по-късно ми се обадиха от програмата за защита на свидетели. Дани Милтън е изчезнал.

— Какво? — Скочих и стоварих юмруци върху бюрото му. Листата върху него подскочиха. — Как можа да не ми кажеш? Заради това подсмърчащо лайно не убих Лазарус и вследствие на това умря Дейв!

Дон ме изгледа спокойно.

— Не ти казах именно заради начина, по който реагираш в момента. Дейв бе войник, преди да те срещне, Кат. Знаеше какви са рисковете. Не му отнемай това. Така ще го направиш по-малко мъж, отколкото бе.

— Запази си проповедта за неделя, отче — троснах се. — Има ли някакви новини за Дани? Намерили ли са тяло или нещо друго? Как, мамка му, е изчезнал четири дни след напускането ни на Охайо? Не беше ли настанен в обезопасено жилище, както ви инструктирах?

— Закарахме го със самолет до Чикаго и го оставихме в болница под охрана. Честно казано не знаем какво е станало. Тейт лично отиде на място след изчезването му. Не намери нищо. От тогава няма ни вест ни кост от Дани Милтън.

— Бил е вампир. — Отговорът ми бе изстрелян на мига. — Само вампир може да влезе и излезе така лесно, без да бъде забелязан от пазачите. Навярно е промил съзнанията им, така че да забравят, че са го виждали. Трябва да е оставена някаква следа на мястото. Вампирите винаги оставят — това е като визитната им картичка! Отивам в онази болница.

— Не, няма да ходиш. Мястото бе проверено и фотографирано, но не това е проблемът сега. Въпросът е дали Дани е все още жив и ако е така, дали застрашава нас. Има ли нещо, което да си казвала пред него, което може да бъде използвано срещу теб? Въпреки че изтрихме паметта му, съществува ли някакъв риск, за който да се сецаш?

Съзнанието ми бе прекалено завладяно от хитрия начин, по който Дани бе отмъкнат. Трябваше да има следа. Просто Тейт не я бе открил.

— Нека разгледам снимките. После ще помисля над проблема.

Той раздражено изръмжа.

— Ще ти ги дам. Дори ще ти направя още една услуга. Всички предмети, конфискувани от мястото на престъплението, са тук в централата, до последното парче бинт. Ще наредя да ги отнесат в кабинета ти, за да си изгубиш времето, но когато свършиш, ще ми кажеш дали Дани може да разкрие нещо, което да ни застраши.

Изсумтях грубо.

— Ще го направя, Дон.

Трийсет минути по-късно разглеждах снимките от болничната стая. Дон беше прав. Всичко изглеждаше наред. Дори иглата на

системата, измъкната от ръката на Дани, лежеше прилежно поставена на леглото, сякаш очакваше следващата вена, в която да бъде забита. Нямаше отпечатъци от стъпки, от пръсти, нямаше кръв, никакви телесни течности, дори чаршафите не бяха намачкани. И телепортиране не би било толкова прецизно. Може би това се бе случило. Може би Дани бе изпарен на място. Това направо си струваше да го кажа на Дон, само за да наблюдавам физиономията му.

След като в продължение на час прехвърлях снимките, пристъпих към личните и медицинските вещи, набутани в друга неголяма кутия. Чифт обувки, чиито подметки дори не бяха изтъркани. Дрехи, бельо, чорапи, пяна за бръснене (изцърках малко върху бюрото си — да, беше обикновена пяна за бръснене), памук, бинтове, игли за спринцовки с внимателно закрепени капачета, подплатени хартиени кърпички, часовник...

Пред очите ми причерня. Ръката, която протегнах, за да взема часовника, трепереше толкова силно, че на два пъти не успях. Сърцето заблъска в гърдите ми и ми се стори, че ще припадна. Познавах този часовник. Все пак — преди беше мой.

За всеки друг той бе просто стар часовник. Нищо особено, не беше скъпа марка, просто обикновен часовник, който можеше да принадлежи и на мъж, и на жена. Семплостта му бе нарочно търсена, за да не привлича вниманието, но часовникът имаше една екстра, която никак не бе стандартна. Ако се натиснеше едва забележимия бутон отстрани, се включваше пейджър. Пейджър, който ловеше сигнал само на къси разстояния и бе един-единствен в света. Веднъж този бутон ми бе спасил живота и последния път, когато зърнах часовника, бе, когато го свалих от китката си и го оставих върху бележката, с която се сбогувах с Боунс.

Ако бях отишла в Чикаго, щях да намеря часовника. Ако поне този път Дон не ме бе държал в неведение, щях да отида там. Аз, не Тейт. Боунс едва ли не ми бе оставил проклетия си телефонен номер. Пейджърът работеше само в радиус от около осем километра. Боунс е бил толкова близо, чакал е да види дали ще дойда и ще натисна бутона.

Стисках часовника толкова силно, че формата му се отбеляза върху кожата ми. Нямах представа как Боунс бе разбрал за Дани или за случилото се, но бе реагирал бързо. Просто аз не бях получила съобщението навреме.

Иронията ме разсмя. Така и ме намери Дон, на пода, смееща се с невесел смях. Изгледа ме предпазливо и остана край вратата.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво е толкова смешно?

— О, ти беше прав — казах задъхано. — Тук няма нищо. Но можеш да бъдеш спокоен за Дани Милтън. Имаш думата ми, този мъж е мъртъв.

— Знае ли се нещо повече за вампира? — попитах, докато се качвах в микробуса.

По принцип момчетата не ме вземаха от дома ми, освен ако някой от вампирите не продължеше да се навърта край местопрестъплението. Когато Тейт се обади да ми каже, че е на път към мен, аз се извиних на Ноа, с когото имахме уговорка за вечеря и се прибрах вкъщи. Поредната вечер с провалени планове. Не можех да разбера защо Ноа все още е с мен.

— Навярно е млад, може и да са двама — отвърна ми Тейт.

Откакто започнах да се срещам с Ноа, той се държеше сковано с мен. Нямах представа какво поражда това му поведение и му отвърщах със същото.

Не си проговорихме, докато не паркирахме пред един клуб. Въпреки силната музика долових множеството туптящи сърца вътре. Бяха много.

— Защо хората в клуба не са евакуирани?

— Липсва труп, шефе — отговори ми Купър. — Просто някой съобщил, че видял жена с кръв по врата. Жената е изчезнала. Дон не искаше да събужда подозренията на вампира, в случай че той все още е тук.

Купър бе надминал очакванията ми спрямо него. След онзи ужасяващ следобед в пещерата, той никога повече не оспори заповедите ми. Все още смяташе, че съм изрод, но това не ме притесняваше. Сега коментарите му звучаха така: „Ти си изрод, шефе. Хайде, хора, чухте кучката! Движение! Движение!“. Можеше да ме нарича както си иска, стига да показваше нужната отдаденост.

— Останалата част от отряда в готовност ли е?

Това бе най-неорганизираната операция, касаеща потенциален убиец, която някога бяхме предприемали. Момчетата дори не бяха

добре екипирани. Навярно бяха решили, че е фалшива тревога, защото обадилият се в полицията звучал като пиян. Нямах да е първата фалшива тревога, която получавахме. Нито петдесетата.

— Querida, нека просто да влезем вътре и да проверим какво става — нетърпеливо рече Хуан. — Ако всичко е наред, аз черпя.

Дадено. Без повече възражения си облякох палтото и заедно се отправихме към входа. Майската вечер не бе студена, но тренчкотът скриваше оръжията ми. Момчетата, както винаги, ме оставиха да вляза първа и още щом прекрачих прага, осъзнах, че влизам в капан.

— Изненада! — изкрещя Дениз.

Думата бе повторена от неколцина от екипа ми, както и от две дузини мъже, очевидно служители в мъжкия стриптийз клуб.

Замигах глуповато.

— Рожденият ми ден бе миналата седмица.

Дениз се разсмя.

— Знам, Кат! Затова и партито е изненада. Можеш да благодариш на Тейт, той планира фалшивата тревога, за да те докара тук.

Бях смаяна.

— Ноа тук ли е?

Дениз изсумтя.

— В стриптийз клуб? Не. Можеш да се обзаложиш, че и майка ти не съм поканила!

Самата мисъл за майка ми в мъжки стриптийз клуб ме накара да се засмея. Та тя щеше да избяга навън пиццейки.

Тейт дойде до мен и леко ме целуна по бузата.

— Честит рожден ден, Кат — рече тихо.

Прегърнах го. Едва сега осъзнах колко ме бе разстроило неотдавнашното ни отчуждаване.

Двамата с Хуан бяха като братята, които никога не бях имала.

Хуан ме прегърна откъм гърба.

— Дениз ме нае да съм твоето жиголо тази мощ. Кажу колко оргазма искаш и обещавам, че поръчката ти ще бъде изпълнена. Querida, ще дам съвсем ново определение на израза „подложена на сексуален тормоз в службата“. Ммм, дупето ти е кръгло като... ооох!

Тейт го сръга в ребрата и прекъсна изливанията му. Аз завъртях очи.

— Все още съм въоръжена, Хуан. А и ти все още не си излежал присъдата за кражба на коли. Не е зле да си спомниш този факт. — После се огледах и забелязах друго познато лице. — Нима това е Дон? Как го накарахте да дойде в подобно заведение?

Дон се приближи, изглеждайки толкова доволен, колкото и майка ми щеше да бъде, ако беше тук.

— Честит рожден ден на патерици, Кат — поздрави ме той и ми се усмихна недоволено. — Радваш ли се, че Хуан избра мястото, а не аз? Щяхме да прием лате и да похапваме ордъоври, вместо да се наливаме с алкохол и да гледаме мъже в прашки. Някой вече донесе ли ти джин?

— Заповядай — изчурулика Дениз и ми връчи висока чаша. Усмихна се на Дон. — Ти сигурно си шефът ѝ. Изглеждаш, както си те представях.

— А ти вероятно си Дениз. Името ми е Дон, но не го запомняй. Не би трябвало да знаеш за съществуването ни.

Тя махна с ръка.

— По-добре, възнамерявам толкова да се напия, че по-късно дори собственото си име няма да помня. Така в безопасност ли се чувстваш?

Дон ми се усмихна студено.

— Сега вече ми е ясно защо вие двете се разбирате.

— Къде е рожденичката? — изгука мускулест млад мъж с прашки в леопардов десен, докато се приближаваше.

— Ето я! — моментално отговори Дениз. — И има нужда от персонален танц, веднага!

— Не се притеснявай, татенце, добре ще се погрижа за момиченцето ти. — Стриптийзърът се ухили на Дон.

Без малко да се задавя с джина си.

— Той не ми е баща — поправих момчето на мига.

— Така ли? Изглеждате еднакво, захарче. Сковани рамене и пронизващи очи. Аз ще се оправя с теб, красавице, но за теб — той смигна на Дон, — ще изпратя да се погрижи Чип.

Дениз избухна в смях. Дон изглеждаше още по-злостно, отколкото когато го взеха погрешка за мой баща.

— Ако имаш нужда от мен, Кат — проскърца той, — ще бъда ей там в ъгъла. Ще се крия.

Заведението затвори в три сутринта. Дон бе много мил и уреди превоз за останалите от екипа ми, ала въпреки бурето с джин, което бях изпила, аз самата все още бях достатъчно трезва, че да закарам по домовете им Дениз, Хуан и Тейт.

Тейт живееше най-близо до моята къща, затова и неговият дом бе последната спирка. Той смело опита да излезе през вратата на колата, ала краката му сякаш не му се подчиняваха. Раздразнена и развеселена, го внесох у тях. Слава Богу, вече си бе извадил ключа, така че не ми се наложи да го опипвам, за да го намеря.

Той беше идвал безброй пъти у дома, но аз никога не бях влизала в неговата къща. Постройката бе едноетажна и вътрешността ѝ бе толкова чиста, че щеше да ощастливи всеки командир на поделение. Тейт нямаше домашни любимци, нямаше дори златна рибка, а стените на стаите бяха голи и лишени от картини и произведения на изкуството. Когато отидох в спалнята му, там беше същото. Нямаше украса, само един телевизор, а завивките на леглото му бяха така опънати, че ако хвърлех монета, щеше да отскочи. Но след като стоварих Тейт върху кревата и събух обувките му, вече не ми беше весело.

На нощното му шкафче имаше снимка. Бе единствената, която забелязах в цялата къща, затова я погледнах с любопитство. За моя изненада на снимката се мъдрех аз, при това не бях позирала специално. Бях в профил, на някакво местопрестъпление. Явно я бе направил, докато е снимал телата.

— За какво ти е тази снимка? — зачудих се на глас, без всъщност да очаквам отговор.

Тейт измънка нещо, възможно бе и да каза името ми, а после направи нещо, на което не вярвах, че е способен в това състояние — дръпна ме и ме намести върху себе си.

Бях толкова поразена, че не помръднах. Тейт ме целуна, устата му бе топла и миришеше на алкохол, а устните му се впираха жадно в моите. Проби си път и езикът му нахлу в устата ми. Когато се пресегна към ципа на панталоните ми, най-сетне реагирах.

— Престани — сопнах му се и го бутнах назад така силно, че главата му се удари в таблата на леглото.

Тейт дишаше тежко, а тъмносините му очи блестяха, но не само от алкохола.

— Някога искала ли си нещо, което не можеш да имаш? — грубо ме попита той.

Онемях. Бяха минали над четири години в платонично приятелство и ето че сега Тейт ме гледаше по начин, който щеше да сложи в малкия си джоб и най-безсрамния поглед на Хуан.

Изсмях се безрадостно и прокара ръка през късата си кафява коса.

— Шокирана ли си? А не би трябвало. Желая те от първия път, когато те зърнах в онази болница, изглеждаше като проклет ангел с червената си коса и огромните си сиви очи. Да, пиан съм, но това е истината. Може би дори няма да си спомням за това на сутринта. Не е нужно да се притесняваш. Мога да се справя с нещата такива, каквито са. Просто тази вечер трябваше да те целуна, независимо от последствията.

— Тейт, аз... Съжалявам. — Какво друго можех да кажа? Явно бях пила прекалено много, защото той никога не ми се бе струвал толкова привлекателен както в момента, с този едва ли не опасен блясък в очите. Дениз все ми повтаряше, че бил двойник на Брад Пит, както изглеждал във филма „Мистър и мисис Смит“.

Тейт се усмихна накриво.

— Можеш да чуеш как блъска сърцето ми, нали? Когато изпих онази кръв в Охайо и аз можех да чувам твоето. Можех да помириша аромата ти по ръцете си.

— Ти си ми приятел. — Гласът ми трепна за миг, защото суровото му изражение ме разтревожи и — до известна степен — възбуди. — Но ние работим заедно. Не мога да ти дам повече от това.

Той въздъхна кратко и кимна.

— Знам, че не изпитваш същото към мен. Все още.

Двете кратки думи ме накараха да се изправя и да тръгна към вратата. Бяха прекалено многозначителни, за да остана дори минута повече.

— Отговори ми на един въпрос, преди да си отидеш. Само на един и ми кажи истината. Някога била ли си влюбена?

Това ме накара да спра и да отвърна несигурно:

— Тейт... не мисля, че това е нещо, което трябва да обсъждаме...

— Глупости — прекъсна ме той. — Току-що изложих душата си на показ. Отговори на въпроса.

Навярно и аз като него мислех, че на сутринта няма да си спомня този разговор или може би отговорих заради прямотата му. Както и да е, казах му истината:

— Веднъж. Преди години, тогава все още с теб не се познавахме. Тейт примигна и се вторачи в мен.

— Кой беше? Какво стана?

Извъртях се.

— Знаеш кой беше. Вампирът, с когото спях и които разби колата ви в деня, когато се запознахме. Така че знаеш и какво се случи с него. Аз го убих.

ГЛАВА 9

Бях страшно заета в работата. До известна степен това беше добре. Натовареният график през последните две седмици намали до минимум напрежението в отношенията ми с Тейт. Опасно беше да съм разсеяна, когато животът ни непрестанно висеше на косъм.

Отношенията ми с Ноа също не бяха розови. Въпреки огромните му усилия, честите ми отсъствия обтягаха и без това нездравата ни връзка. А напоследък той бе започнал да прави намеци, че искал да „задълбочи“ отношенията ни. Не че го обвинявах, задето опитва — все пак излизахме вече от два месеца, но това нямаше да се случи.

Вече знаех, че между нас няма да се получи, независимо колко прекрасен човек е Ноа. Между нас имаше прекалено много лъжи, всичките идваха от мен, разбира се, а и явно не бях готова да се откажа от предишната си обречена връзка. Ей, поне опитах. Сега трябваше внимателно да се разделя с Ноа. Вече му бях казала, че ще го разбере, ако графикът ми е прекалено тежък за понасяне. Обаче или Ноа упорстваше, или не бе ползвал по-директни методи, но нямаше просто да му кажа: „Между нас всичко приключи!“ и да му затворя телефона. Харесвах Ноа и ненавиждах мисълта да го нараня.

И тогава в четвъртък телефонът ми иззвъня безсрамно рано. Скочих да го вдигна, вече оглеждайки се за някакви дрехи и проклинайки съществата без пулс, които създаваха неприятности преди осем сутринта, когато от другата страна чух гласа на Дениз.

— Какво е станало? — попитах моментално.

— Нищо! Съжалявам, че ти се обаждам толкова рано, но няха търпение да ти съобщя. О, Кат, толкова съм щастлива! Ще се омъжвам!

Спестих й обичайните коментари от типа: „Сигурна ли си? Толкова е внезапно!“. Дениз излизаше с новия си приятел Ранди само от две седмици, но твърдеше, че е убедена в любовта си, че той изпитва същото към нея. Зървайки отнесения й поглед, ми стана ясно, че каквото и да й кажех за избързване, изчакване или предпазливост, ще достигне само оглушалите й уши. Пък и много й се бе събрало на

главата. Родителите на Дениз отказваха дори да се срещнат с Ранди, понеже той бе католик, а те — евреи. Неговите родители също не бяха щастливи от невероятно краткия период на ухажване. Кой твърди, че влюбването е лесна работа? Определено не и аз.

Възнамерявах да си поговоря с родителите й. Години наред тренирах хипнотизиращия си поглед. Той не беше така могъщ като на вампир, но щях да опитам най-доброто, на което бях способна. Дениз заслужаваше щастлива сватба и щях да направя всичко възможно, за да й я осигуря. Какво можеше да се обърка? Те и без това нямаше как да се обявят по-категорично против сватбата, отколкото вече го правеха.

Настоях аз да платя цветята, фотографа и тортата. Младоженците щяха да се погрижат за останалите разходи. Дениз опита да откаже, но я изплаших с ножовете си и с лошото си предменструално настроение. В извънработното ми време двете обикаляхме да изберем роклята, премените на шаферките, цветята и поканите. Запознах се с Ранди едва четири дни преди сватбата. За мое егоистично облекчение той се местеше в нейната къща, а не тя в неговата. Дениз ми обясни, че той е независим софтуерен консултант — компютърен гений, и за него бе по-лесно да се премести, отколкото за нея, а тя си имаше работа с нормално работно време от девет до пет.

Дениз ме повика да им помогна с разтоварването на вещите на Ранди и когато той паркира камиона, нает от фирма за премествания, го видях за пръв път. Беше висок около метър и осемдесет и имаше светлокафява коса, носеше очила без рамки и бе слаб, но атлетичен. Беше красив, но най-много харесах очите му. Те засияваха, когато поглеждаше към Дениз.

След като я целуна, той протегна ръка и ме поздрави.

— Ти сигурно си Кат. Дениз не може да спре да говори за теб. Благодаря ти за помощта около сватбата.

Не обърнах внимание на ръката му и вместо да я стисна го прегърнах.

— Много се радвам, че най-накрая се запознахме! Не се притеснявай за помощта. Вероятно аз никога няма да се омъжа, затова ще изживея събитието чрез нея. Хайде да разтоварим багажа ти. Довечера е последната проба на Дениз и тя не бива да закъснява.

Ранди се покашля.

— Ъм, захарче, нали ми каза, че ще дойдат достатъчно хора да помогнат? Само ние тримата сме.

Дениз се разсмя.

— Не се тревожи. Кат е дете на фермери. Повярвай ми, двамата можем да си седнем и да я гледаме как работи, но няма да бъде учтиво.

Ранди ме измери със съмнение в погледа. Дениз бе спазила обещанието си и не му бе казала нищо за произхода ми. Той знаеше само, че работя за правителството.

Ранди ме последва отзад при каросерията на камиона.

— Сигурна ли си? Довечера ще се срещна с мой приятел, един от шаферите, и той предложи да помогне. Казах му, че не се налага, защото Дениз така бе казала, но мога да му се обадя. Нали не искаш да се седнеш?

— Ранди, много си мил, но не се притеснявай. Ще свършим за нула време.

Половин час по-късно Ранди зяпаше спретнатото подредените си мебели в красивата двуетажна къща на Дениз. Понякога да бъдеш наполовина мъртъв не беше чак толкова гадно.

— Фермери? — попита той невярващо и ме погледна.

Усмигнах се.

— Фермери. Пето поколение.

— Да бе — каза той.

Дениз прикри кикотенето си.

— Върви да си вземеш душ — пришпорих я аз. — Трябва да тръгваме.

— Ранди, ти кога ще се прибереш довечера? Да вечеряме ли двете с Кат?

— Да. Ще се срещна с приятел, така че ще се забавя.

Прокашлях се с престомена заплаха.

— Добре де, отивам! — отстъпи тя.

— Благодаря ти за помощта — отново повтори Ранди. — Не само за преместването днес. Или за сватбата. Дениз ми разказа как винаги си до нея. Рядкост е да имаш такъв приятел.

Той ме погледна открито и разбрах защо Дениз изпитва такива чувства към него. В погледа му имаше нещо много почтено.

— Няма за какво. — Не казах нищо повече от това. Някак не беше нужно да го правя.

— Готова съм — изчурулика Дениз малко по-късно.

Прегърнах Ранди за довиждане.

— Чудесно е, че най-накрая се запознахме.

— Наистина е така. Грижи се за момичето ми!

— Ох, тя това и прави — увери го Дениз. — Грижи се.

Четири часа по-късно, след пробата на Дениз и след необезпокоявана — поне веднъж! — вечеря, я закарах вкъщи и се прибрах у дома. Наближаваше един часът през нощта. За мен беше направо рано да се прибирам.

Застинах, когато излязох от колата и усетих лекия заряд във въздуха. Нямаше необичайни звуци, само тези, издавани от хората в близките къщи, а и не усетих никого. Въпреки това протегнах ръце, за да опипам въздуха на алеята, сякаш той имаше форма. Беше едва доловима следа от нечовешко присъствие, но не бе достатъчно прясна, че източникът ѝ все още да се навърта наблизо, ала все пак нещо беше идвало тук. Навярно просто някое същество бе минало оттук. Нямаше да е за първи път. Остатъчната енергия не ми се стори заплашителна. Когато дебнеха, за да убият, вампирите и тулите излъчваха съвсем различна енергия.

Отпъдих мисълта. Ако нещо зло и мъртво ме бе намерило и имаше лоши намерения, то щеше да ме очаква вътре. За всеки случай влязох предпазливо и проверих всички стаи. Нищо.

Изкъпах се и си легнах. Под леглото нямаше никакво чудовище, бях проверила — много детинско, ала онова странно усещане си оставаше. Можех да се закълна, че някой е бил в дома ми. Но това бе глупаво. Боже, ставах параноичка като Дон.

Затворих решително очи, опитвайки се да прогоня старата молитва преди лягане от детството си... *Ако умра, преди да се събудя*^[1]...

Спах, оставила един от ножовете си под леглото, убеждавайки сама себе си, че не съм параноичка. Просто бях предпазлива.

Да бе, точно. И аз не си вярвах.

[1] Част от текста на християнската детска молитва, казвана преди сън: „*Сега си лягам да спя, моля Бог над душата ми да бди и ако умра, преди да се събудя, моля Господ душата ми да вземе.*“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Дениз, време е.

Бяхме се уединили в една стая в кънтри клуба, за да не срещнем младоженеца. В клуба щяха да се проведат и церемонията и приема. Дениз сияеше срещу мен, докато нагласявах воала ѝ.

— Не знам какво си казала на родителите ми. Навярно си ги упоила, но не ми пука!

Прегърнах я невинно. Нямаше нужда да ѝ разкривам факта, че наистина ги бях упоила с малко халюциноген в студения им чай, а после бях упражнила контрол над съзнанието чрез внушение. За мое удивление се беше получило. Те все още бяха ужасени от религиозните различия, но все пак бяха тук.

В стаята влезе Фелисити. Не я харесвах, но тя бе братовчедка на Дениз и една от шаферките, затова трябваше да съм любезна. Докато помагах на Дениз да се приготви, Фелисити беше обикаляла гостите, за да разбере кои са необвързаните мъже. Тази жена постоянно беше разгонена.

— Най-накрая се появи и последният шафер — заяви тя.

Въздъгнах с облекчение. Значи церемонията щеше да започне навреме.

— Сладък е — продължи Фелисити. Според нея всеки здрав мъж с пенис беше сладък, но си замълчах. — Зърнах го в гръб едва за секунда, ама какъв задник има само!

— Ъм, Фелисити, би ли донесла цветята? — помолих я и завъртях очи пред Дениз.

Приятелката ми се ухили.

— Добри новини, Фелисити, точно до него ще седиш тази вечер. Никога не съм го виждала, но Ранди каза, че е свободен.

Дениз беше разпределила местата около дългата правоъгълна младоженска маса на принципа момиче-момче-момиче-момче. Струваше ми се странно да се делят хората така, но това си беше нейното шоу, не моето.

— Сладко — отново измърка Фелисити.

Съжалих човека. Навярно щеше да го опипа под масата още преди да започнат тостовете.

Братът на Ранди — Филип — надникна през вратата.

— Готова ли си, Дениз?

Тя се извърна към мен с едва сдържано възмущение.

— Да вървим да ме омъжат!

Усмихнах се на Филип.

— Ще се видим отпред.

Дениз беше сменила традиционния сватбен марш с чудесна инструментална балада. Вместо шаферите да придружават всички шаферки по пътеката, те заедно с Ранди чакаха отпред. Шаферките щяха да вървят една след друга по старшинство. Като кума аз бях последна преди Дениз. Оправих за последен път шлейфа на роклята ѝ, преди да заема мястото си на входа.

Щом пристъпих в залата, в която се бяха събрали четирийсет и петте роднини и приятели, долових чиста нечовешка мощ. Мамка му, един от гостите е вампир. Дано да планираше да яде само торта, иначе щях да се развъртя със сребърните прибори. Ето това щеше да бъде страхотно постижение — да убия гост на тържеството, без никой да ме усети. Очите ми огледаха тълпата от ляво на дясно, търсейки източника на енергия.

Майка ми седеше до Ноа, когото Дениз бе поканила, преди да успея да ѝ кажа, че се опитвам да прекратя връзката ни. Ноа ми се усмихна, докато вървях по тясната пътека. Отвърнах на усмивката му и огледах помещението по войнишки. От страната на булката — чисто. От страната на младоженеца — чисто. По някаква причина не ми хрумна да погледна напред, където стояха младоженецът и шаферите. И дори когато го направих, ми бяха необходими няколко секунди, за да го разпозная и да осъзная факта с внезапно блокиралото ми съзнание.

Косата му бе различна. Меднокафява, а не платиненоруса като в спомените ми. Освен това бе по-дълга от преди и се къдреше около ушите му, вместо да обгръща главата му като гладък шлем. Млечнобялата му кожа сияеше на фона на гарвановочерния смокинг в зашеметяващ контраст. Дълбоките му кафяви очи, почти черни, бяха вперени в моите и не издаваха шока, който преживявах аз.

Движещите се предмети продължават да се движат, без да променят посоката си, освен ако не им въздейства външна сила. Доказах Първия закон на Нютон, защото въпреки че затаих дъх и сърцето ми прескочи удар, някак си успях да продължа да пристъпвам по пътеката.

Боунс ме поглъщаше с поглед. В мен избухна напълно непознато чувство и на скования ми мозък му отне секунда да го разпознае. Ликувах. Обзе ме чиста и неподправена радост. Всъщност се канех да скоча и да се хвърля в прегръдката му, но после спрях.

Какво прави Боунс тук? И защо не изглежда изненадан да ме види?

Липсата на отговори на тези въпроси ме възпря да направя някоя глупост, като например да му се хвърля на врата, както ми се искаше. Щом Боунс не изглеждаше изненадан да ме види, значи е знаел, че ще съм тук. Но откъде е разбрал? И най-важното: Как ме е открил? Какво иска?

Сега не бе подходящият момент да разбере това. Все пак бе сватбата на Дениз. Нямаше да я съсипя, правейки сцена. Благодаря на Бог и на вси светии, помислих си, задето майка ми не оглежда шаферите. Тя нямаше да се поколебае да съсипе специалния ден на Дениз с гръм и трясък. Каквото и да бе намислил Боунс, щях да се разправам с него след сватбата.

Или пък щях да припадна.

Без повече драми заех мястото си до Фелисити. Когато Дениз закричи по пътеката, братовчедка ѝ се приведе към мен и изсъска в ухото ми:

— Дори не си и помисляй да припарваш до готиния, вече съм си го заплюла.

— Млъквай — отвърнах, но достатъчно тихо, че да не ме чуят гостите.

Дланите ми се потяха и усещах коленете си като желе. Как въобще щях да издържа церемонията? Близостта до Боунс бе невероятна. В продължение на четири и половина години бях бленувала за него, а сега можех да протегна ръка и да го докосна. Дори не ми се струваше реално.

Ранди пое Дениз от баща ѝ и двамата се хванаха за ръце. Служебното лице започна церемонията, без обичайните религиозни

препратки и сватбени клетви. Боунс и останалите шафери се обърнаха, за да гледат говорещия в очите.

Церемонията премина като в мъгла. Наложих се Фелисити да ме сръга с лакът, за да поема букета на Дениз, когато настана мига за размяната на халките. Когато длъжностното лице най-накрая ми обяви за съпруг и съпруга, изпитах облекчение. Колко отвратително от моя страна. Това бе сватбата на най-добрата ми приятелка, а аз исках тя да свърши, за да успея да си поема дъх и да се стегна.

Дениз и Ранди минаха обратно по пътеката и аз едва ли не се затичах, когато дойде моят ред. Филип се опита да ме накара да забавя ход, но аз го дръпнах за ръката, за да го накарам да побърза.

— Налага се да отида до тоалетната — отчаяно го излъгах. Трябваше да се усамотя, за да възвърна вътрешното си равновесие. — Кажете на Ноа да не ме чака, ще дойда направо за снимките.

Още щом излязохме от параклиса, се затичах към дамската тоалетна, а букетът ми остана да лежи на земята, където го бях пуснала.

Тоалетната се намиреше в другия край на клуба. Влязох и се свлякох на пода край мивката. О, Боже, о, Господи! Като го видях, всичките чувства, които се опитвах да забравя, се завърнаха с гръм и трясък и безжалостна мощ. Трябваше да се овладее. Бързо. Отпуснах глава на свитите си колене.

— Здравей, Котенце.

Бях толкова вгълбена в себе си, че не чух, когато Боунс влезе. Гласът му бе нежен, както го помнех, а английският му акцент — съблазнителен. Както винаги.

Вдигнах рязко глава и докато добре подреденият ми живот се срутваше около мен, намерих най-абсурдното нещо, за което да се разтревожа:

— Боже, Боунс, това е дамската тоалетна! Ами ако някой те види?

Той се засмя ниско и съблазнително. Целувките на Ноа имаха по-малко въздействие върху мен.

— Все още ли си толкова срамежлива? Не се безпокой, заключих вратата след себе си.

Ако това трябваше да ме успокои, то всъщност постигна обратния ефект. Скочих на крака, но нямаше накъде да бягам. Той бе

блокирал единствения изход.

— Как само изглеждаш, сладурче. Не мога да кажа, че предпочитам кафявата коса, но колкото до останалото... много си сладка.

Боунс прокара език по вътрешността на долната си устна и очите му се плъзнаха по тялото ми. Горещината от погледа му като че ли докосна кожата ми. Когато пристъпи напред, аз се долепих до стената.

— Стой, където си!

Той се облегна безгрижно на умивалника.

— Защо се вълнуваш толкова? Да не мислиш, че съм тук, за да те убия?

— Не. Ако искаше да ме убиеш, нямаше да си правиш труда със засада пред олтара. Очевидно знаеш под какво име се подвизавам, така че просто щеше да ме издебнеш някоя нощ, докато се прибирам у дома.

Той подсвирна доволно.

— Правилно, съкровище. Не си забравила как действам. Знаеш ли, че поне три пъти ми предлагаха да убия мистериозния Червенокос жътвар? Един даваше половин милион за главата ти.

Е, не беше кой знае каква изненада. Все пак по същата причина Лазарус се бе опитал да получи чек за задника ми.

— И ти какво отвърна, след като очевидно не си тук, за да ме убиеш?

Боунс се стегна и веселието го напусна.

— Е, разбира се, казах „да“. После издирих негодниците и си поиграх на кегли с главите им. След това престанаха да ми се обаждат.

Преглътнах заради картинката, която току-що ми бе описал. Понеже го познавах, знаех, че точно така бе постъпил.

— Е, тогава защо си тук!

Той се усмихна и се приближи, игнорирайки предишните ми думи.

— Не се ли радваш да ме видиш след всичките изминали години? Знаеш ли защо исках да те изненадам? За да видя очите ти и да прочета в тях чувствата ти.

Опасно. Опасно. Деляха ни по-малко от два метра и не бях сигурна, че ще устоя на докосването му, така че сега нямаше да

подлагам волята си на изпитание. Трескаво се опитах да измисля нещо, с което да отклоня вниманието му.

— Запозна ли се с гаджето ми?

Ето на. Това подейства. Очите му се присвиха и устните му образуваха тънка линия. Да, Ноа разваляше настроението и на двамата ни.

Възползвах се от предимството си. Сигурността бе по-важна. Чувствата можеха да почакаат.

— Как така успя да нахлуеш в живота на Ранди и да станеш шафер на сватбата му? Разбра, че най-добрата ми приятелка се омъжва за него ли? Явно мълниеносно си промил съзнанието му. Те се виждат едва от месец.

Той насочи пръст към лицето ми.

— Познавам твоето момче Ранди от шест месеца. Много преди да се запознаят с Дениз. Необикновен тип, нали? Знаеш ли какви бяха първите му думи, след като около час бяхме седели един до друг на бара? Той ми каза: „Надявам се, че това няма да бъде гравирано на надгробната ми плоча, но през цялото време не си вдишал нито веднъж. Искаш ли да ми кажеш как точно го правиш?“.

Примигнах. Дениз веднъж ми бе споменала, че Ранди мисли нетрадиционно. Изключително нетрадиционно, както се оказваше. А и бях подценила куража му.

— Той знае какъв си?

Боунс кимна.

— Показах му очите си, нали се сецаш, със зелената светлина и му казах, че не е видял нищо. Той примига насреща ми, както ти напрани току-що, и ме попита дали това трябвало да му подейства.

Ето сега бях истински впечатлена. Ранди имаше естествен имунитет срещу вампирското внушение, дори към това на някой, силен като Боунс.

— Това очевидно не го бях очаквал. Разговорихме се и се сприятелихме. А тази седмица, след като бях приел да му стана шафер, ми определи среща в един бар и се появи, целият миришещ на теб. Същия ден му беше помагала да си премести багажа.

Бях облекчена, но в същото време наранена, че виждах Боунс само заради прищявка на случайността.

— Значи срещата ни е плод единствено на съвпадение? И си преодолял, въ, случилото се?

Той вторачи поглед в мен.

— Май ти се иска да разбереш? Но едва ли ще ти кажа. Ще те оставя да се потормозиш, както аз се тормозя, откакто прочетох проклетата ти бележка. Но едно ще ти кажа — имаме недовършена работа с теб. И определено ще я довършим, независимо колко ти се иска да го избегнеш.

Ох, мамка му. Бях му оставила онази бележка, когато го напуснах, защото знаех, че няма да мога да го погледна в очите и да му кажа сбогом. Сега, четири години по-късно, още не мислех, че съм достатъчно силна за това.

— Катер... въ, Кристин! Вътре ли си?

Майка ми почука силно на вратата и аз се отпуснах облекчено. Поне веднъж да се зарадвам на присъствието ѝ.

— Мисля да изкажа почитанията си на майка ти, Котенце. Мина доста време.

— Да не си пос...

Заплахата, която щях да му отправя, замря на устните ми, когато той отвори вратата. Майка ми го погледна объркано и миг по-късно го позна. Тогава лицето ѝ стана мораво.

— Ти! Ти!

— Чудесно е да те видя отново, Джъстайна — игриво рече Боунс. — Изглеждаш зашеметяващо в този цвят.

— Ти, мръсно животно — обиди го тя. — Всяка нощ се молах да си мъртъв и да гниеш в ада!

— Майко! — рязко я прекъснах. Раздялата не бе смекчила чувствата ѝ към него.

Боунс сви рамене.

— Трябва да викнеш по-силно, Всевишният може и да не те е чул.

Посочих вратата с пръст.

— Боунс, каквото и да искаш да ми кажеш, може да почака докато сватбата свърши. Твоят приятел и моята приятелка ни чакат отвън, за да се снимат с нас, и ние ще направим точно това. Майко, ако направиш и най-нищожния опит да провалиш сватбата на Дениз, заклевам се в Бога, ще го оставя да те ухапе!

— Ще се радвам да ти помогна, Котенце — увери ме той.

Отново кимнах рязко към вратата.

— Вън!

— Дами — Боунс кимна и излезе.

Наблюдавах го как се отдалечава, после отидох при мивката и напписах лицето си. Все пак трябваше да бъде красива за снимките.

ГЛАВА 11

На майка ми ѝ бяха нужни още няколко ужасяващи заплахи, преди да се съгласи да не проваля тържеството. Или да се обади в службата ми, за да ги информира за Боунс. Безцеремонно бях обещала да се превърна във вампир на мига, ако не се вземеше в ръце.

— Той това иска от теб, Катрин. Исква да открадне душата ти и да те превърне в звяр — каза ми тя за трети път, докато ме придружаваше по пътя към залата.

— Е, тогава го помни и си дръж езика зад зъбите. И за Бога, наричай ме Кристин. Нима не можеш да бъдеш по-внимателна...

Стигнахме вратата. Дениз остави позирането с Ранди и дойде да ни посрещне на входа.

— О, Кат, не знаех, че приятелят на Ранди е... — Тя понижи глас. — Вампир! Но не се тревожи. Говорих с Ранди. Той се удиви, че и аз знам за съществуването им! Имаме толкова общо помежду си. Както и да е, Ранди се къльне, че той е безобиден. Каза, че го познава от месеци.

Майка ми изгледа Дениз, сякаш ѝ бяха пораснали три глави.

— Безобиден?! Сякаш говорим за куче, което може да те ухапе, а може и да не те ухапе! Говорим за убиец...

— Тъхъм — прекъснах я, галейки шията си за по-голям ефект.

Тя затвори уста и отмина. Отдалече чух как Боунс се засмя. Беше ни подслушвал.

— Всичко е наред, Дениз — уверих я. — Той знае, че стига да държи зъбите си прибрани, няма да има никакви проблеми.

— Откъде знае това? — логично попита тя. — Говори ли с него? Ти беше в тоалетната известно време, а и него не го видях. Да не го сгащи натясно?

Стана обратното.

— Ам, ами, един вид... тъ — заекнах, нещо, което не бях правила от години. — Познавам го. Исквах да кажа, виждала съм го и

преди. Във Вирджиния. Той, въ, двамата имаме споразумение. Той не се закача с мен и аз не закачам него.

Дениз прие думите ми за чиста монета.

— Е, тогава да вървим да се снимаме. Радвам се, че двамата няма да се сбиете. Кажете му да не споменава на Ранди нищо за теб. На шефа ти ще му оплешивеят топките, ако разбере колко много хора знаят за теб.

— Добре казано.

Наистина казано на място.

Боунс се оказа мистериозният сватбен кавалер на Фелисити. Тя бе много доволна и се притискаше неприлично в него при всяка снимка. За да влоши още повече нещата, той се държеше очарователно. С радост бих ги очистила след фотосесията.

Но не можех да им покажа колко много ме боли, по същата причина, поради която не се бях хвърлила в обятията му още в началото. Независимо от чувствата, които изпитвах, нищо помежду ни не се бе променило. Затова не можех да си позволя да му покажа колко много го обичам. Можех само да се правя на хладнокръвна и да се надявам, че Боунс ще се върже на преструвката ми и този път той ще напусне мен.

След последното щракване на фотоапарата се отправих бързешком към бара. Само едно нещо можеше да ми помогне да преживея тази вечер и това беше джинът. Много джин. Изгълтах първата чаша пред очите на бармана, без да ми пука.

— Още едно.

Барманът направи учудена физиономия, но ми наля още един джин с тоник. Гледах го злобно, докато го наблюдавах колко ми сипва.

— Повече алкохол — казах кратко.

— Давиш мъката си ли? — подигра се зад гърба ми познат глас.

— Не е твоя работа — отвърнах, стягайки се.

— Ето къде си била, скъпа!

Ноа се приближи и ме целуна по бузата. Боунс стисна устни в тънка линия, докато ни наблюдаваше.

— Ам, Ноа... Ще те придружа до масата ти.

Исках да го разкарам от Боунс, който го гледаше, сякаш би отпил от врата му вместо от предлаганото от бара.

Отидох с Ноа до мястото му. Не бяхме настанени един до друг, понеже аз щях да бъда сама. Майка ми ме придърпа още щом се отдалечих от Ноа. Лицето ѝ бе зачервено.

— Знаеш ли какво направи онзи звяр, след като го остави край бара? Намигна ми!

Изненадана, се засмях. Господи, това бе уникално. Сигурно пушек бе излязъл от ушите ѝ.

— За смешно ли го намираш? — тросна се тя.

— Е, мамо, той рискува живота си заради теб, а ти направи най-доброто, на което си способна, за да го убият. Може би не те харесва.

Говорих тихо, но рязко, не се притеснявах от поведението на Боунс спрямо нея. Той никога не би я наранил, бях сигурна в това, но определено я очакваше доста лазене по нервите. А само Бог знаеше какво очаква мен.

Върху дългата правоъгълна маса на младоженците, която беше обърната срещу всички останали в залата, бяха поставени картички с имената на гостите. Седнах на стола, пред който имаше картичка с надпис „Кристин Ръсъл“. Ранди се настани вляво от мен заедно с Дениз. Вдясно от мен бе мястото на Криспин. Кой...?

— Сигурно е майтап — рекох на глас.

Защо просто не си теглех куршума и да се свършва с това?

— Джъстайна, ето че пак се срещнахме. — Боунс се появи и седна до мен, а аз скочих от стола си. — Не искам да съм груб, но мисля, че твоята маса е ей там.

Той кимна към масата, където седеше и Ноа, който бе в пълно неведение относно разиграващата се драма.

— Ето те и теб! — изписка Фелисити. Тя стисна Боунс за ръката и му се усмихна. — Дватамата с теб сме двойка тази вечер, така че повече не ми се изплъзвай! Надявам се, че танцуваш така готино, както и изглеждаш.

— Курва — измърморих, но не достатъчно тихо.

— Какво каза? — попита ме тя, все още мигайки престорено свенливо към Боунс.

— Ъъ, пожелавам ти късмет — гласът ми се извиси до нормалното и отстъпих.

Фелисити изглеждаше самодоволна.

— Не ми е нужен късмет.

Гаврътнах джина си и отново се отправих към бара. Майка ми хвърли кръвнишки поглед на Боунс и ме последва.

— О, госпожице Ръсъл — провикна се той.

Замръзнах на място. Нарочно натърти при произнасянето на фалшивото ми фамилно име. Но пък какво друго да очаквам, щом като използвах истинското фамилно име на Боунс? Мислех, че няма да забележи ли? Или че няма да го коментира?

— Ще бъдете ли така добра да ми донесете питие? Помните предпочитанията ми, уверен съм в това.

Поток от псувни мина през съзнанието ми, но поех дълбоко дъх и си напомних, че трябва да запазя спокойствие. Дениз бе най-добрата ми приятелка. Тя заслужаваше чудесно тържество, не кървава баня.

— Този мръсен, развратен... — започна майка ми.

— Млъкни. — Стигнахме бара. Изгледах убийствено горкичкия барман. — Висока чаша. Чист джин. И да не си посмял да коментираш.

Лицето му пребледня, но изпълни указанията ми. Отпих голяма глътка, преди да добавя:

— А, да, и едно шибано уиски. Чисто.

ГЛАВА 12

Фелисити изгледа полупразната бирена чаша, с която се върнах, и ахна.

— Кристин, не можеш ли да укротиш пиенето си? Това е сватбата на братовчедка ми, за Бога!

Предвзетият ѝ тон ме накара да стисна силно чашата, за да не я разбия в главата ѝ. Стъклото се строши. Полях се с джина и дланта ми започна да кърви.

— Мамка му! — изкрещях.

Всички очи се обърнаха към мен. Боунс прикри смеха си с покашляне.

— Добре ли си? — попита ме Ранди и превърза ръката ми със салфетката си. Погледна към Боунс, който сви рамене невинно.

— Добре съм, Ранди — промълвих засрамено.

Дениз се наведе към мен, покрай новия си съпруг.

— Искаш ли да си сменим местата? — тихо попита тя.

Те си мислеха, че съм разстроена заради факта че Боунс е вампир. А това бе най-малкият ми проблем. Близостта му разбиваше на пух и прах самоконтрола ми, а празненството едва започваше.

— Кристин! — Ноа дойде при нас и махна салфетката от ръката ми. — Лошо ли е порязването?

— Добре съм — сопнах се рязко. Обиденото му изражение ме накара да се свия от чувство на вина. — Просто ми е неудобно — добавих по-меко. — Ще се оправя. Върви си на мястото. Да не привличаме внимание.

Ноа изглеждаше успокоен и се върна на масата си. Усмихнах се, за да прикрия мислите си.

— Наистина съм добре — рекох, за да успокоя и Дениз.

Събрах парчетата стъкло и ги натрупах върху окървавената салфетка.

— Ще отида до тоалетната, за да се измия и да изхвърля това.

— Ще дойда с теб — предложи Дениз.

— Не!

Приятелката ми като че се стресна от резкия ми отказ. Погледнах към Боунс и после пак към нея. Очите ѝ се разшириха, схвана картинката. Поне отчасти де.

— Крис — обърна се тя към него. — Би ли придружил Кристин, за да видиш дали тук нямат никакви превързочни материали? Според Ранди... — тя замълча, после продължи многозначително: — Според Ранди, имаш голям опит с кървящи рани.

— О, нима си лекар? — изгука Фелисити.

Боунс се изправи и одобрително изгледа Дениз заради избора ѝ на думи.

— В Лондон работех много неща — неясно отговори той.

Първо се спрях при бара. Барманът изгледа ококорено кървавата ми салфетка.

— Джин. Без чаша, направо бутилка — наредих безцеремонно.

— Ам, госпожице, може би трябва...

— Дай на дамата бутилката, друже — прекъсна го Боунс и му показа зелените си очи.

Без повече бавене неотворена бутилка джин бе набутана в още кървящата ми ръка. Завъртях капачката, изхвърлих стъклата и окървавената салфетка и отпих голяма глътка. После отведох Боунс в далечния край на паркинга, където имаше най-малко коли. Той чакаше търпеливо, докато отново отпихах. Размазвах кръв по цялата бутилка, но не ми пукаше.

— По-добре ли си? — попита той, когато поех дъх. Устните му се извиха в развеселена усмивка.

— Ни най-малко — отвърнах. — Виж, не знам още колко ще си мълчи майка ми, но в случай че не си забелязал, тя те мрази. Ще се обади в работата ми и ще ги накара да те набодат на сребърен шиш над буен огън. Трябва да си вървиш.

— Няма.

— По дяволите, Боунс! — Избухнах. Защо трябваше да е толкова красив, защо трябваше да стои така близо и защо още го обичах толкова силно? — Да не би да се опитваш да си докараш смъртта? Едно обаждане до шефа ми, толкова ще е нужно, и повярвай ми, майка ми навярно попишва мобилния си и си мечтае за това.

Боунс завъртя очи.

— Негодници като шефа ти са ме преследвали през по-голямата част от неживия ми живот, но все още съм тук, нали? Нито майка ти, нито шефът ти ме плашат, Котенце. И освен ако не решиш сега да проведем отдавна закъснелия си разговор, предлагам ти да се върнем на тържеството. Но няма да си тръгна, нито пък ти ще го направиш. Открих те още преди няколко дни. Но има основателна причина да не научаваш за това до този момент. Опитай отново да изчезнеш яко дим и ти обещавам, че полетът ти ще е кратък. Пък и в такъв случай ще си говорим при доста различни обстоятелства. Като например, ти ще си окована някъде, за да не опиташ отново да избягаш. Ти избираш какви ще са обстоятелствата, сладурче, но, мътните го взели, чаках достатъчно дълго, за да се разберем.

Оох. Вече знаех, че Боунс никога не блъфира, но дори и да не го знаех, погледът му ми казваше, че говори абсолютно сериозно.

— Теб усетих пред дома си миналата вечер, нали? — попитах го обвинително. Той трябваше да е бил. Същата нощ, в която Боунс се бе срещнал с Ранди в бара.

Лека усмивка докосна устните му. Ветрецът разроши тъмните му къдрици и смокинга му, а лунната светлина галеше изваяните черти на лицето му — определено изглеждаше зашеметяващо.

— Значи си ме усетила? Чудих се дали ще го направиш.

Не можех да продължавам да го гледам. Може и да бях неподатлива на вампирските сили, но Боунс бе моята отрова.

— Трябва да се връщаме на приема — само това му казах и извърнах поглед.

Той протегна ръка.

— Нещо против първо да вкуся от бутилката ти?

Подадох му джина, внимавайки да не докосвам пръстите му. Вместо обаче да отпие от течността, Боунс взе бутилката и вторачен в очите ми, облиза кръвта ми от стъклото. Езикът му следваше извивките на бутилката и докато го наблюдавах като хипнотизирана, в мен лумна огън. Когато по шишето не остана и една капка кръв, той ми го върна и аз го взех с внезапно разтреперила се ръка.

„Мисли за работата си!“, изкрещя мозъкът ми. Мисли за всичко друго, но не и за усещането от докосването на езика му върху кожата ти!

Понечих да го подмина, но той хвана ръката ми. Дръпнах се, но бе все едно да се опитвам да счупя заварена стомана.

— Престани — нежно рече Боунс и извади нож.

Погледнах го ококорена, но той само поряза дланта си и притисна раната към моята. Загъделичка ме, докато порязаното нарастваше.

Дръпнах ръката си. Този път той ме пусна, ала въртеливата зелена светлина на погледа му издаде, че бе също толкова силно повлиян от докосването, колкото аз се бях почувствала от допира на кожата му върху моята.

Да, трябваше да се махна. Веднага. Сега.

Обърнах се и забързах обратно, някак успявайки да не се обръщам назад.

Тържеството бе същински ад. Още щом Боунс се върна, Фелисити подхвана безкраен разговор, изпълнен с неприлични закачки, а той не направи нищо, с което да я обезкуражи. Докато ги наблюдавах, седях и пиех с отчаянието на осъден.

И на всичкото отгоре точно тази вечер от всички възможни вечери позвъниха на Ноа от ветеринарната клиника. Той се извини многократно на Дениз, преди да си тръгне, но аз едва забелязвах отсъствието му.

Дениз и Ранди бяха едни от последните, които напуснаха празненството. След два дена щяха да отпътуват за медения си месец и сега се прибираха в дома ѝ. Целунах ги и им пожелах цялото щастие на света, докато размишлявах над факта, че от пет минути не бях виждала Боунс и Фелисити. Доколкото знаех, двамата още бяха тук.

Неспособна да се въздържа, ги потърсих, следвайки следата невидима енергия, излъчвана от него. Щом ги открих, се заковах като поразена.

Бяха в ъгъла на двора, извън тържествената зала. Беше тъмно като в рог, ала за мен бе лесно да видя всичко. Фелисити бе с гръб към мен и го бе прегърнала. Лунната светлина проблясваше върху кожата на Боунс и освети лицето му, докато се навеждаше да я целуне.

Бяха ме пронизвали, прострелвали, ухапвали и пребивали до безсъзнание безчет пъти, дори с кол ме бяха намушквали. Никое от тези изпитания не можеше и най-бегло да се сравни с болката, която изпитах, когато видях как устните му докосват нейните. Тих звук се

изплъзна от гърдите ми, едва раздвижи въздуха, ала това бе стон на истинска агония.

В този миг Боунс вдигна поглед и се вгледа право в мен. Очите му сякаш крещяха: „Не ти ли харесва? Какво ще направиш?“.

Побягнах с все сила, скочих в колата си и рязко включих на скорост. Собственическият инстинкт, който всички вампири притежават, ме изгаряше отвътре. Трябваше да си тръгна, иначе щях да убия Фелисити, а тя всъщност не бе направила нищо лошо. Не, проблемът бе в мен. Тя просто целуваше мъжа, когото обичах и когото бях освободила.

ГЛАВА 13

Бях толкова неспокойна, че трябваше да се захвана с нещо. На другия ден вечерта трябваше да разследваме клуб „Жи-Жи“, в който бяха изчезнали две момичета. Телата им не бяха открити, но нещо в начина, по който полицията пренебрегваше връзката на жертвите с клуба, навеждаше на мисълта за вампирско влияние. За щастие заведението бе наблизко, едва на час път. Все още облечена в роклята си на кума, аз пристегнах ножовете към краката си и подкарах право нататък. Майната му на подкреплението. Тейт и момчетата можеха да си починат утре вечер. Щях да преследвам вампири и щях да го направя сама.

Петдесет минути по-късно, все още бясна слязох от колата и вече бях прекосила половината паркинг, когато един вик ме накара да се огледам. Край входа на заведението стоеше млад мъж с кръв по шията, който махаше с ръце и викаше за помощ. Никой не му обръщаше внимание. Всички го подминаваха. Чак когато някакъв човек мина през него, осъзнах какво става.

— Ей, приятелче! — извиках и тръгнах към него. — Ела тук!

Няколко глави се обърнаха. Охранителят ми хвърли доста странен поглед, несъмнено се чудеше колко ли пиячка вече бях погълнала. Окървавеният доби изражение на огромно облекчение и като мъглива сянка се втурна към мен:

— Слава на Бога! Никой не ми обръща внимание, а приятелката ми умира! Не разбирам защо всички ме игнорират...

По дяволите. Единственият друг мислещ и чувстващ дух, когото бях срещала, съвсем определено знаеше, че е мъртъв. Повечето призраци бяха просто появяващи се отново и отново частични отражения на някакво отминало събитие. Не бяха уплашени и объркани, без представа защо внезапно никой не им обръща внимание.

— Къде е тя?

Може би всичко това бе напразно. Възможно бе приятелката му да е починала преди години, ала той бе облечен в съвременни дрехи,

имаше халка на веждата и пиърсинг на езика. Представете си да вземете такова нещо със себе си във вечността.

— Тук вътре! — Той мина забързано направо през вратата, докато аз трябваше да си пробия път сред навалищата на опашката.

— Търся приятеля си — обясних заради няколкото враждебни погледа. — Знам, че е вътре с оная никаквица, колежката ми.

Това настрои жените на моя страна. Те ме побутнаха навътре с виковете: „Върви да го спипаш, мила!“. Охранителят дори не ми поиска личната карта, когато пристъпих на прага. Явно изглеждах на повече от двайсет и една.

Мъртвото момче ме поведе към една врата до тоалетните в далечния край на клуба. Беше заключена, но аз я блъснах силно и тя се отвори. Пред мен се разкри тесен, неосветен коридор, който ни отведе до друга заключена врата. Аха, уединена стая, звукоизолирана. Тътенът от мушката едва се чуваше тук.

Вече не виждах призрака. Само едно момиче, което седеше в кожен стол, обърнато към вратата, и то определено не представляваше смъртна заплаха, освен ако не сметнете за такава лакирането на ноктите на краката. Непознатата ококори очи, щом ме видя.

— Как влезе тук? Това помещение е само за членове!

Усмихнах се и протегнах към нея значката си — една от многото, които носех със себе си.

— Полиция, захарче. Това ме прави член навсякъде — отвърнах и се насочих към единствената врата зад нея.

Тя поклати глава и се върна към педикюра си.

— Не ти трябва да влизаш там, но все тая. Погребението си е твое.

С тази спорна проява на загриженост тя се върна към нанасянето на нов пласт розов лак на ноктя си, а аз отворих вратата.

Призракът на младия мъж бе вътре и ми сочеше припадналото в ръцете на един вампир момиче.

— Помогнете й, моля ви!

Вътре имаше около половин дузина вампири. Никой от тях не изглеждаше по-възрастен от мен, само че в неживи години. На пода имаше две тела. Едното бе на моя призрак, носещ се тревожно над също толкова младото момиче, от което вампирите пиеха кръв. Тя все още бе жива, но не задълго, ако съдех по пулса й. Вампирът дори не бе

спрял, за да погледне духа, въпреки че знаех, че неживият кретен го вижда. Колкото до мен, аз бих се чувствала неудобно, ако привидението на някого, когото току-що съм убила, се носи наоколо, докато се храня, но на този тип, изглежда, не му пукаше. Другото тяло на пода също бе на млада жена. Трето момиче се бореше със смъртта в скута на друг вампир. Клепачите ѝ потрепнаха и после замряха, когато погледнах към нея.

— Трябваше да послушаш Бранди — измърка един от вампирите, неуспешно имитирайки заплашителен глас.

— Госпожица Розов педикюр ли? — попитах, като дръпнах нагоре роклята си.

Вампирите наблюдаваха с интерес, докато края на роклята ми се вдигаше все по-нагоре по краката ми. Повдигането не целеше да ги разсее, макар че това бе допълнителен бонус. Вдигах роклята, за да си взема ножовете, които бях пристегнала около краката си. Когато оръжията станаха видими, настроението в помещението се промени от хищническо и похотливо към тревожно.

— Сега, задници такива — казах, докато разкършвах глава и хващах ножовете, — нека ви се представя.

— Забрави един.

Тъкмо щях да хвърля още един нож, когато гласът му ме спря. Боунс влезе и огледа клането. Бях светила маслото на повечето вампири с ножовете си, но онези, които бяха убили момичетата, разкъсах с голи ръце. Поне това можех да направя за жертвите.

— Кого?

Той се усмихна развеселен.

— Малката кучка, която се прокрадваше, за да вземе пушката, но вече не се занимава с това.

Явно говореше за Бранди с розовите нокти. Благото му изражение не ме заблуди. Познавах го добре и знаех, че тя вече носи розовия си лак в ада.

— Две от момичетата са още живи. Дай им кръв. Твоята ще подейства по-бързо от всичко, което аз мога да им предложа.

Боунс взе ножа, който му подадох, и срязва дланта си, после отиде при момичетата и накара всяко от тях да пие от кръвта му.

— Тя ще се оправи ли? — попита духът, носещ се над приятелката си.

Долових как постепенно пулсът и се завръща към нормалния си стабилен ритъм, докато кръвта на Боунс вършеше чудеса, лекувайки нараняванията ѝ. След миг се усмигнах.

— Да. Сега вече ще се оправи.

Той ми се усмигна в отговор и осъзнах, че докато е бил жив, е имал трапчинки. Боже, толкова беше млад! После момчето се намръщи.

— Не всички са тук. Имаше още три от тези същества. Казаха, че ще се върнат.

Навярно бяха отишли да си набавят още някого за вечеря. Копелета.

— Ще ги пипна — обещах му. — Не се тревожи. Това ми е работата.

Той отново се усмигна... и започна да избледнява по краищата, да става все по-прозрачен, докато от него не остана нищо.

Мълчаливо се взирах в нищото.

— Отиде ли си?

Боунс знаеше какво имам предвид.

— Предполагам. Изпълни онова, което искаше, затова продължи нататък. Понякога някои упорити хора остават, докато не изпълнят определена задача.

И ми се бе доверил да изпълня тази определена задача вместо него. Не можех да кажа, че ставам за много неща, но да откъсвам за хора, чийто живот бе откраднат, това определено бе моята специалност.

Тръгнах към вратата.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита ме Боунс.

— Ще взема госпожица Розов маникюр и ще я оставя вътре при останалите — отвърнах през рамо. — Ще изчакам, докато приятелчетата им се върнат, и ще ги избия.

Боунс ме последва.

— Звучи забавно.

Стояхме на дансинга, в близост до тоалетните. Всеки желаещ да влезе в онази зловеща стая, първо трябваше да мине покрай нас. Бях възразила, че не искам да танцувам с Боунс, въпреки че това бе най-доброто ни прикритие, но той ме замъкна на дансинга по начин, подобен на онзи при първата ни среща.

— Ти си професионален убиец, нали? — попита ме той. — Не можеш да бродиш из онзи коридор с окървавени дрехи и да очакваш никой да не те заподозре.

Роклята ми с лавандулов цвят бе изпръскана в червено. Бях измила ръцете си, но нищо не можех да направя за дрехата. Боунс беше прав — ако се мотаех в онзи коридор или пък на бара, щях да се набивам на очи като гноясал палец. Но така, както бях притисната към него, никой нищо нямаше да забележи.

Само че притискането към Боунс на дансинга действаше зле на самоконтрола ми. Последният път, когато го прегръщах така, бе сутринта, в която го напуснах. Помнех всичко, сякаш се бе случило вчера: как се борех със сълзите си и си повтарях, че да го напусна, е единственото възможно решение.

Да, някои неща не се променяха.

Огледах се, за да се разсея. Нещо, което да ме отвлече от мисълта колко много ми бе липсвала прегръдката му.

— Ти всъщност защо си тук? Мислех, че ще си зает с Фелисити, като се има предвид как ви заварих двамата.

Той повдигна вежда.

— Нима това, че ме видя да я целувам, те разстрои? Не мога да разбера защо. Нали в бележката си ми казваше да продължа с живота си.

Удар под кръста.

Понечих да се отдръпна, но той само затегна прегръдката си. Трябваше или да си стоя мирно, или да направя сцена и вероятно да изпусна убийците.

Продължих да танцувам, изпаднала в мрачно настроение, мразейки факта, че все още толкова много обичам Боунс, докато той, изглежда, изпитваше единствено гняв към мен.

— Те знаеха каква съм, Боунс. Мъжете, които тогава дойдоха в болницата, знаеха всичко от медицинските ми резултати. И знаеха за съществуването на вампирите. Шефът им...

— Дон? — предположи той.

А, значи си беше написал домашното.

— Да, Дон. Каза ми, че цял живот търсил някой, достатъчно силен, за да се бори с вампирите, без да е един от тях. Предложи ми сделка. Щеше да ни намери нов дом, а аз щях да водя отряда му. В

замяна щеше да те остави на мира. Само така всички щяхме да останем живи. В противен случай щяха да ни преследват като животни, а и знаеш, че майка ми по-скоро би умряла, отколкото да дойде с теб. Освен това тя би предпочела аз да умра, отколкото да се превърна във вампир. А нека не се заблуждаваме, в крайна сметка ти щеше точно това да пожелаеш!

Боунс изсумтя горчиво и ме завъртя прекалено грубо.

— За това ли била цялата проклета работа? Вярвала си, че ще те превърна във вампир? Мътните го взели, Котенце, изобщо хрумна ли ти да поговорим, преди просто да избягаш?

— Нямаше да има значение. Все някога щеше да настояваш това да се случи — повторих инатливо.

— Трябваше да ми се довериш — измърмори той. — Кога съм те лъгал?

— Кога си ме лъгал ли? — нападнах го. — Какво ще кажеш за това, че отвлече Дани Милтън и го уби? Закле ми се, че никога няма да го докоснеш, но предполагам, че сега той не е в Мексико и не пийва коктейл маргарита, нали?

— Ти ме накара да се закълна, че няма да го убивам, осакатявам, разчленявам, ослепявам, измъчвам, обезкървявам, нито че ще го нараня по някакъв друг начин. Или че ще стоя и ще гледам как някой друг го прави. Трябваше да запазиш тревогата си за някого, който да я заслужава. Дани те предаде при първа възможност. Знаеш, че промитият мозък не издържа на погледа на мастер вампир. Поне негодникът най-накрая се оказа полезен. Каза ми къде живееш. Във Вирджиния. Бях свил кръга до три щата и Дани ми спести малко време. Затова казах на Родни да го убие бързо и безболезнено. Не стоях да гледам.

— Копеле такова — обидих го аз.

Боунс сви рамене.

— От деня, в който съм се родил.

В продължение на няколко минути танцувахме мълчаливо. Продължавах да се оглеждам за издайнически сияещи кожи сред посетителите, но досега двамата с Боунс бяхме единствените нечовеци. Къде сте, кръвопийци? Елате ми, зъбатковци, зъбатковци, зъбатковци.

— Е, откога излизаш с ветеринаря? — попита Боунс.

Сковах се заради подигравателния му тон.

— Не е твоя работа.

Той се изсмя кратко.

— Така ли? Преди малко изглеждаше, сякаш ще забучиш кол в сърцето на Фелисити, а сега не искаш да ми отговориш на този въпрос?

Песента се смени с по-бавна. Проклинах Боунс и убийците, които ме бяха поставили в тази ситуация.

— Исках да забуча кол в сърцето ѝ, защото е повърхностна кучка, която ме дразни. Нямахше нищо общо с теб.

Смехът му стана по-нежен.

— Лъжкиня.

Той се приближи още повече и тялото му се заизвива заедно с моето в такт с музиката. Усещането за играещите мускули под дрехите му ме накара да стисна ръцете си в юмруци. Сега се борех с нещо, различно от сълзите, понеже знаех, че между нас никога няма да се получи.

Боунс разшири ноздри. Изругах наум. Можех да се правя на недостъпна колкото си исках, но той беше вампир. Само с едно подушване можеше да разбере как ми влияе близостта му.

— Явно въпреки всичко все пак съм ти липсвал — тихо промълви той и в очите му заиграха зелени искрици.

Престорих се, че не ми пука.

— Не се ласкай, просто си добър танцьор. И Фелисити явно е на това мнение.

— Да ме видиш с Фелисити бе най-малкото, което можех да ти причиня, след като ми се наложи да наблюдавам как онзи човек ти се умилква непрестанно — грубо отвърна Боунс. — Честно, Котенце, какво си си мислила? Майка ти има по-големи топки от Ноа.

— Топките му са си наред! — сопнах се и се изчервих.

По дяволите, та аз дори не знаех дали е така, и Боже, наистина ли го казах?

Боунс изсумтя и ме завъртя в кръг, преди да ме притисне още по-близо до себе си.

— Да бе. Не е чудно, че си толкова възбудена, докато си с мен. Май си си прекарвала по-добре, докато си се обслужвала сама, отколкото с него. Сигурно е доста незадоволително.

Бедрата му докосваха моите, дразнеше ме. Обзе ме гняв, който надви похотта. Нямах начин да призная, че не бях спала с Ноа или, мътните го взели, с когото и да било, откакто напуснах Боунс. Незадоволително? Тази дума едва ли можеше да опише дори бегло какво изпитвах.

Ала и аз можех да участвам в тази игра. Вдигнах крак и го обвих около тялото на Боунс, предизвикателно въртейки ханша си, а това накара очите му да светнат в яркозелено.

— Явно аз не съм единствената, която е незадоволена, господин оптична възбуда. Май ще се наложи да внимаваш за цвета на очите си. Хората ще забележат.

Боунс затвори очи, после обхвана талията ми и се приведе, докато устните му не докоснаха ухото ми.

— Внимавай, сладурче! Може и да съм ти ядосан, но това не значи, че все още не те желая. Направи така отново и ще те изучакам тук и сега, без да ми пука кой ще ни види.

Твърдата възбуда под дрехите му доказваше, че думите му не бяха празна заплаха. Това ме уплаши и в същото време възбуди по начин, за който дори не исках да се замислям.

Боунс пое дълбоко дъх. Потреперих, знаех, че вампирите не изпитват нужда да дишат и че той поемаше миризмата на желанието ми.

— О, Котенце... — Гласът му стана по-плътен. — Ти само ме предизвикваш, нали така?

Бях спасена от необходимостта да му отговоря, или да направя нещо по-лошо, когато енергията в помещението се промени. Боунс също го усети, много по-ясно от мен. Той се напрегна и отвори очи, но те вече не бяха зелени, а тъмнокафяви.

— Тук са.

ГЛАВА 14

Вампирите бяха двама мъже и една жена. Минаха покрай бара с чувствената грация, която никой жив човек не бе в състояние да имитира. Жалко обаче, че живите около тях не можеха да усетят опасността. Не, вместо това те се състезаваха и правеха опити да привлекат вниманието на хищниците.

После кръвопийците направиха нещо, което ме накара да изругая. Разделиха се. По дяволите! Надявах се, че вкупом ще се отправят към тайната си стаичка, а двамата с Боунс ще препречим изхода и ще ги убием безпроблемно. Но, естествено, така щеше да бъде прекалено лесно.

— Ще се наложи да се обадя на отряда си — тихо казах на Боунс. — Ще трябва да обкръжат клуба.

Той се засмя пренебрежително.

— Да бе. Твоите оловни войничета са на час път оттук, а аз на практика усещам кръвожадността на тия негодници. Ако изчакаш, някой ще умре.

Прав беше. Изглежда онези вече избираха предястията си. Ако някой от тях се върнеше в доста оцапаната стая за членове и вдигнеше тревога, другите двама можеше и да се измъкнат. На всичкото отгоре не можех да приложа изпитания си номер и да се предложи за вечеря. Кръвта по роклята щеше да провали излъчването ми на невинно блюдо.

— Имаш ли по-добро предложение? — попитах.

Боунс се усмихна.

— Имам.

Изненада ме, като хвана девойката, стояща близо до нас, и я придърпа. Ръцете му обвиха лицето ѝ и го доближиха до неговото. Тъкмо щях да го попитам какво, по дяволите, си мисли, че прави, когато очите му засияха, отчасти прикривани от дланите му. Отне само миг. Очите му си възвърнаха обичайния кафяв цвят, а момичето се втренчи напред с послушно изражение.

— Върви в дамската тоалетна и размени роклята си с дрехите на тази жена — нареди Боунс.

Поклатих възхитено глава, но после се сетих нещо:

— Можеше да направиш това и по-рано, тогава нямаше да се налага да танцуваме заедно!

Боунс пак се усмихна.

— Да, можех.

Изгледах го кръвнишки, преди да поведе момичето към тоалетната. Привлякохме няколко смаяни погледа, когато влязохме в една и съща кабинка, но сега не бе времето да се тревожа за няколко смигвания и подбутвания с лакът. Бързо изхлузих роклята си и момичето направи същото, точно както бе инструктирано. Нейната дреха бе малко по-тясна и доста по-разголена в сравнение с тоалета ми на кума. Освен това беше с гол гръб, така че се наложи да си махна сутиена. Щом излязохме от кабинката, се огледах в огледалото. Гърдите ми заплашваха да изскочат от дълбокото деколте и за всеки бе видно, че съм без сутиен.

Също като едно време, помислих си с насмешка. Приличам на курва, а Боунс е подкреплението ми, докато ловувам убийци с дълги зъби. Единственото, с което мога да допълня картинката, е да си сваля гащичките.

После се усмигнах. И се върнах в кабинката.

Когато отидох при вампира, който, изглежда, най-скоро щеше да заведе компаньонката си на едноразходка, дори не си направих труда да любезнича. Просто сръгах с лакът красивата блондинка, с която си говореше, и плъснах бикините си върху гърдите му.

— Още щом те видях — измърках, — разбрах, че няма да имам нужда от тях.

Това привлече вниманието му. Той погледна гащичките ми, после ги вдигна към носа си и вдиша дълбоко. Гадост, помислих си, но усмивката не слезе от лицето ми. Той набързо избута настрана протестиращото момиче.

— Разкарай се — каза й.

— Кучка! — изсъска ми тя, преди да си тръгне.

Леле. Току-що бях спасила живота й, а така ли ми се отплащаше?

Хванах го за ръка и отърках гърди в него.

— Надявам се, че не си от приказливите.

Без да каже нищо, той започна да ме побутва сред тълпата. Не виждах Боунс, но това не ме плашеше. Щом аз не го виждах, значи и другите вампири нямаше да го забележат. Наистина не можех да му доверя чувствата си, но определено можех да му поверя живота си.

Бяхме в коридора точно пред първата тайна стая, когато придружителят ми спря и подозрително подуши въздуха.

— Какво, по дяво... — започна той.

Не го оставих да довърши. Ръката ми се стрелна напред и забих сребърното острие в сърцето му, преди да успее да каже още нещо. Беше лесно, наистина. Той бе с гръб към мен и така и не долови опасността.

После бързо го завлякох в стаята, мърморейки и опитвайки се да не оставям кървава следа. Слава на Бога, че вампирите не пръскат кръв като във филмите, защото дори само няколко капки отвън щяха да бъдат достатъчни за тяхното обоняние.

Докато бях в стаята, проверих как са двете момичета, но Боунс ми бе казал, че пулсовете им са достатъчно стабилни и че можем да продължим с операцията си. Забелязах, че двете са много бледи, и се намръщих. Налагаше се бързо да се справим с другите двама вампири. Момичетата трябваше да бъдат закарани в болница, а не да лежат в тази обстановка, наподобяваща сцена от филм на ужасите, с трупове навсякъде около тях.

Шокирано ахване ме накара рязко да извърна глава. Жената вампир стоеше съвършено неподвижно на прага, ала човекът, който я придружаваше, не беше от тихите. Той отново си пое шумно въздух и закрещя.

— О, мамка му — въздъгнах.

Тя го цапардоса толкова силно по главата, че той припадна още преди да се строполи на пода. Отне мълниеносно се нахвърли върху мен със смъртоносно удължени кучешки зъби.

Оставих я да се приближи, но в последния миг се претърколих и я ритнах. Инерцията от скоростта, с която ме нападна, и моят удар я запратиха в стената. Скочих върху нея преди да успее да се съвземе и забих ножа в сърцето ѝ, като го завъртях два пъти.

— Котенце, навън! — извика Боунс.

Изскочих от стаята и се затичах по коридора, секунди след като той ме повика, ала все пак едва стигнах навреме, за да видя как преследва последния вампир, измъкващ се от клуба. Дотук с безпроблемната, незабележимо дискретна екзекуция на триото.

Втурнах се сред хората с почти същото като неговото замазано от скоростта движение. Щом се озовах на паркинга, грабнах мобилния телефон от първия човек, имал нещастieto да държи такъв в ръката си, и продължих със спринта.

— Благодаря! — викнах. После казах в слушалката: — Ще ти се обади пак! — и затворих на човека от другата страна на линията. Набрах номера, докато държах под око Боунс, тичащ на зигзаг след злодея. Беше на около петдесет метра пред мен и напредваше. Мътните го взели, бях забравила колко е бърз. — Тейт — изрекох задъхано, щом той вдигна. — Не мога да говоря, но имаме нужда от групата по разчистване в клуб „Жи-Жи“, моментално. Има трупове на вампири и хора, три от жертвите все още дишат, има и ужасно много свидетели.

— Какво правиш в клуб „Жи-Жи“? — излая Тейт. — Трябваше да отидем там заедно утре вечер!

Прескочих някаква ограда, скъсах чуждата рокля и безстрашно профучах през една улица с доста натоварено движение.

— Сега не мога да говоря — отвърнах, останала без дъх. — Преследвам вампир. Ще ти звънна по-късно!

После захвърлих телефона и извадих един от ножовете си.

Вече не виждах Боунс. Бях го изгубила от поглед докато внимавах да не ме блъсне някоя кола. Но продължих да тичам с все сили в същата посока, проклинайки високите токчета на обувките си и питайки се кое ще ми коства повече — ако спра и се събуя (проклети каишки около глезените!) или ако продължала бягам, с реалната опасност да си счупя врата. Това нямаше ли да е очарователен надпис на надгробната ми плоча? Тук почива Кат. Убита не от вампир, а от чифт „Ферагамо“.

Почти бях преполовила тичешком едно футболно игрище и вече бях на косъм да пратя обувките по дяволите и да спра, за да ги сваля, защото от тичането на високи токчета през тревата губех равновесие, когато зърнах зелена светлинка в далечината. Вампирски очи светеха в мрака. Майната им на токчетата, газ до дупка!

Видях ги точно когато Боунс измъкваше острието от гърба на вампира. Бяха на земята в наскоро оградена строителна площадка. Безмълвно въздъгнах от облекчение. В този късен час работниците отдавна си бяха заминали. Добре. Нямахше очевидци, за които да се тревожа.

Прескочих оградата и отидох при Боунс. Сърцето ми препускаше заради адреналина и спринта. Боунс скрита за последно тялото и се обърна към мен.

— Дватамата с теб трябва да си поговорим, Котенце.

— Сега ли? — попитах с недоумение, сочейки към мъртвия вампир в краката му.

— Той няма да избяга, така че — да, сега.

Мигновено заотстъпвах. През последния час, в който дебнехме убийците, бях така погълната от заниманието, че бях забравила колко по-различно стояха нещата между мен и Боунс. Много глупаво. Почувствах се толкова сигурна в отработената ни схема за издебване на лошите, че сега се бях озовала на пуста строителна площадка и нямаше къде да бягам. Ако имах малко акъл в главата, щях да си стоя в клуб „Жи-Жи“ и да оставя Боунс сам да се справи с последния негодник.

Боунс ме наблюдаваше как отстъпвам и присви очи.

— Да не си направила нито крачка повече!

— Аз... трябва да се върна в клуба, отрядът е на път... — заоправдавах се.

— Обичаш ли ме още?

Безцеремонно зададеният въпрос ме накара да се препъна. Извърнах поглед, хапейки устни и мразейки се заради лъжата, която щях да изрека:

— Не.

Той толкова дълго не каза нищо, че се осмелих да му хвърля един поглед. Гледаше ме така напрегнато, че се зачудих дали е възможно да пробие дупка в мозъка ми.

— Ако не ме обичаш, защо не уби Иън? Забила си нож в сърцето му. Трябвало е само да го завъртиш. Все пак работата ти е да убиваш вампири, но си пощадила живота му. Сякаш ми прати проклета картичка за Свети Валентин.

— От сантименталност. — Хващах се като удавник за сламка. — Заради доброто старо време.

Устните му се извиха.

— Е, сладурче, както казват хората: „Нито едно добро дело не остава ненаказано.“ Трябвало е да го убиеш, защото сега той те търси. Направила си му огромно впечатление. Аз никога не бих те насилил да вършиш нещо против волята си, но Иън иска да те открие и да те принуди да правиш точно това.

— За какво говориш?

Боунс се усмихна тъжно.

— Той е очарован, което е разбираемо. Иън колекционира редки неща, а по-рядко от теб няма, красавице моя със смесена кръв. В опасност си. Иън не знае, че съм те открил, но и без това скоро сам ще те намери.

Обмислих думите му и после свих рамене.

— Няма значение. Веднъж вече победих Иън, мога отново да го направя.

— Не и предвид начина, по който той ще подходи. — Нещо в гласа му ме накара да го изгледам проникателно. — Познавам създателя си. Иън няма просто да се появи някоя вечер и да започне честна битка с теб. Ще отвлече всеки, когото обичаш, и след това ще преговаря с теб. Повярвай ми, няма да харесаш условията му. А сега единственото ти предимство съм аз. Заради хитроумното ти описание на връзката ни Иън мисли, че ме взаимно се мразим. Добре изиграно от твоя страна. Особено частта с парите. И все пак, искаш ли си чека?

— Аз ще напиша чек на теб, ако си тръгнеш — измърморих.

Боунс не обърна внимание на думите ми.

— Освен това все още има обявена награда за главата ти. На сватбата вече ти казах, че ми предлагаха да свърша работата и че издебнах поръчителите, но не знам кой е последният. Той или тя е много дискретен. Така че над теб е надвиснала и тази опасност, която е доста по-страшна от Иън. И без значение дали ти харесва или не, моята помощ ще ти бъде нужна.

— Вампирите и гулите ме преследват непрестанно — рекох с безразличие. — Ако възникне нужда от помощ, си имам своя отряд.

— Хора? — Тонът му бе изпълнен с презрение. — Единственият начин, по който те могат да ти помогнат, е да обезвредят нападателя,

като му дадат възможност да преяде до пръсване!

— Толкова си арогантен.

Боунс се приближи, така че ни делеше едва метър.

— Толкова съм силен. Повече, отколкото можеш да си представиш. Това е самата истина, не е арогантност. Всичките членове на отряда ти взети заедно не могат да те защитят така, както аз мога, и ти го знаеш. Сега не е моментът да проявяваш ината си и да настояваш да свършиш всичко сама, Котенце. Независимо дали искаш помощта ми, или не, ще я получиш.

— По дяволите, Боунс, колко пъти ще трябва да ти повтарям, че най-добрият начин да ми помогнеш, е като си тръгнеш? Оценявам предупреждението за Иън, но ако продължиш да се навърташ около мен, ти ще бъдеш този, озовал се в опасност. Не се притеснявай за мен, мога да се грижа за себе си.

Той нагло вдигна вежда.

— И ти не се притеснявай за мен, сладурче. Никак не се страхувам от шефа ти или от шайката ти. Искаш да се отървеш от мен? Тогава ще ти се наложи да ме убиеш.

Мамка му! Не можех да го направя. Мътните го взели, не бях в състояние да го сторя дори когато мислех, че изклал едно беззащитно семейство.

— Тогава аз ще си тръгна. — Отчаянието ме правеше смела. — Веднъж вече го направих, ще успея и втори път.

Внезапно и без всякакво предупреждение се озовах в прегръдките му и той наклони главата ми назад. Може би не се дължеше единствено на бързината му, а и сама си бях виновна. Толкова бях заета да поддържам в добро състояние емоционалните си щитове, че почти напълно забравих за физическата си безопасност. А и честно да си кажа, не бях очаквала Боунс да ме ухапе.

Да, бях свалила гарда пред него.

Зъбите му се впиха дълбоко във врата ми, също като онзи път преди години, когато ме бе ухапал. И онова, което логиката ми нашепваше, че трябва да е болезнено, всъщност се оказа приятно. Много, много приятно и ставаше все по-приятно с всяко следващо всмукване на устните му. Странна топлина се разля по цялото ми тяло, макар че заради кръвта, която се изливаше в устата на Боунс, трябваше да ми стане студено.

Престани, исках да кажа, но явно не успях да изрека думите. Вместо това от мен се откъсна примитивен стон. Боунс затегна прегръдката си, наведе ме назад и облиза врата ми, преди отново да впие зъби в него.

Трепнах от удоволствие, въпреки че през ума ми минаха тревожни мисли. Дали ще ме убие? Дали ще ме превърне във вампир? Нито една от възможностите не ме привличаше. Пред очите ми заиграха тъмни петна, ако изобщо все още бяха отворени. Ушите ми бучаха или от собственото ми сърцебиенето, или от шума, който човек чува, преди да припадне.

Юмруците ми забарабаниха по гърба му. Само това можех да направя, за да му кажа да спре, защото явно устата ми служеше единствено за издаване на тихи стонове на удоволствие. Тогава осъзнах, че мога да го спра, ако наистина искам. Все още стисках в ръка сребърния си нож. Усещах студения метал между пръстите си.

Боунс явно също го усети. Отдръпна се за миг, капчици от кръвта ми бяха полепнали върху устните му като рубини, а после бавно и целенасочено се приведе отново над шията ми. Последвалото дълго силно всмукване отне силата в коленете ми и запрати тръпка на екстаз в тялото ми. Помислих си, че ако умра, то поне ще умра щастлива.

Но не ми се налагаше да умирам. За да оживея, трябваше само да насоча острието и да го намушкам. Боунс не ме държеше за ръцете. Те стояха отпуснати върху гърба му, докато той заплиташе пръстите на едната си ръка в косата ми, а с другата ме придържаше. Тъмнината, нахлуваща в полезрението ми, стана по-плътна, шумът в ушите ми — почти оглушителен. Или той, или аз, защото той явно нямаше да спре доброволно.

Стиснах пръсти около дръжката на ножа, за да го забия... и после ги отпуснах. Острието се изплъзна от ръката ми, която вместо това използвах, за да притисна Боунс по-плътено към себе си. Не мога да го направя, това бе последната ми мисъл. Пък и има къде-къде поужасни начини да умреш.

ГЛАВА 15

Малко по малко съзнанието ми се завръщаше. Първото и най-важно — установих, че сърцето ми все още бие. Не съм мъртва, нито съм превърната във вампир. Дотук добре. После открих, че под главата ми има възглавница. Вече с повече тревога осъзнах, че тялото ми лежи на една страна и е покрито с одеяло. Стаята беше тъмна, завесите — спуснати. Обгръщаха ме ръце с тен, наподобяващ моя собствен.

Ето тогава вече се събудих напълно.

— Къде сме?

С кого съм не беше под въпрос, въпреки че все още усещах главата си като пълна с памук.

— В къщата, която наех в Ричмънд.

— Колко време бях в безсъзнание?

Дребните подробности ми се струаха важни, защо — не знаех.

— Около четири часа. Достатъчно, за да отмъкнеш всички завивки. Слушах хъркането ти, наблюдавах как се увиваш като в пашкул и осъзнах, че това най-много ми липсваше. Да те прегръщам, докато спиш.

Седнах и ръката ми моментално докосна шията ми, кожата беше гладка. Нямахме дупки или отоци, издаващи случилото се.

— Ти ме ухапа — казах обвинително, но с много по-малко гняв в гласа, отколкото възнамерявах да вложа.

Или веществото от зъбите му, или загубата на кръв караха нещата да не изглеждат толкова... стресиращи. А аз трябваше да бъда стресирана. Въпреки че все още и двамата носехме дрехи, бях в леглото с Боунс, а това не бе никак добре, ако исках да прикрия чувствата си.

— Да — бе всичко, което отвърна.

Дори не си направи труда да седне, а вместо това остана да лежи върху възглавниците.

— Защо?

— Има много причини. Искаш ли да ти ги изредя всичките?

— Да. — Гласът ми стана рязък. Боунс изглеждаше прекалено безгрижен, а това не ми харесваше.

— На първо място, за да докажа правотата си — отвърна той и най-накрая седна. — Можеше да ме убиеш. По правило трябваше да ме убиеш. Вампир изсмукваше живота ти, а ти имаше сребърен нож в ръката си. Само глупак нямаше да забие онова острие... или жена, която изпитва много повече, отколкото си признава.

— Копеле такова, ухапал си ме, за да ме изпиташ? — възкликнах и скочих от леглото, а после внезапно се олюлях заради неочаквания световъртеж, който ме връхлетя. Явно Боунс си беше облизал чинията. — Мамка му, обзалагам се, че щеше много да съжالياваш, ако бях пронизала сърцето ти. Как можа да проявиш такава глупост, можеше да загинеш!

— Също и ти — ядоса се и той. — Честно казано, след всичките години, през които се чудех какво ли изпитваш към мен, си струваше да рискувам живота си, за да разбера. Признай си, Котенце. Не си ме забравила, така както и аз не те забравих, и всичките ти отричания, лъжи или кретенът, с който се срещаш, не могат да променят това.

Наложи се да отвърна поглед. Думите му, че не ме е забравил, подействаха на сърцето ми като чук, облечен в кадифе. Дори едва обърнах внимание на обидата към Ноа.

— Няма значение — казах най-накрая. — Между нас не може да се получи, Боунс. Нищо не може да промени това, което си и аз няма да променя това, което съм.

— Кажи ми нещо, Котенце. Когато сме сами двамата, и няма никой друг, това, че не съм човек, притеснява ли те? Знам какво мислят всички останали — майка ти, колегите ти, приятелите ти, — но на теб пука ли ти, че съм вампир?

Всъщност никога не се бях замисляла за нещата от тази гледна точка. Винаги бях вземала под внимание друг вид обстоятелства. Обаче въпреки това не се поколебах с отговора си:

— Не. Не ми пука.

Той затвори очи за миг. Сетне ги отвори и те заискриха напрегнато.

— Знам, че ме напусна, защото си мислела, че трябва да ме защитиш, защото си мислела, че не мога да се справя с различията помежду ни. И си решила да продължиш живота си, защото си

вярвала, че между нас никога не би могло да се получи. Но разбери, аз не можех да продължа живота си, защото знаех, че може да се получи. Котенце, търсехте всеки ден откакто ме напусна и ми писна да живея без теб. Ти опита по твоя начин, сега нека аз опитам по моя.

— За какво говориш?

— Говоря за това, че трябва да ми се довериш, както трябваше да направиш и преди повече от четири години. Достатъчно силен съм, за да преодоля каквото и да ми сервират работата ти и отрядът ти. Ти все още имаш чувства към мен, а аз определено не съм се отказал от теб. Можем да се справим с пречките, ако ни дадеш шанс.

О, де да беше така! Боже, де да беше толкова просто!

— Дори да изключим от уравнението работата и майка ми, все така връзката ни е обречена, Боунс. Ти си вампир. Не те излъгах, когато казах, че не ми пука от този факт, но на теб ще ти пука! Какво ще правиш, когато остареея, просто ще ми дадеш мехлем за артрит ли? Ще искаш да ме превърнеш във вампир. Ще ме намразиш, щом ти откажа, и това ще ни разруши.

Той се вторачи в мен, без да мигва.

— За протокола: никога няма да те насилвам да станеш вампир. Няма да те притискам, заставям, подмамвам или да ти вменявам вина. Ясен ли съм?

— Значи нямаш нищо против да посивея, да се сбръчкам и после да умра? — попитах го грубо. — Това ли ми казваш?

Нещо подобно на съжаление премина през изражението му.

— Котенце, седни.

— Не. — По гръбнака ми премина тръпка. Каквато и да бе причината внезапно да придобие толкова състрадателно изражение, определено не вещаеше нищо добро. Можех да се обзаложа. — Каж ми. Какво не знам? Да не би да умирам или нещо такова? — Това обясняваше липсата му на тревога по отношение на остаряването ми.

Боунс се изправи и застана пред мен.

— Никога ли не си се питала колко дълго ще живееш? Някога наистина да си се замисляла над това?

— Не — изсмях се горчиво. — Мислех, че заради работата си доста рано ще загина.

— Забрави за това и помисли — продължи той. Сърцето ми започна да бие силно. — Ти си наполовина вампир. Никога не си била

болна, тялото ти оздравява нечовешки бързо, не можеш да се заразиш с нито една болест. Дори от отровите и наркотиците трябва да ти бъдат давани конски дози, за да ти подействат, така че какво те кара да мислиш, че ще живееш колкото другите хора?

Отворих уста, за да възразя, но вместо това зяпнах. Донякъде се чувствах като през нощта, когато майка ми разкри произхода ми, защото отрицанието бе първото нещо, което ми хрумна.

— Опитваш се да ме подмамиш! Имам пулс, дишам, имам цикъл, бръсна си краката... аз съм жива. Имах детство!

— Веднъж ми разказа, че особеностите ти са се проявили през пубертета. Най-вероятно е било заради прилива на хормони, нещото, което отключва вродени заболявания при хората, при теб е засилило нечовешките ти странности и оттогава те са нараснали. Заради дишането и пулса ти е по-лесно да бъдеш убита, но ти не си човек. Никога не си била. Просто приличаш на човек повече, отколкото вампирите.

— Лъжец! — изкрещях.

Той дори не мигна.

— Кожата ти не е остаряла и с един ден, откакто ме напусна. С нито една бръчица, нито една неравност. Е, ти си едва на двацет и седем, а белезите на стареенето се появяват чак по-късно, но все пак. Би трябвало да има разлика в порите, в плътта... — Той прокара пръст по бузата ми, за да подчертае думите си. — Но няма нито един признак. Пък и остава това с кръвта.

Съзнанието ми се обърка.

— Каква кръв?

— Моята. Нямах възможност да ти разкажа, защото си замина два дни след това. Навярно не е кой знае какво, но все пак. В нощта, когато спасихме майка ти, ти пи от кръвта ми. Не пое само няколко капки, за да оздравееш, а изпи цял литър. Дори само това е достатъчно, за да прибави петдесет години към продължителността на живота на нормален човек. А към продължителността на твоя? Кой знае — вероятно двойно повече.

Замахнах с ръка, но той я улови, преди да успея да го ударя.

— Копеле! Тогава не ми го каза. Не ме предупреди!

— Щеше ли това да промени решението ти? Ако си спомняш, тогава ти мислеше, че и двамата ще умрем, да не говорим, че беше

готова на всичко, за да спасиш майка си. А и честно казано, би могла да доживееш и да станеш на моите години и без кръвта ми. Но щом не искаш, не ми вярвай. Отиди при шефа ти. Погледни го право в очите и го попитай за онова, което той вече знае. С всички изследвания, които навярно са ти направили през годините... по дяволите, напълно сигурен съм, че той знае. Затова и не се налага да те принуждавам да станеш вампир. Благодарение на смесения ти произход и с отпиване от време на време от моята кръв, ще живееш колкото искаш, такава каквато си сега.

Не беше възможно това да се случва. Имах усещането, че стените се сричат върху мен. Искях единствено да избягам от истината и да остана сама, далеч дори от Боунс. Особено от Боунс.

Тръгнах сковано към вратата, ала той ми препречи пътя.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Блъснах го.

— Навън. В момента не мога да те гледам.

Той не помръдна.

— Не си в състояние да шофираш.

Изсмях се горчиво.

— Тогава защо просто не си прережеш вената заради мен? Че какво са още петдесет години, а?

Боунс протегна ръце към мен, но аз се дръпнах.

— Не ме докосвай.

Знаех, че изпитвам отчасти ирационален гняв. Популярното убиване на вестносеца и така нататък. Но не можех да се въздържа.

Боунс отпусна ръце.

— Добре. Къде искаш да отидеш? Ще те закарам.

— Заведи ме у дома.

Той отвори вратата.

— След теб.

Откара ме у дома и се разделихме с думите му, че ще се видим на следващата вечер. Не му отговорих нищо. Новината бе предизвикала прекалено много смесени чувства в мен, а вече имаше доста над каквото да мисля.

Още щом влязох, се обадох по телефона на Дон, за да му кажа, че съм добре. Както и очаквах, на телефонния ми секретар той и Тейт бяха оставили многобройни съобщения. Разбирах тревогата им — за

последно им се бях обадила преди часове, за да кажа, че преследвам вампир. А след това от мен нямаше ни вест, ни кост.

Измислих историята, че гонитбата е продължила с часове и е завършила на строителната площадка, случайно оказала се не толкова далеч от клуб „Жи-Жи“. Надявах се, че Боунс е оставил тялото на вампира там, защото ако не го бе направил, щеше да се наложи да съчиня друга мрежа от лъжи. После обясних на Дон, че съм уморена от преследването и че няма да отида на работа през настъпващия ден. Той не се усъмни в историята ми. И защо да го прави? Никога досега не го бях лъгала.

Дон ми съобщи добрата новина, че двете жертви са настанени в болница и се очаква да се възстановят напълно. Не знаеше, че се беше наложила намесата на вампир, за да ги спася от нападението на кръвопийците. Нямах намерение да обяснявам иронията на случилото се на шефа си.

След разговора си взех горещ душ и отмих всичката останала кръв от тялото си. Де да беше така лесно да се отърва и от грешките, които бях допуснала в живота си. Думите на Боунс не спираха да отекват в главата ми: *Търсех те всеки ден, откакто ме напусна... Ще живееш колкото искаш, такава каквато си сега... Ти опита по твоя начин, сега нека аз опитам по моя...*

Само преди ден всичко бе имало смисъл за мен. Знаех какво трябва да правя, не се чудех дали съм взела правилните решения, въпреки че някои от тях ми причиняваха много силна болка и знаех накъде върви животът ми. Днес обаче всичко се бе променило. Имах много повече въпроси, отколкото отговори, не знаех какво, мътните да го вземат, върша и бях открила, че вероятно ще разполагам с доста повече време да си прецакам живота, отколкото първоначално си бях представяла, че ще имам.

Искаше ми се да можех да поговоря с Дениз. Тя имаше способността да разкарва тъпотии и да намира мъдрост в хаоса. Но предишната вечер се бе състояла сватбата ѝ. Да, меко казано тя нямаше да е на разположение.

На майка си щях да се обадя, само ако ми трябваше последен подтик да се хвърля от някой мост. Тя бе изпълнена с тесногърди предразсъдъци, а не с мъдрост, и един разговор с нея можеше сериозно да ме наведе на мисълта да сложа край на всичко. Въпреки това не

можех да не призная колко шокирана бях, че първите думи на Дон в разговора ни оде не гласяха: „Е, къде е вампирът от сватбата на Дениз?“. Майка ми не се бе раздрънкала за Боунс... все още. А за нея това означаваше, че е положила невероятното усилие да се въздържа.

В отряда си нямах с кого да разговарям за личните си проблеми. Дори и на тези, които смятах за свои приятели — Тейт, Хуан и Купър — не можех да доверя тази тайна.

Ноа... Да, налагаше се да говоря с него, но не за да му доверя тайните си. А за да му кажа, че между нас всичко е приключило. Бях оставила нещата да продължат прекалено дълго, а това не беше редно. И без това бях гаднярка, но ако оставех да мине още време, само щях да се превърна в още по-голяма кучка.

Около час неспирно крачех из къщата, бях уморена, но знаех, че няма да мога да заспя. Котката ми се отегчи да преследва глезените ми, докато правех опити да протрия дупки от ходене по килима, и се качи на горния етаж. Аз обаче не спирах да крача, а думите на Боунс ме преследваха. *Търсех те всеки ден, откакто ме напусна... Ще живееш колкото искаш, такава каквато си сега... Ти опита по твоя начин, сега нека аз опитам по моя...*

— Кого залъгвам? — най-накрая раздразнено попитах на глас сама себе си.

Бях много по-слабо притеснена от намеренията на Иън да ме издири, от наградата за главата ми или от каквото и да било друго, отколкото от въпроса дали двамата с Боунс имаме шанс да бъдем заедно. С откритието, че вероятно ще живея още много дълго време, най-голямата пречка пред връзката ни бе отпаднала. Е, разбира се, аз работех за правителствената версия на „Ван Хелсинг и Компания“, а майка ми по-скоро щеше да си избодне очите с игли, отколкото да ме види с вампир... Но ако Боунс се окажеше прав? Ами ако връзката ни не беше обречена? Божичко, след всичките тези години не можех да повярвам, че е възможно отново да ми се наложи да си задавам този въпрос.

Сега от значение беше: *Какво съм готова да рискувам, за да разбера отговора?*

ГЛАВА 16

Когато по-късно през деня влязох в кабинета на Дон, той ме изгледа с прикрито любопитство. То обаче бе заменено от подозрителност, щом затворих врата зад себе си и я заключих. Обикновено се налагаше да ми напомня да я затворям.

— Какво става, Кат? Каза, че е спешно.

Да, така бях казала. Твърдението на Боунс, че Дон е наясно с моето дълголетие, ми бе дало повод за размисъл. Време беше да разклатя лодката.

— Виж, Дон, имам един въпрос и се надявам да ми отговориш откровено.

Той задърпа крайчето на веждата си.

— Мисля, че можеш да разчиташ на честността ми.

— Нима? — попитах рязко. — Добре тогава, кажи ми откога ми го начукваш?

Това го накара да спре да подръпва веждата си.

— Не разбирам за какво говориш...

— Защото ако аз имах намерение да ти го начукам — прекъснах го, — щях да донеса бутилка джин, да пусна някоя песен на Франк Синатра... и да докарам дефибрилатор за инфаркта, който щеше да получиш. Но ти, Дон, ти ми го начукваш от години, а аз не съм получила нито алкохол, нито музика, нито цветя или бонбони, нищо!

— Кат... — Той звучеше притеснено. — Ако имаш нещо да казваш, кажи го. Тази метафора нищо не означава.

— На колко години съм?

— Скоро имаше рожден ден, знаеш на колко години си. На двайсет и седем...

Бюрото му се разби на парчета и трески от махагон се пръснаха в далечния край на стаята. Разхвърчаха се листа, а компютърът му се приземи на килима. Стана по-бързо, отколкото му бе нужно да мигне шокирано.

— На колко години съм?

Дон се загледа в потрошената мебелировка, преди да изпъне рамене и да ме погледне през сега вече празното пространство.

— На деветнайсет или дваисет, ако се съди по плътността на костите ти и по лабораторните резултати. Зъбите ти също са като на толкова годишна.

Краят на пубертета, очевидно тогава тялото ми бе решило да спре да старее. Изсмях се грубо.

— Е, явно няма да ми се налага да се запасявам с кремове против бръчки, а? Ти, безскрупулен копелдак, въобще смяташе ли да ми кажеш някога? Или просто щеше да изчакаш да видиш дали ще живея достатъчно дълго, че сама да забележа?

Той изостави преструвките и ако не го познавах добре, щях да си помисля, че изглежда облекчен.

— Разбира се, все някога щях да те информирам. Когато му дойдеше времето.

— Да, а време има колкото искаш, нали? Кой друг знае?

Крачех напред-назад и го държах под око, а той стоеше кротко сред руините в кабинета си.

— Тейт и главният патолог тук, доктор Ланг. Навярно и асистентът му Брад Паркър.

— Каза ли на Тейт за удължената продължителност на собствения му живот? Или и за това чакаше да му дойде времето?

Дон вече не бе така овладян, стана му неудобно след последните ми думи. Когато се поколеба, аз му се нахвърлих:

— Дори не смей да ми обясняваш, че не знаеш за какво говоря! Онази нощ в Охайо ти ни изследва всичките, и както винаги, всяка следваща шибана седмица след това. Не си ли им казал?

— Не бях сигурен — оправда се той.

— Е, нека тогава те уверя! Всеки от тях изпи по половин литър стара вампирска кръв. Това колко ще им даде? Поне още дваисет години? Знаеш ли, все си мислех, че ни забраняваш да прием вампирска кръв, за да не вземе да ни хареса, особено на мен, но ти повече си се притеснявал за това, нали? Вече си знаел какво е действието ѝ! Как разбра за това?

Тонът му бе студен.

— Преди много години някой, когото познавах, започна да се бори на страната на правдата като мен, после свърши, като хареса

повече врага. Цели десетилетия той не остаря. Тогава открих на какво е способна вампирската кръв и затова и лекарството брамс бива толкова прецизно контролирано и пречиствано. То не съдържа тази опасна отрова.

— Тази отрова, както я наричаш, представлява половината от ДНК-то ми — троснах му се аз. — Затова ли не ти пука, когато заминавам със задача, която може да ми коства живота? Защото по този начин просто ще имаш една змия по-малко, за която да се тревожиш?

— Първоначално това беше причината — грубо отвърна той и се изправи. Разпери ръце. — Погледни се. Ти си като бомба със закъснител, облечена в кожа. Цялата тази сила, всичките тези нечовешки способности... Вярвах, че ще се отегчиш от ограниченията и че ще се отърсиш от тях. Че окончателно ще прекрачиш границата. Затова и когато се присъедини към екипа ни, казах на Тейт да бъде готов да те убие. Но ти никога не се поколеба и не се поддаде на желанието да получиш още повече мощ. Честно казано... беше вдъхновяващо. — Дон се усмихна със самоукорителна усмивка. — Преди пет години няхах никаква вяра в човешкия характер, изложен на свръхестествено влияние. Когато те открих, мислех, че ще се предадеш още по-бързо заради онова, което тече във вените ти. Да, първоначално те пращах на най-рискованите мисии, за да увеличи до максимум ползите от сътрудничеството ти, преди да се обърнеш срещу нас и да се наложи да те елиминираме. Това обаче не се случи. Ти, която носиш в гените си същата поквара, прекършила толкова други, доказва, че си най-добрата измежду нас. Накратко и без да драматизирам, ти ми върна надеждата.

Зяпнах го. Той не отмести поглед от моя. Най-накрая свих рамене.

— Вярвам в онова, което върша, независимо дали ми имаш доверие, или не. Взимам си седмица отпуск, за да обмисля всичко и да реша каква ще е следващата ми стъпка. Когато се върна, ще си поговорим отново, при това заедно с Хуан, Тейт и Купър. Ще им кажеш за последствията от изпиването на онази кръв. За едно нещо бъркаш, Дон. Не вампирската кръв покварява — въпросът е дали човекът, който я пие, е покварен поначало. Но не се налага да вярваш на моите думи. Погледни момчетата. Те почувстваха същата сила,

почувстваха колко различни може да ги направи кръвта... но въпреки всичко не станаха зли. Кръвта не те променя, тя само те подсилва, за добро или лошо. Запомни думите ми, макар да ми се струва, че ще се наложи да ти ги повторя.

— Кат. — Дон ме спря, когато сригах отломките, за да отворя вратата. — Ти ще се върнеш, нали?

Спрях с ръка на бравата.

— О, ще се върна. Независимо дали това ти харесва, или не.

Същата вечер не се изненадах, когато долових промяна в енергията в дома си. Бях в кухнята и подгряхах замразената си вечеря в микровълновата, когато внезапно осъзнах, че не съм сама.

— Учтиво е да се почука — казах, без да се обръщам. — Входната ми врата не е счупена, нали знаеш.

Усещането за силата стана по-наситено, когато Боунс влезе в кухнята.

— Да, но така е по-драматично, не мислиш ли?

Микровълновата изпиука. Извадих вечерята, взех си вилица и седнах на масата. Боунс се настани на стола срещу мен и започна да ме наблюдава със сдържана предпазливост.

— Няма да си правя труда да ти предлагам ядене — рекох рязко. — Шията ми и аз знаем, че вече си се нахранил.

Леко смръщване докосна изражението му.

— Казах ти, че не ставаше въпрос за хранене.

— Не, беше за да докажеш гледната си точка. — Набучих хапка на вилицата си и задъвках. — Следващия път дали ще можеш да ползваш нещо различно от югуларната ми вена за доказателство?

— Не беше тази вена. Ако беше тя, щеше да припаднеш прекалено бързо, а аз исках да имаш време да обмислиш решението си дали да ме убиеш, или не. — Отвърна Боунс и се вгледа в мен. — Затова хапех около нея и ти се стори по-дълго... а и така можех да се насладя на вкуса на кръвта ти, вместо просто да преглъщам това, което се излива в устата ми.

Думите му ме накараха да забравя да преглътна собствената си хапка. Заради спомена, в очите на Боунс се появиха зелени искри, като джоджен в шоколад, и ако трябва да съм честна, се налага да призная,

че през мен премина вълна на удоволствие, когато се сетих за преживяването. Ухапването му можеше да замести любовната игра, толкова хубаво бе усещането.

Но имаше по-важни неща, за които да говорим, въпреки че либидото ми определено не бе съгласно.

— Значи — казах, след като спрях да дъвча, — ти си решил да останеш, докато опасността от Иън не премине и не неутрализираш онзи, който размахва чекове за главата ми, така ли?

Боунс кимна.

— Точно така.

— И навярно по-рано, докато отивах на работа, си ме проследил, само за да видиш дали ще се опитам да избягам, нали?

Сви рамене.

— Нека просто кажем, че днес нито един самолет там нямаше да се отлепи от земята.

Погледът ми стана остър.

— Тогава предполагам, че си ме последвал и до дома на Ноа, след като си тръгнах от работа и си подслушал и този разговор?

Боунс се приведе напред и на лицето му се изписа студенина.

— По принцип никога не бих наранил невинен, но признавам, че щом стане дума за теб, страдам от известна липса на разум. Днес спаси живота на този мъж, като скъса с него, защото ако бях дочул нещо различно в онази къща, щях да го прекърша на две.

— Щеше да се опиташ — изръмжах. — Ноа не вярва във вампири, гули или в нещо друго, по-свъръхестествено от Дядо Коледа. Само да си го наранил!

— Котенце, ако възнамерявах да убия Ноа, щях да го направя, преди дори да узнаеш, че съм в града. Но едва ли очакваш да стоя безучастно и да слушам, докато го чукаш. Помниш ли собствената си реакция снощи, когато целувах Фелисити?

Да, бях обхваната от непреодолимото желание да я разкъсам парче по парче. Вампирска ревност. Наистина на ревността не ѝ пукаше кой е невинен и кой не.

— Добре — съгласих се. — И двамата все още имаме чувства един към друг. Ти си на мнение, че може да се получи въпреки работата ми и отровната ненавист на майка ми към вампирите. И

понеже така или иначе отказваш да си тръгнеш заради Иън и ловците на глави...

Той понечи да се усмихне.

— Да не би да развяваш белия флаг?

— Не толкова бързо. Казвам, че можем да го караме по-бавно. Да видим дали ще се получи. Не казвам да се вреем един на друг във вечна любов, а после веднага да легна по гръб и да си разкрача краката.

Усмивката му стана по-широка.

— Има и други пози.

Тези думи и изражението му бяха като истинска милувка. Поех дълбоко дъх. Ето затова държах на периода с въздържанието. Нямаше начин да овладея емоциите си, ако включех и секс в играта. Само след пет секунди щях да съм изкрещяла признанието си за вечната си любов към Боунс.

— Приеми или се откажи.

— Речено-сторено.

Премигнах, част от мен не вярваше какво се случва. Нима бе истина? Или просто поредният откачен сън, някой от хилядите, които бях сънувала за Боунс?

— Добре.

Не знаех какво да кажа. Или да направя. Да си стиснем ръцете ли? Да запечатаме момента с целувка? Да изкрещя: „Воздържанието е гадно!“ и да разкъсам дрехите му? Трябваше някой да напише ръководство за воденето на любовна връзка с нежив, бях се оплела като пате в кълчища.

Боунс наклони глава на една страна и примирено въздъхна.

— Котенце... решението ти ще бъде поставено на изпитание по-скоро, отколкото очакваше.

Ъ?

— За какво говориш?

Той се изправи.

— Майка ти е тук.

ГЛАВА 17

Скочих на крака.

— Мамка му!

Заради паниката понечих да пристъпя, без преди това да съм дръпнала стола си назад, и веднага се спънах. Дотук с рефлексите ми на половина нежива. Тогава зърнах Боунс с крайчеца на окото си.

— Ъъ, какво правиш? — попитах.

Той спокойно бе отишъл в съседната стая, за да се настани на канапето.

— Седя си тук. Ти току-що се съгласи да ни дадеш шанс и аз отказвам отново да бъда натикан в гардероба. Ще трябва да кажеш на майка си истината за мен. Още тогава трябваше да те накарам да го направиш. Вместо това обаче тя разбра за връзката ни едва след като вампири убиха родителите ѝ пред очите ѝ. Не се учудвам, че не го прие добре.

— Не го е приела добре! — От спомена за убийството на дядо ми и баба ми тонът ми стана язвителен. — Опити се да те убие.

На входната врата се почука силно. Майка ми никога не е била деликатна.

Боунс изви вежда.

— Ти ли ще отвориш, или аз?

Това беше истинско бедствие. Ала, съдейки по стиснатите му челюсти, нямаше да успея да го накарам да се скрие. А и бе прекалено силен за мен, за да го набутам насила в гардероба.

— Само секунда, мамо! — викнах. После бръкнах в шкафа да извадя бутилка джин. Леле, щеше да ми е нужна. — Тя ще отиде право при Дон — измърморих.

— Нека ходи — отвърна Боунс. — Аз оставам.

Хвърлих му последен ядосан поглед, преди да отида и да отворя вратата. Дотук с бавното подхващане на връзката ни — изглеждаше, сякаш ще се гмурна чак до дъното. Явно нямаше по-подходящ момент, в който да открием дали Боунс е прав за преодоляването на пречките

пред двама ни. Конкретно тази пречка обаче, бе по-решителна и твърдоглава, отколкото Дон някога щеше да бъде.

Майка ми нахлу в дома ми още щом отворих вратата. Вече беше в гадно настроение.

— ... по-рано се обадох на мобилния на Ноа и той ми каза, че си скъсала с него! Не мисли, че не знам защо, Катрин, и съм тук, за да ти кажа, че това ще спре. На момента! Преди години разкара този убиец и сега ще го направиш отново! Няма да седя със скръстени ръце и да гледам, докато се превръщаш в същия демон, като този, който ти даде живот...

Гласът ѝ се превърна в съскане, когато забеляза седналия на дивана Боунс, който я наблюдаваше с поглед, който можеше да бъде описан единствено като развеселен.

— Здравей, Джъстайна — каза провлачено. — Радвам се да те видя отново. Няма ли да поседнеш?

За да подчертае думите си, той потупа свободното място до себе си. От бледа тя стана алена само за секунда. Затворих вратата и отпих яка глътка от джина. *Нека истерията започне сега.*

Тя се обърна към мен в пристъп на ярост.

— За Бога, Катрин! Какво ти става? Да не би отново да те е омагьосал?

Това истински разсмя Боунс. Той се изправи от канапето с непринудена грация и запристъпва към майка ми, която се отдръпна.

— Ако някой е омагьосан, Джъстайна, то това съм аз. Дъщеря ти ме очарова преди пет години и чародейството още не е отслабнало. О, и вероятно ще си много щастлива да узнаеш, че решихме да възобновим връзката си. Не си прави труда да ни поздравяваш, наистина, изражението ти е достатъчно красноречиво.

Отпих още по-жадно от шишето. Боунс очевидно беше решил да не успива майка ми с любезности, а направо да я стисне за гърлото. Типично за вампир.

Гласът на майка ми бе като киселина.

— Мислех, че когато го остави, си решила да приключиш с блудстването, Катрин, но явно само си го отложила.

Лицето на Боунс заприлича на каменно и преди да успее да изрека възмутения си отговор, той ѝ отвърна:

— Повече никога не ѝ говори така. — Думите му плющяха, подправени с истинско предупреждение. — Мен можеш да наричаш с каквито си искаш обиди, но няма да стоя и да слушам как я унижаваш заради собствената си глупост.

Тя отстъпи отново и нещо в изражението ѝ се промени. Сякаш най-сетне осъзна, че може да излее агресията си директно върху него, а не чрез мен.

— Нима просто ще си стоиш така и ще го оставиш да ме заплашва? — натърти тя, сменяйки тактиката. — Предполагам, че просто ще гледаш отстрани и докато изсмуква кръвта от тялото ми, така ли?

— О, млъкни, мамо — изляях. — Той не би те наранил. Кое не може да се каже за теб, ако ти падне възможност. Съжалявам, че не те защитавам, докато той се ядосва, задето ме обиждаш с гадни думи. Явно се дължи на покварения ми характер.

Тя размаха пръст пред лицето ми.

— Кръвта вода не става, баща ми все това повтаряше и беше прав! Погледни се само! Колко ниско падна и заряза чудесен мъж заради едно мръсно животно. Дори не е животно, а нещо по-долно!

— Тук съм, Джъстайна, и е добре да започнеш да свикваш с това. Искаш да ме наричаш животно? Тогава се обърни към мен и ме погледни.

Боунс застана пред мен и тя трябваше или да го погледне, или да извърне глава. За пръв път майка ми насочи вниманието си към него и го загледа право в очите. Трябваше да я призная, задето не отстъпи пред суровия му поглед. Беше много неща, но не и страхливка.

— Ти. Как ти беше името?

Дразнеше го, като намекваше колко малко значи той за нея, и аз скрих усмивката си зад гърба му. Много добре знаеше името му.

— Боунс. Не мога да твърдя, че е удоволствие да се запознаем, както му е редът, но е време да го направим, не мислиш ли?

Виждах я иззад рамото му. Тя го огледа презрително от глава до пети и най-накрая равнодушно сви рамене.

— Не, не мисля. Е, поне си хубавичък. — По начина, по който думите излязоха от устата ѝ, стана ясно, че не бяха комплимент. — Баща ѝ също беше красив, направо прекрасен! Разбира се, и сам

можеш да се досетиш, защото тя прилича на него. Понякога едва понасям да я гледам, заради приликата им.

Преряза ме силна болка, бях чувствала това през целия си живот. Можеше и да ме обича, ала не ме приемаше. Може би никога нямаше да го направи.

— Може и да прилича на него, не знам — равно отвърна Боунс. — Не съм срещал баща ѝ. Но мога да те уверя, че до голяма степен се е метнала на теб. Със сигурност е инатлива. Смела е. Има ужасен нрав, когато е сърдита. Може дълго време да има зъб на някого, но ти я биеш в това отношение. След повече от двайсет и седем години ти все още я наказваш за онова, което се е случило на теб.

Това принуди майка ми да се приближи толкова близо, че пръстът ѝ сочеше гърдите му на сантиметър-два.

— Как смееш! Имаш наглостта да ми говориш за онова, което един от твоя вид ми причини, нещо, което, несъмнено, и ти си правил. Да ми говориш за това в лицето, ти мръсен убиец, демон!

Боунс също пристъпи напред. Носовете им почти се допряха.

— Ако бях демон убиец, щях още преди години да ти перфорирам билета. Тогава моят живот щеше да е мъничко по-лесен, уверявам те. Ти я повлече, когато тези вълци се появиха с мръсното си дребнаво предложение, и всички знаем защо тя го прие, нали така? Ни най-малко не те притеснява факта, че през всичките тези години тя беше нещастна, също като мен, или че е имала повече срещи със смъртта от проклетия Худини. Не, ти си седиш, къпейки се в задоволството си, породено от факта, че тя убива вампири, вместо да спи с един от тях! Е, Джъстайна, надявам се, че си се насладила на почивката си, защото аз се върнах и оставам.

Майка ми ме погледна отчаяно над рамото му.

— Катрин! Не е възможно да възнамеряваш да останеш с това същество! Той ще отнеме душата ти, ще те промени...

— Душата ми си е моя и на Бог, мамо! Боунс не може да ми я отнеме дори и да се опита. — Пристъпих, за да заста на лице в лице с нея, и поех дълбоко дъх. Дръж на своето. Сега или никога. — Но повече няма да позволя на теб или на някого друго да решава какво ще правя с личния си живот. Не се налага да харесваш Боунс. По дяволите, що се отнася до мен, можеш да го мразиш и в червата, но докато съм с него, ще ти се налага да го търпиш. Както и Дон, и

останалите, или... или ще замина и никога повече няма да се върна. — Тя изглеждаше напълно смаяна и просто местеше поглед от мен към него. Сетне в очите ѝ се появи пламъче. Изсмях се горчиво. — Просто опитай, мамо. Опитай да се обадиш в службата ми и да ги накараш да го убият. Видя какво им причини той преди години на магистралата, а тогава дори не беше побеснял! И освен това, ако някой дойде за него, аз собственоръчно ще го убия. Без значение кой е. — Оставих я да погледне в очите ми и да осъзнае, че не се шегувам. — А след това двамата с Боунс ще изчезнем. Завинаги. Наистина ли искаш това? Все пак ако остана тук с теб и с тях, много по-малко ще ми се иска да стана вампир. Но ако ме отделиш от човешкото ми обкръжение... е, никога не се знае.

Безсрамно си играех с най-големия ѝ страх, но тя си го заслужаваше. Устните на Боунс се извиха.

— Погледни от хубавата страна на нещата — ехидно предложи той на майка ми. — Ако ни оставиш на мира, с времето тя може и да се отегчи от мен. Но ако ни принудиш да избягаме, тогава няма да имам друг избор, освен... — Той остави изречението незавършено.

— Все едно бих повярвала на нещо, което казваш — изстреля тя в отговор. — За всички най-добре ще е, ако сам си забиеш кола и умреш завинаги. Ако наистина я обичаше, щеше това да направиш.

Боунс я изгледа изморено и заговори:

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, Джъстайна? Отчаяно се нуждаеш от едно добро чукане.

Гаврътнах голяма глътка джин, за да прикрия смеха, който ме напуши. Боже, колко пъти и аз съм си мислела същото!

Тя изпухтя разлютено. Боунс не ѝ обърна внимание.

— Не че ти предлагам себе си. Дните ми на проститутка свършиха през осемнайсети век.

Джинът влезе в дробовете ми, когато рязко си поех въздух. *Той наистина каза на майка ми с какво се е занимавал. Мили Боже, дано не бях чула правилно!*

Обаче бях и Боунс продължи...

— Но имам приятел, който ми дължи услуга, и мога да го убедя да... Котенце, добре ли си?

Бях спряла да дишам, когато той нехайно беше обявил същността на предишната си професия. Прибавете към това алкохола,

заседнал в дробовете ми, та да ви кажа — не, не се чувствах добре.

Майка ми обаче не виждаше това. Поток от обиди се изля от устата ѝ:

— Мръсен изрод, развратен педераст...

— Нима такава е било детството ѝ? Та ти си по-загрижена за себе си, отколкото за дъщеря си, проклета жено. Не виждаш ли, че тя се задави?

Боунс ме затупа по гърба, докато кашлях, за да изкарам джина от трахеята си. Първият дъх ме опари, когато го поех. Очите ми силно се насълзиха, но поне отново можех да дишам, макар и болезнено, а после още веднъж.

Спокоен, че вече дишах, Боунс започна оттам, където майка ми бе спряла:

— Педераст е невярно твърдение, Джъстайна. Моите клиенти бяха жени, не мъже. Просто исках да поясня, не ми харесва да си мислиш неверни неща за мен. Разбира се, ако не се доверяваш на препоръчания от мен мъж, който да те изучука, мисля, че приятелят на дъщеря ти Хуан може да иска да се заеме с тежката задача да...

— Достатъчно! — изкрещя тя и отвори входната врата.

— Скоро пак ела — викна той след нея, когато тя затръшна вратата зад гърба си толкова силно, че прозорците издрънчаха.

— Тя ще отиде право при Дон — казах с глас, дрезгав от опита ми да вдишам джин.

Боунс се усмихна.

— Не, няма. Ядосана е, но е умна. Потресе се от факта, че се изправи срещу нея. Сега ще се поизмъчва и ще чака подходяща възможност. Независимо в какво те обвинява, никога няма да рискува да я изоставиш. Тя си няма никого другогото и го знае.

Не бях убедена.

— Все пак трябва да си пазиш гърба. Може да пратят отряд за теб.

Боунс се изсмя.

— Защо? Ще им е нужна малка армия, за да ме повалят, а нея ще я чуя да приближава. Не се бой, сладурче. Не е толкова лесно да бъда убит. И така, с тези дрехи ли ще излезеш? Или искаш да си облечеш нещо друго?

— Защо? — подозрително попитах.

— Ще те изведа на вечеря — отвърна той. — Това е традиционният начин да се излезе на среща, нали? Освен това вечерята ти изстина, а и докато беше гореща, изобщо не изглеждаше апетитна.

— Ами ако... — започнах, ала после спрях.

Познах по изражението му, че се е досетил какво щях да кажа. Ами ако ни видят заедно? Ако наистина стоях зад думите си, че искам да направя опит тази връзка да потръгне, тогава трябваше да намеря начин да помиря колегите си и Боунс. И по-точно трябваше да изгладя противоречията между Дон и Боунс. Или да напусна и горещо да се надявам, че няма да се превърна в следващата мишена на отряда си.

Сега или никога.

— Ще се преоблека, изчакай ме.

Боунс се усмихна иронично.

— Свикнал съм да го правя.

ГЛАВА 18

Въпреки опасенията ми минаха три дни, без следа от майка ми или колегите ми. Бях изумена, защото Боунс се оказа прав и тя не се обади на Дон, пищейки: „Вампир, ааа!“ или нещо подобно. Нима наистина толкова силно се страхуваше да ме загуби, както твърдеше Боунс? След цял живот, прекаран със съзнанието, че майка ми щеше да бъде по-щастлива без мен, беше доста необичайно да свикна с мисълта, че тя ще захвърли някои от най-любимите си предразсъдъци, за да запази връзката помежду ни.

Или просто изчакваше подходящ момент. Това беше по-вероятно.

Боунс ме извеждаше всяка вечер. Ходихме на вечеря, на кино, на бар, или просто се разхождахме из Ричмънд. И ако трябва да съм честна, ще призная, че никога през живота си не се бях чувствала толкова щастлива. Всеки път, когато отварях вратата и го виждах да стои отпред, сърцето ми подскачаше лудешки. Той сигурно го чуваше, естествено, но никога не коментира факта. Придържаше се към правилото, което бях наложила, да го даваме по-бавно и изчакваше аз да направя първата крачка.

А за мен ставаше все по-трудно и по-трудно да не я направя. Да, бях казала да не избързваме, но колкото повече време прекарвах с Боунс, толкова по-смътно си спомнях защо изобщо е добра идея да не избързваме. Всеки път, когато ме хванеше за ръката, всеки път, когато телата ни се докосваха, по дяволите, всяка нощ, когато ме оставяше на верандата и си отиваше само след целувка за лека нощ, изгарях от копнеж. Нямах да издържа още дълго без да му се нахвърля.

На четвъртата вечер Боунс каза, че иска да ми стотви вечеря, вместо да ме изведе навън. Съгласих се, чудейки се дали по този начин иска да създаде по-романтична атмосфера. Не възразявах. Ако зависеше от страстните желания на тялото ми, десертът нямаше да е нещо за ядене.

Понеже вкъщи нямаше нищо друго, освен полуфабрикати за микровълновата, той отиде да напазарува. Излязох на верандата, за да

го посрещна, усмихвайки се на многото торби с покупки, когато лицето му се изопна.

— Наблюдават ни.

Боунс не се обърна, докато изричаше думите. Дългогодишният опит, помогна и на мен да устоя на желанието да погледна. Взех няколко торби от него и попитах тихо:

— Иън?

— Не. Едно от твоите момчета, онова от Охайо. Седи в колата си по-надолу по улицата и ако съдя по това, как пулсът му се ускори, мога да кажа, че си разкрита. Той знае какъв съм.

— Тейт? — Той бе единственият, когото Боунс беше видял преди време в Охайо, когато се появи Дон с изнудването си в стил „стани част от нас или умри“. — Мислиш ли, че майка ми му се е обадила?

Боунс ме избута вътре.

— Съдейки по скоростта, с която бие сърцето му, той е шокиран. Няма е никаква представа. Навярно е възнамерявал да ти предложи компанията си, надявайки се, че ще му пуснеш. Кучи син.

Закрачих нервно наоколо. Боунс подреди покупките, сякаш всичко беше наред. Практичността бе негова силна страна. Така ми се пада, задето тренирах момчетата да разпознават и най-малките разлики във външния вид и в движенията на вампирите от тези на останалите хора, помислих си. Явно добре си бях свършила работата, защото Тейт бе познал какъв е Боунс чак от долния край на улицата. Заслушах се напрегнато. След секунда и аз долових забързаното дишане и сърцебиенето на Тейт. Да, беше потресен, определено можеше и така да се каже.

В следващия миг той форсира колата. Подкара в посока, противоположна на дома му, и беше близко до ума да се досетя накъде се е запътил.

— Имах нужда от още време — казах с известно отчаяние в гласа.

Боунс просто ми направи джин с тоник и ми го подаде. Изпих го, преди още ледът да успее да го охлади.

— По-добре ли си, сладурче? — Устните му се извиха в усмивка. — Това май ти действа успокояващо.

— Харесва ми на вкус. Това казват всички алкохолици, нали? — Въздъхнах заради внезапно налегналата ме умора.

— Искаш ли да си вървя, или да изчакам да видим какво ще предприемат? Казах ти, ако дойдат с подкрепление, ще ги чуем много преди да са пристигнали. Ти решаваш.

Измина минута на тих размисъл, после вдигнах поглед към Боунс.

— Е, рано или късно щяха да разберат. На Тейт ще му е нужен половин час, за да стигне до централата, после ще минат поне още трийсет минути докато Дон вземе решение какво да правят, а после ще изминат още трийсет минути, докато пристигне отряд тук, ако се реши на такива действия. Тейт не знае, че сме го видели, затова и няма да се чувства притиснат от времето. Можеш да останеш. Щом можах да кажа на майка ми, с Дон ще е като детска игра.

Опитах да се пошегувам, за да прикрия свиването в стомаха си, ала Боунс знаеше, че изобщо не се чувствам толкова самоуверена, колкото звучах.

Точно след час мобилният ми иззвъня. Едва не го счупих в бързината да го вдигна.

— Ало.

Правеше ми чест, че гласът ми изобщо не звучеше притеснено. От другата страна на линията Дон не създаваше впечатление да е толкова спокоен.

— Кат? Ти ли си?

— Това е моят телефон, кой друг би могъл да е?

Последва миг тишина, после той предпазливо попита:

— Всичко наред ли е при теб?

О, значи си беше помислил, че съм подмамила вампир у дома, за да го убия. Е, едно на нула за него, че веднага не си помисли най-лошото. Тейт не беше постъпил като него.

— Наред е. Защо? Какво става?

Отново последва кратко мълчание и след това Дон каза:

— Има спешен случай. Колко скоро можеш да дойдеш тук?

Погледнах към Боунс. Той сви рамене.

— Дай ми час.

— Един час. Ще те чакам.

О, не се и съмнявам, че ще ме чакаш. Затворих и избухнах.

— Няма да се откажа от теб!

Още щом думите излязоха от устата ми, осъзнах, че точно това имам предвид. Последните няколко дни ми бяха дали да разбера точно колко нещастна се бях чувствала без Боунс. *Да се върна към празното си съществуване, само за да може всички около мен да се чувстват по-добре? Не, благодаря.*

Боунс се изсмя мрачно.

— Правилно, мамка му. Няма да се махна, само защото те може и да не ни дадат благословията си.

— Обаче няма да напусна работата си. — Подсъзнателно бях взела решението си, но досега не го бях казвала на глас. — Това е повече от работа за мен. Имам възможност да променя живота на хора, които нямат към кого друго да се обърнат, Боунс. Знам, че ще трябва да се справя с Дон и момчетата, но няма да напусна, докато те не ме принудят.

— По дяволите — въздъхна Боунс. — Щом искаш да продължиш с кръстоносния си поход и да отървеш света от неживите убийци, можеш да го правиш заедно с мен. Те не са ти нужни.

— Но аз съм им нужна. Ако не ми оставят друг избор, ще си тръгна, но ще се боря да ги накарам да размислят.

Той ме загледа със смесица от раздражение и примирение. Най-накрая вдигна ръце.

— Добре. Ще трябва да помисля какво мога да направя по въпроса, както и за Иън, макар че за него имаме още малко време. Може би около месец, ако късметът не ни изневери. Все още не казвай на шефа си кой съм в действителност, в случай че той вече не се е досетил. Има някои подробности, които искам първо да изясня, преди да осъзнаят, че не си ме убила в Охайо.

— Какви подробности? Нещо свързано с Иън ли?

— Не с Иън, а с Дон. Интересен човек. През последните няколко месеца го проучвам. Чакам една информация да ми бъде потвърдена и ще ти кажа, когато това стане.

За Дон?

— Каква информация?

— Ще ти кажа, когато разполагам с нея — повтори той. После смени темата. — Знаеш, че ще те последвам дотам. Колко добре е обезопасена базата ви? Ако се опитат да те принудят да заминеш, къде ще те отведат? На пистата ли?

— Да, ако се решат на по-крайни мерки ще се опитат да ме отведат по най-бързия начин. Но обикновено от пистата не излитат самолети, така че ако видиш някой, значи съм на борда му.

— Не е нужно да ходиш там, но виждам, че вече твърдо си решила. Обаче първо премисли. Ако не успеят да те убедят да ме зарежеш и се досетят, че ще се опиташ да избягаш, какво ще ги спре да те убият? Мога да ти гарантирам, че нито един самолет с теб на борда няма да излети, но не ми харесва, че отиваш на място, където може би ти готвят капан. Доколко вярваш на тези мъже?

Наистина размислих, хладнокръвно и дистанцирано. После поклатих глава.

— Ако не са изчерпали всички други възможности, няма да натиснат спусъка. Първо ще се опитат отново да ме привлекат на тяхна страна. Ако започна да убивам хора, тогава ще ме елиминират, но иначе... не. Това не е в стила на Дон. — Срецнах погледа му, защото исках да види очите ми, докато изричах следващите си думи: — Когато те напуснах, си мислех, че това е единственият начин да спася теб и майка ми. Наистина. Ала през годините опознах Дон. Може и да е коравосърдечен кучи син, но не е студенокръвното същество, за което го взех в началото. Ако замина с теб, Дон не би оставил майка ми беззащитна, въпреки че заплаши да направи точно това, когато се срещнахме за пръв път. Да, би ме убил, ако реши, че ще унищожа организацията му, но това ще се случи, само ако няма друг изход. Не се страхувам да отида там, но, както казах, няма да се откажа от теб, само защото на Дон няма да му се хареса, че ти си вампир и че имаме връзка.

Боунс се приближи до мен. Погали лицето ми много нежно. После ръката му се плъзна в косата ми и той се приведе напред. Когато устните му се заключиха върху моите, простенах тихичко.

Тръпката, която моментално премина през тялото ми, можеше да е породена и от силата му, защото почувствах приятно боцкане по устните си щом се докоснаха до неговите. Но според мен тя бе пробудена от нещо друго, тъй като изпитах по-силно желание, щом езикът му погали моя. Придърпах го по-близо, докато телата ни не се притиснаха едно до друго като устните ни. Внезапно нуждата, която бях потискала в продължение на години, се завърна крещейки. Ръцете

ми затегнаха прегръдката си около раменете му и после се втурнаха в трескава надпревара да докосват повече и повече от него.

Боунс положи ръце на гърба ми и ме притисна толкова силно към себе си, че почти ме заболя. Устата му покори моята с глад, заради който пулсът ми се изстреля в небесата, а ниско в тялото ми изригна ненаситно туптене. Той го усети, очевидно долови аромата, защото силно потърка слабините си в моите и това за малко да ме накара да свърша още там и на момента.

Откъснах се от него. Трябваше да го направя веднага, или никога нямаше да успея. Боунс задържа ръцете ми, когато яркозеленият блясък на очите му се срещна с моя. Ръцете му стискаха и отпускаха моите, сякаш се мъчеше да реши дали да ме дръпне отново към себе си, или да ме пусне.

— Ако те целуна отново, няма да спра — рече грубо.

Предупреждението беше като ехо на собствените ми мисли. Задъханото ми дишане като че ли ми се подиграваше с развълнувания си ритъм. Остани, нашепваше ми то. На Дон ще му е нужен поне час, за да дойде тук с подкрепление...

— Не можем, не сега — изстенах. — Иначе за момчетата ще бъде прекалено лесно да те убият, понеже вече ще си прикован под мен.

Боунс се засмя, но на мен смехът му ми прозвуча повече като дрезгаво ръмжене.

— С удоволствие ще рискувам.

Отстъпих, буквално откопчвайки пръстите му от ръцете си.

— Не сега — повторих, въпреки че всъщност исках да изкрещя: „Да, сега, и побързай!“ — Трябва да приключа с това. Отдавна трябваше да съм го направила, не мислиш ли?

Той раздражено погледна подутината в панталоните си.

— Наистина отдавна.

Засмях се.

— Не с това, знаеш за какво говоря.

Боунс прокара пръсти през косата си и ме изгледа с поглед, който издаваше вътрешния му спор дали все пак да не ме хвърли на килима. Наложих се да се извърна, уплашена, че онова, което ще види в очите ми, само ще го окуражи.

— Добре — най-сетне рече. — Работата ти. Да обсъдим какви са вариантите, ако не приемат новината добре. Искам да си подготвена за бягство, ако се наложи.

— О, не се тревожи за това — отвърнах с прикрита измъчена усмивка. — Още преди години планирах маршрута си за бягство.

ГЛАВА 19

Охранителят на входа не ми махна да продължа, както правеше винаги.

— Съжалявам, но... ъм, налага се да проверим автомобила ти.

Прикрих усмивката си с ръка. Явно Дон беше притеснен.

— Какво става, Мани? Нови правила ли?

— Да, точно така — веднага се съгласи той.

Още трима въоръжени мъже наобиколиха волвото ми. Огледаха купето отвътре, погледнаха отдолу и дори под капака на колата. Най-сетне Мани се изправи и кимна.

— Продължавай.

Спряха ме и при втората и при третата порта и процедурата по претърсването се повтори. Минаха цели двацет минути, докато преодоля отсечката от шест километра, виеща се до главната сграда. От първата ми година, прекарана при Дон, не бях толкова щателно претърсвана. Ала той не знаеше, че Боунс не се нуждаеше да го возя наоколо. Той бе подкарал шикозния си нов мотоциклет и сега чакаше скрит край пистата. Просто за всеки случай.

В сградата обаче охраната не беше така прилежна. Лесно преминах през пунктовете за проверка. Явно се бяха притеснили да не водя нежелан посетител със себе си. Когато влязох в кабинета на Дон, открих, че Хуан и Тейт също са там. О, хубаво, явно и те имаха какво да кажат.

— Здравейте, момчета — поздравих ги.

Хуан кимна, но Тейт дори не ме погледна. Дон се изправи зад бюрото си.

— Кат, закъсня с двацет минути.

— Задържаха ме. — Не можах да устоя да не кажа. — А после, когато дойдох, охраната едва не ме съблече гола, за да ме претърси.

— Затвори вратата, Хуан — студено нареди Дон. С жест ме подкани да седна на обичайното си място.

Настаних се и веднага вдигнах крак върху чисто новото му бюро.

— Хубав цвят — казах. — По-хубаво е от старото ти. Какъв е спешният случай? — Като че ли не знам.

— Ти си спешният случай — сопна се Тейт.

Дон му махна да замълчи и го изгледа многозначително. Значи щеше да се прави на важна клечка, а Тейт и Хуан щяха да го подкрепят.

— Кат, съвсем наскоро ти казах колко е невероятно, че никога не показва слабост по време на работата си тук. Навярно обаче съм избързал със заключението си. Знаем за вампира. Какво ще кажеш в твоя защита?

Отправих му смразяваща усмивка. Боунс ми бе казал да не разкривам истинската му самоличност и засега бях съгласна. Бог ми беше свидетел, че тези тримата вече бяха достатъчно потресени.

— Шпионираш ли ме? Мислех, че отдавна си се отказал от това. Любопитно копеле, какво те засяга с кого се срещам, ако си върша работата?

Не очаквах този отговор. Дон очевидно си бе въобразявал, че ще се свия под ледения му поглед. Но щом майка ми не можа да ме уплаши, то той нямаше никакъв шанс.

— Срещаш се с вампир! Признаваш си! — избухна Тейт.

Свих рамене.

— Нали знаеш какво се говори? Мъртвите са по-добри в кревата.

— Christos — измърмори Хуан.

— Това не го бях чувал — хладно отвърна Дон. — Не осъзнаваш ли сериозността на онова, което признаваш? Въртиш любов с врага по възможно най-компрометиращия начин, застрашаваш живота на всички под твое командване. Това същество без съмнение те използва, за да получи информация и достъп до организацията ни.

Думите му ме принудиха да изсумтя грубо.

— Той и пет пари не дава за организацията ти, Дон. Вярваш или не, повече се интересува от мен, отколкото от ставащото тук.

— Не вярвам, че е възможно — излая Дон, изпускайки нервите си. — Виж само какво влияние упражнява вече над теб, щом рискуваш живота си заради секса. А и много добре си спомням, че според нашето споразумение, което ти подписа, връзките с вампири са категорично забранени.

Нямаше да поправа Дон и грешните му предположения за връзката ми, пък и вече и без това бях решила да прекратя периода на

въздържание. На всичкото отгоре беше ясно като бял ден, че Тейт не е познал Боунс, защото иначе цялото това съвещание щеше да бъде проведено по съвсем различен начин. Е, кой можеше да го вини, та той го бе зърнал за част от секундата точно преди Боунс да потроши колата му, да пие от кръвта му и да го хвърли във въздуха. Пък и косата на Боунс сега беше различна.

— Да, така е, но много неща се промениха оттогава, нали? — рекох меко. — Например изобретяването на брамс. Или пленените вампири в сградата. О, и да не забравяме добавените години към живота им.

Кимнах към Хуан и Тейт. По изражението на Дон познах, че не им беше казал. Няма нищо по-добро от смяна на темата и пренасочване на напрежението.

— Сега това не е важно — изграчи Дон.

Подигравателно повдигнах вежда.

— Ами да ги питаме тях, искаш ли? Тейт, Хуан, вие знаехте ли, че ако пиете вампирска кръв, тя ще добави поне двайсет години към продължителността на живота ви? Аз не знаех, но нашият Дон определено е бил наясно. Знаеше и какво се е случило в Охайо, но е решил да не ви казва. Явно е смятал, че няма да ви заинтересува.

— *Madre de Dios*, истина ли е? — попита Хуан.

Тейт също изглеждаше леко зашеметен и аз му се нахвърлих:

— Не е приятно някой да знае колко дълго ще живееш и да не ти каже, нали? Аз поне настоях пред Дон, че трябва да ви разкрие истината, но ти не ми отвърна със същата добрина!

— Това да не е някакво отмъщение? — тихо попита той.

Болката в очите му нямаше нищо общо с новината, а с признанието ми за връзката ми. Тогава осъзнах, че съм била напълно сляпа. Божичко, Тейт беше влюбен в мен! Беше толкова очевадно, че дори аз нямаше как да не го забележа.

— Не, няма нищо общо с отмъщение. — В това отношение не беше нужно да лъжа. — Няма нищо общо с когото и да било от вас, и така ще си остане.

— В никакъв случай няма да позволя това поведение да продължи — равно заяви Дон. — Прекалено много животи са изложени на риск и мен ме е грижа, независимо дали ти не даваш и пукната пара.

Изправих се и се надвесих над него.

— Майната ти, шефе. Загрижена съм за всеки член на отряда си и безброй пъти съм го доказвала. Не ми ли вярваш? Тогава ме уволни.

— Querida, не прибързвай така — примоли ми се Хуан. Дон не бе помръднал. — Загрижени сме за теб, ами ако този вамп открие коя си...

— Той знае — прекъснах го.

Дон открито изпсува. Това ме накара да примигна. Той никога не си изпускаше нервите така.

— Откъде знае, Кат? Ти ли му каза? Да не би да му нарисува и шибана карта на централата и да му съобщи броя ни? Надявам се, че е невероятен в леглото, защото ти току-що провали всичко, за което си работила!

— Не, не съм му казала. — Сега вече трябваше да импровизирам. — Срегнах го преди години. Още тогава той знаеше каква съм и напусна Охайо, преди да се случат онези неща. Не го бях виждала до преди месец, когато се натъкнах на него. Той е едва на сто години и аз съм по-силна, наясно е, че трябва да си трае, за да не го убия. Ето, това е.

— Как можа? — попита Тейт, който ме изгледа с отвратен поглед. — Как можа да чукаш труп? Ама ти наистина скачаш от едната крайност в другата. Първо Ноа, а после некрофилия!

Това ме вбеси.

— Нима всички забравяте, че съм наполовина вампир? Когато говорите тъпотии за неживите, говорите и за мен! Все едно скинари да се опитат да убедят Хали Бери да се включи в неонацистки парад! Как можах ли? Ами защо не ми кажеш ти, Тейт? Или ти, Хуан? И двамата сте се опитвали да ме изучкате. Това определено превръща и вас в некрофили.

Удар под кръста, но съвсем умишлено. Трябваше да престанат да възприемат всички вампири като зли, а Бог ми бе свидетел, че това е труден за изкореняване навик. В края на краищата на мен ми бяха необходими години, за да се отърва от тесногърдието си, а при това аз бях влюбена във вампир.

Дон се прокашля, не му харесваше посоката на разговора.

— Никой не забравя каква си. Този факт обаче не променя мисията ти. Ти убиваш неживите. Всички вие го правите. Това е

задача, която носи със себе си големи отговорности. Какво ще спре любовника ти да направи услуга на своя вид и да им каже къде живее неуловимият Червенокос жътвар? Все пак, ако си мъртва, няма да представляваш заплаха за него.

— Хуан, с колко жени си спал през последните четири години?
— попитах изненадващо.

Той почеса брадичката си.

— То по се, querida, вероятно с... по една на седмица? — отвърна той, преди Дон да го накара да замълчи, хвърляйки му гневен поглед.

— Това няма нищо общо!

— Мисля, че има — рязко отговорих. — По една на седмица, горе-долу. Това прави над двеста различни жени за последните четири години, откакто той работи тук. И просто да вметна: Хуан, ти си развратник. Ала колко от тях са били внимателно проучени, за да е сигурно, че не са шпиони или подчинени на някой гул? Сексистки копелета такива, аз съм единствената, която викате на разпит заради мъжете, с които се срещам! Е, писна ми от тази малка целомъдрена среща. Дон, ето какво е положението. Или ми се доверяваш, или не. Никога не съм те подвеждала и няма да напусна работа, докато не ме принудиш. Точка. Сега, освен ако няма истински спешен случай, бих желала да се върна към отпуската си. И при трупа си, благодаря.

Замарширувах към вратата, но Тейт не се премести от там.

— Махни се от пътя ми — казах заплашително.

— Кат. — Дон се изправи и леко ме стисна за лакътя. — Ако няма причина да се страхуваме от връзката ти с този вампир, значи няма да имаш нищо против да минеш през лабораторията и да дадеш малко кръв за изследване. Нали не си пила безразборно вампирска кръв?

Изсумтях.

— Не е любимото ми питие, съжалявам. Но ако преглеждът на резултатите ми ще те накара да се почувстваш по-добре, хубаво. След теб.

— Ще бъда откровен — каза Дон, докато вървахме към второ ниво, а Тейт и Хуан ни следваха. — Не знам как ще постъпя в тази ситуация. Трябва да мисля и за отряда. Не съм склонен да рискувам живота на хората само заради честната ти дума, че това създание не е опасно.

— Ето тук идва доверието. Освен това, ако искаше да нарани отряда ми, щеше да го направи миналия уикенд в клуб „Жи-Жи“. Не прецаквай едно добро нещо заради предразсъдъци, Дон. И двамата знаем, че имаш нужда от мен.

Той ме изгледа, докато влизах в лабораторията.

— Иска ми се да вярвам, че няма да се обърнеш срещу нас. Но не знам дали ще мога.

По-късно, след като изследванията показаха, че не съм натъпкана с кръвта на нощно същество, Тейт ме изпрати до колата ми. Не беше обелил и дума, след като напуснахме кабинета на Дон, и аз също не говорех. Пуснаха ме да си вървя, но знаех, че все още нищо не е решено.

Обаче всичко беше наред — вече нямаше какво да крия. Е, почти.

По навик Тейт галантно отвори вратата на колата ми. Настаних се на мястото си, без да я затворя. Пръстите му потропваха по покрива на автомобила.

— Обзалагам се, че си мислиш, че така ми се пада и е справедливо да съм в неведение относно продължителността на живота ми. Преди три години, след като фактите се потвърдиха, помолих Дон да ти разкрие истината, че не остаряваш като другите хора. Той не се съгласи, а той е шефът. Понякога просто трябва да изпълняваш заповеди, дори да не ти се иска.

— Понякога. — Гледах го, без да мигам. — Но невинаги. Не и когато това засяга приятелите ти, но явно по този въпрос двамата сме на различно мнение.

— Е, по много въпроси сме на различно мнение. — Тъмносините му очи срещнаха моите. — Наистина ме шокира там горе. Първо нехайно призна, че гаджето ти е вампир, а после каза пред всички, че съм се опитал да те изчукам. Какво следва? Ще размахаш пенис и ще признаеш, че всъщност си мъж?

Горчивината в тона му не криеше никаква насмешка, но аз леко се усмигнах.

— Притисни ме в ъгъла и аз ще драскам и ще се защитавам. Знаеш това. Иска ми се всички вие просто да ми имате малко вяра.

Пука ми за отряда и за работата, която върша. Ако не беше така, щях ли да търпя тези тъпотии?

Устните му се извиха.

— Може и да заблуди Дон, но не и мен, Кат.

Видях лицето ти вечерта. Никога не си се усмихвала на някого така, както се усмихна на онзи вампир. Затова не ти вярвам, че няма да хлътнеш до уши. Та ти вече си го направила.

ГЛАВА 20

На следващата вечер Боунс дойде точно в седем. Планирахме да вечеряме рано и после да избягаме — поне до сутринта. Още щом напуснах централата предната нощ, Дон пусна двацет и четири часова охрана по петите ми. Направо ми вкисваше настроението, меко казано. Вероятно имаха микрофони, насочени към дома ми, за максимална сила на звука.

Направо побеснявах. Какво си мислеше Дон, че ако ме остави без наблюдение, ще направя събрание на неживите в радиус от сто и шейсет километра и ще им раздам плана на централата ли? Ако не бе така загрижен за „добруването на света“, щях сериозно да се замисля дали да не напусна работа.

Все още се мръщех заради ситуацията, когато отворих вратата на Боунс... и останах с отворена уста.

Носеше черни панталони и тъмносиня риза, а кожата му сияеше на фона на тъмните цветове. На раменете му свободно почиваше черно кожено яке, допълващо външния му вид. Именно якето прикова вниманието ми. Беше дълго и се спускаше почти до прасците.

— Леле, това, което си мисля ли е? — промълвих.

Боунс се ухили и се завъртя в кръг.

— Харесва ли ти? Все пак ти запази своя коледен подарък — кимна към волвото, паркирано на алеята ми. — Така че ми се стори честно и аз да си взема моя, особено след като ми отмъкна старото яке.

Якето, което му бях купила за Коледа преди години, му пасваше чудесно. Така и не получих възможност да му го подаря, понеже Дон ме спипа преди настъпването на празниците. Боунс явно го беше взел от скривалището ми под разхлабената дъска в стария ми апартамент. Казах му къде е подаръкът в деня, преди да замина. Мисълта, че се бе върнал да си го вземе, едва не ме накара да избухна в сълзи.

Явно тъгата се четеше по лицето ми, защото изражението му се смекчи.

— Съжалявам, сладурче — каза и ме придърпа в прегръдката си. Почти чувах как фотоапаратите щракат, докато шпионите на Дон ни снимаха в близък план. — Не предполагах, че ще те натъжа.

Овладях емоциите си.

— Добре съм — казах дрезгаво и погалих леко кожата. — Изглеждаш чудесно с него. Точно както си те бях представяла. Само дето косата ти е различна, разбира се.

Боунс тръсна глава, разпилявайки меднокафявите си къдрици.

— Това е естественият ми цвят. Напоследък не ми се занимаваше да я боядисвам, пък и платиненорусото се набива повече на очи, не мислиш ли? А ти кой цвят предпочиташ?

Замислих се.

— Срецнахте, когато беше блондин, затова и ми се струва поестествено. Но не се тревожи. Няма да извадя перхидрола.

Той тихо се изкиска.

— Ако те възбужда повече.

Гледаше ме, докато изричаше думите, и кожата ми се затопли под погледа му. Носех семпла къса черна рокля без ръкави с V-образно деколте отпред и отзад. Лек грим, без бижута и определено без парфюм. Всички вампири, които познавах, мразеха аромата му. Беше прекалено тежък за обонянието им, независимо колко пестеливо е нанесен.

— Готова ли си да тръгваме? — нежно попита Боунс.

— Аха.

Някак не успях да издам по-членоразделен отговор. Боже, буквално в продължение на години не бях искала нищо повече от това да прекарам нощта в обятията му, а сега желанието ми щеше да се сбъдне съвсем скоро. Тогава защо внезапно се оказах толкова притеснена? Всъщност все едно чудодейно се бях превърнала в пубер на бала по случай завършването на годината.

Боунс се качи на мотора си — модерно ново дукати. Винаги беше харесвал мотоциклетите, но не бяха моят любим начин на придвижване. И все пак моторът бе най-добрият избор за плана ни покъсно да се измъкнем от опашката, която ни следваше. Определено нямаше да се изненадам, ако предишния ден Дон се бе разпоредил да инсталират бръмбари в колата ми, докато присъствах на срещата в

кабинета му, а пък и никой не можеше да догони вампир на мотоциклет.

Боунс ме изгледа развеселено, докато си слагах каската и се качвах на мотора зад него.

— Чувам ги, сега се суетят като плъхове. Да видим докога ще успеят да ни следват. Отначало няма да им давам много зор.

После форсира мотора и прелетя по улицата, без да се тревожи за ограничението на скоростта.

Затегнах прегръдката си около талията му. Да, това определено ми напомни за старите времена.

Ресторантът, в който ме заведе, се наричаше „Скайлайнс“. Седяхме на върха на двайсететажна сграда с изглед към града. Външните стени бяха от стъкло и гледката се бе ширнала, необезпокоявана от нищо, а нашата маса беше точно до прозореца. Червено-белите светлини на колите, пъплещи под нас, привлякоха погледа ми и аз разсеяно се зачудих в коя ли от тях се намират хората на Дон. Заради шума от движението и заради хората в сградата ми беше трудно да разбера. Обаче със сигурност бяха някъде там, знаех го. Изкушавах се да им помахам от мястото си край прозореца.

— Показваш им, че не се опитваме да избягаме ли? — попитах Боунс, след като сервитьорът взе поръчката ни за виното и предястията.

Той ми се усмихна.

— Не исках да нахлуят тук и да ни развалят вечерята. Хайде, дори не си погледнала менюто.

Разгледах предлаганите ястия, но погледът ми все се връщаше към Боунс. Не бях единствената, която му се възхищаваше. Идеалните му черти в съчетание с хищническата му грация бяха накарали всички жени да извърнат глави, когато влязохме. По-тъмната му коса контрастираше на фона на гладката му сияеща кожа и се запитах какво ли ще почувствам, ако докосна порасналите му къдрици. Най-горното копче на ризата му бе разкопчано и можех да зърна част от гърдите му, които както знаех, бяха твърди като масата, на която седяхме. Спомних си колко еротично беше усещането да прокарам нокти надолу по гърба му и да го придърпвам по-близо до себе си. Спомних си как силата му пулсираше при допира с кожата ми, когато телата ни се сливаха. Спомних си колко зелени бяха очите му, когато бе в мен. И как

вамперската му способност да управлява посоката, по която кръвта да тече в тялото му, означава, че може да ме люби, докато се почувствам презадоволен.

Нищо чудно, че не можех да се съсредоточа върху менюто. Храна ли? Че на кого му беше притрябвала? Изведнъж се оказа, че въобще не съм притеснена за по-късно. Всъщност ми се искаше по-късно да дойде много по-скоро.

Боунс явно го усети, защото в очите му заблестяха малки зелени искри.

— Престани, сладурче. Заради теб ми е много трудно да се държа прилично.

— Не знам за какво говориш — казах и кръстосах крака, позволявайки му да чуе триенето на кожата ми — не носех чорапогащник.

Донесоха виното ни. Отпих, докато се намествах на мястото си и нехайно галех деколтето си. След години на практика със сигурност бях усвоила едно нещо и то бе как да възбудя вампир. Всъщност с това си изкарвах прехраната, само че този случай нямаше да завърши със сребърно острие. Колко освежаващо!

Боунс се приведе напред.

— Знаеш ли колко си красива? — Гласът му бе дрезгав. — Напълно очарователна. Ще са ми нужни часове, за да могат устните ми отново да се запознаят с всеки сантиметър от тялото ти, и едва издържам да разбера дали все още си толкова вкусна, колкото си спомням.

Задържах виното в устата си, преди да преглътна. Ето това вече не беше част от практиката. Предишните ми мишени никога не бяха предизвиквали толкова разгорещен ответ в тялото ми.

— Наистина ли се налага да оставаме за цялата вечеря? — Очите ми се втренчиха в неговите и аз погалих ръката му с пръст. — Нека просто си я вземем за вкъщи, ммм?

Той отвори уста да отговори... и изведнъж се озовах под съседната маса, а той лежеше върху мен. Чуха се пръсването на стъкло и пронизителни писъци. Масите се преобръщаха и хората падаха от столовете си, а аз се чудех какво, по дяволите, става и защо челото ми гори.

Явно инстинктивно бях затворила очи, защото когато ги отворих, изпищях. Лицето на Боунс бе до моето и в косата му, преди да започне да се затваря, лъщеше кървава дупка.

— Прострелян си! — ахнах. — Някой се опита да те убие!

Отне ми миг, преди да осъзная фактите. Бяхме на пода. Той ме беше претърколил далеч от масата ни, но все още виждах мястото, на което бяхме седели. Три дупки зееха в стъклото и нито една от тях не беше откъм неговата страна.

Боунс ме изправи на крака, обърна гръб на прозореца, и истината ме връхлетя, когато той отвърна:

— Не мен, Котенце. Теб.

ГЛАВА 21

Не ми остана време да осъзная новината.

— Дръж се за врата ми и не се пускай — каза той, освирепял. — Ще пипнем негодника.

В същия миг ме обгърна с ръце, а аз увиснах на врата му и тогава той се хвърли с гръб право през стъклената стена зад нас.

Гръмотевичният шум от трошенето на стъкло удави писъците ми, предизвикани от неочакваното свободно падане от двайсететажна сграда. Размахвах безпомощно крака, а стомахът ми се присви заради гаденето. Вятърът пареше в очите ми, които с ужас гледаха бързо приближаващата се към нас земя. Отчаяно стисках ръце около врата му и внезапно се случи нещо невероятно. Започнахме да забавяме падането си.

Погледнах недоверчиво да не би над главите ни незнайно откъде да се е появил парашут, но отгоре нямаше нищо, освен светлините на сградата. Преди дори да успея да осъзная това, усетих свистене и вече не падахме. Носехме се диагонално във въздуха към черен микробус, който току-що беше дал газ и се бе включил в движението. Писъците заседнаха в гърлото ми, удавени от удивлението ми.

Засвириха спирачки, когато шофьорите се опитаха да избегнат безумно движещия се микробус и се зазяпаха невярващо в тъмната фигура, носеща се над тях. Микробусът набираше скорост, но ние бяхме по-бързи. Боунс го настигна за секунди и сграбчи задната броня, без дори да ме пуска с другата си ръка. Бусът се преобърна със силен трясък. Идващите отзад коли го заобикаляха и засвириха още спирачки. Боунс отлетя напред, отнасяйки ни далеч от бъркотията на задръстването, после ме остави на тротоара с кратка заповед:

— Стой тук.

Закрачи обратно към потрошения микробус, преди дори да успея да възразя. Изгърмяха изстрели, долетяха виковете на стоящите наоколо хора, а миг по-късно Боунс се появи с някакъв мъж, метнат на рамото му.

— Да се махаме.

Отново ме стисна силно и стъпалата ни се отлепиха от земята. Ококорих се. Майко Божия, движехме се толкова бързо! За да попреча на краката ми да се мятат диво като мислите ми, аз ги преплетох в неговите и останах така, страхувайки се да погледна надолу и да видя колко нависоко сме.

Десет минути по-късно Боунс ни приземи на някаква уличка пред един склад толкова безпроблемно, сякаш беше скочил от бордюр. Задъхвах се от изумление и го зяпах, като че ли никога преди не го бях виждала.

— Ти можеш да летиш? — ахнах, сякаш не беше очевидно.

Той ме погледна, докато разтърсваше като парцалена кукла безпомощния убиец.

— Казах ти, че съм по-силен, отколкото предполагаш.

Продължих да го зяпам. Боунс щеше да изглежда равнодушен, ако в момента не изтърсваше животеца от тялото на мъжа в ръцете си.

— Но ти можеш да летиш — повторих отново, потресена и оглупяла.

— Аз съм мастер вампир. Ако един мастер вампир е достатъчно силен и достатъчно стар, това е един от триковете му. Има и други, но за тях може да поговорим по-късно — рече, когато клепачите на човека потрепериха и се отвориха. Очите му се фокусираха върху него и после се изцъклиха.

Вече беше в съзнание и изглеждаше така, както се почувствах аз, когато Боунс се изстреля през прозореца. Уплашен до мозъка на костите си.

Боунс го пусна на земята и коленичи до него. Зелен блясък заструи от очите му и след груба команда мъжът престана да се бори и се укроти.

— Тази жена — каза Боунс и кимна към мен. — Защо се опита да я убиеш?

— Бизнес — монотонно отвърна мъжът, хипнотизиран от светещия поглед, прикован в лицето му. — Наеха ме.

Поредният наемен убиец. Очевидно Боунс не грешеше за обявената за главата ми награда.

— Кой те нае? — моментално попита той.

— Не знам. Поръчката пристигна с приложени инструкции, а парите щяха да ми бъдат преведени след изпълнението ѝ. Понякога ми препращат поръчки, но този път не беше така.

— Котенце. — Боунс не преставаше да го гледа. — Записвай.

Той извади портфейла си. Към него имаше прикрепена малка химикалка. Използвах първата хартийка, която намерих и която се оказа банкнота.

— Име.

— Елис Пиърсън.

Толкова обикновено име, а и човекът така изглеждаше. С изключение на току-що разкъравения си нос и синините, той беше толкова страшен, колкото Мики Маус. Имаше спретнато подстригана черна коса, шкембе и по бебешки закръглияки бузи. Негодникът обаче явно добре боравеше с пушка с оптичен мерник. Ако Боунс не ме бе бутнал, сега от мозъка ми щяха да липсват няколко значителни парчета. Недоумявах обаче, как бе успял да предвиди изстрелите.

— Имена, всичките.

Последваха няколко. Щяха да ми бъдат нужни повече банкноти.

Боунс задаваше въпросите си за наградата за главата ми на Елис един след друг и знаеше по-добре от всекиго какво да попита. *Тънкостите на занаята, помислих си саркастично, докато пишех. За да разпиташ наемен убиец, ти самият трябва да си такъв.*

Челюстта ми се скова, когато Елис описа с равен глас, че е получил много точни и изрични нареждания как да ме очисти. Можело да стане само с изстрел в главата, най-малко с три куршума, от разстояние не по-малко от стотина метра. Никакви бомби в колата, отрови или физически контакт, нито пък да е близо до дома ми. Елис не знаеше каква съм, но който и да го бе наел имаше много добра представа. Инструкциите бяха прекалено подробни, за да са съвпадение.

Към края на разпита вече бях изписала над дузина банкноти и ръката ми се схвана заради малката химикалка. Като се имаше предвид алтернативата обаче, нямаше да се оплаквам. Най-накрая Боунс седна на земята и попита дали има нещо друго, което Елис не бе споменал до момента.

— Клиентът стана нетърпелив и в последния си имейл измести по-напред момента на удара. Пишеше, че сега обстоятелствата

изисквали бързи резултати. Щеше да увеличи заплащането ми с двайсет процента, ако работата бъдеше свършена тази вечер. Проследих я от дома ѝ до ресторанта. По-лесно е да се избяга по време на пиковия час в града.

Копеле. Някой искаше бързо да ми свети маслото и който и да беше той, знаеше къде живея. Прилоша ми, защото само определени хора знаеха това.

Не че си мислех, че ще го предадем на полицията, но бързината, с която Боунс дръпна Елис към себе си и залепи уста за шията му, ме стресна. Не за пръв път виждах някой да умира от зъбите на вампир, но за пръв път не направих нищо и просто наблюдавах. Първоначално пулсът на Елис скочи в бърз ритъм, после се забави и най-накрая сърцето му спря.

— От това боли ли? — студено попитах, когато Боунс го пусна, оставяйки го да падне на земята.

Той изтри устни с опакото на ръката си.

— Изобщо не боли толкова силно, колкото той заслужаваше, но сега нямаме време за това.

С докосване, достатъчно нежно, че да успокои и бебе, той проследи драскотината на слепоочието ми. Знаех какво е. Следата от куршума.

— За малко да те загубя, по дяволите — прошепна. — Нямах да мога да го понеса, Котенце.

Той ме придърпа силно към себе си, и в мен се разбуди закъснялата реакция от срещата ми със смъртта. Естествено, и преди бе имало хора, които се опитваха да ме убият. При това прекалено много пъти, за да ги броя, но изстрел от разстояние изглеждаше толкова... злокобно. Потреперих.

— Студено ли ти е? Искаш ли якето ми? — Боунс понечи да свали коженото си яке, когато го спрях.

— Ти си топъл. Никога преди не съм те усещала толкова топъл.

Причината за повишената му температура лежеше на три метра от нас, но на мен не ми пукаше. Прегърнах го и се насладих на необичайната топлина. После разтворих яката на ризата му и откопчах едно копче, само за да допра буза до кожата му и да усетя топлината.

— Недей, сладурче — задавено рече Боунс. — Много малко ми остава да изгубя самоконтрол.

Само че в момента самоконтролът му не ми бе изтрябвал. Нито пък моят. Там, в ресторанта, можех да бъда пръсната на парчета само за миг, но сега бях тук. Жива, непокътната... и не желяех да пропилявам нито миг повече.

Целунах ключицата му, принасяйки в жертва още едно копче, за да си разчистя повечко място. На гърба ми ръцете на Боунс се стегнаха. Вълните на съдържана сила, излъчвани от тялото му, ме възбудиха. Под устните ми кожата му като че ли трептеше от електричеството, умоляващо да бъде пуснато на свобода. Езикът ми се плъзна надолу по гърдите му, проследявайки релефа, докато Боунс не дръпна главата ми нагоре и не склучи устни върху моите.

Устата му имаше металически вкус, но той не ме отврати. Вместо това го целунах, сякаш се канех да го погълна, смучех езика му, докато разкъсвах ризата му. Боунс ме вдигна и бързо ме отнесе в края на паркинга, потънал в сенки. Нещо твърдо и грапаво докосна гърба ми, но не се обърнах да видя какво е. Бях прекалено заета да докосвам топлата плът, оголена от разкъсаната риза.

Боунс дръпна роклята ми и тя се разпра отпред. Устата му остави гореща следа от шията към гърдите ми, а зъбите му сладострастно докосваха кожата ми. Когато дръпна надолу сутиена ми и силно засмука зърното, от устните ми се откъсна приглушен стон. Желанието ми туптеше толкова неистово, че ме изгаряше болезнено.

Напъхах ръка между силно притиснатите ни тела с едничката мисъл да унищожа панталоните му. После обаче се отдръпнах, когато пръстите му се плъзнаха под бикините ми и нахлуха в мен. Извих гръб и ударих главата си в нещото, на което се бях подпряла, а от гърлото ми излязоха викове на желание. Слабините ми се извиваха от удоволствие с всяко ново потъркване, напрежението в тялото ми растеше и тогава ръката му изчезна, оставяйки ме влажна и копнееща.

— Не мога да чакам — яростно промълви Боунс.

Ако все още можех да управлявам говора си, щях на мига да се съглася с него. Ала гласните ми струни съумяваха единствено да възпроизвеждат стонове заради невероятните усещания, които пръстите му пораждаха. Боунс се размърда, дочух звука от ново скъсване на плат и веднага след това той проникна дълбоко в мен. В същия момент устата му покри моята и заглуши вика ми, предизвикан от екстаза, изригнал, когато твърдата му плът ме изпълни. След това

последва сладкото усещане за болка, когато той ритмично се раздвижи вътре в мен, едва ли не грубо. Съзнанието ми бе покорено от един-единствен напев: *По-силно, по-бързо, още, да!* Само това можех да мисля, докато дерях гърба му с нокти, отчаяно опитвайки се да се притисна още по-плътнo към него. Боунс беше поставил ръце под ханша ми, държеше ме здраво, а нещото, което ми убиваше гърба, се поклащаше в такт с движенията ни. Целувката му, прегръдката му и незнайният предмет ми пречеха да дишам, но не ми пукаше. Значение имаше единствено нарастващата страст в мен, която караше нервните ми окончания да се свиват и трептят до безумие.

— Не спирай, не спирай! — викнах, ала думите ми прозвучаха задавено от целувката му. Боунс обаче явно ме разбра, защото забърза ритъма, докато вече не знаех дали все още съм в съзнание. Конвулсии разтърсиха завладяното ми от удоволствие тяло. Заради оглушителното биене на сърцето ми едва чух Боунс да изстенва и секунди по-късно усетих влагата от облекчението му в себе си.

Бяха ми нужни няколко минути, преди да проговоря.

— Нещо ми убива... на гърба.

Все още бях задъхана. Боунс, естествено, не беше, защото не изпитваше нужда да диша. Той ме повдигна и погледна нараняващия ме предмет.

— Клонче.

Най-накрая погледнах зад себе си. Да, там имаше дърво, от което стърчеше ужасно смачкано клонче.

Свалих краката си от талията му и стъпих на земята. Огледах роклята си. Беше съсипана. Но не можех да се оплача. Тогава със закъснение огледах паркинга, за да се уверя, че никой не се е насладил на безплатното шоу. Слава Богу, нямаше зяпачи наоколо. Добре, че магазинът затваряше рано, а и Боунс бе избрал дърво в неосветената част.

— Това отне напрежението, трупано през годините на въздържание — измърморих, все още усещайки тръпките от оргазма.

Боунс целуваше шията ми. Щом чу думите ми, спря.

— Години? — тихо попита.

Внезапно, необяснимо защо, се засрамах. Да, след случилото се току-що, свенливостта нямаше място, но все пак ме споходи. Едно беше да рискувам да ме сгасят буквално с вдигната пола и

разгорещена на обществено място. Съвсем друго беше да стане очевидно досегашното ми въздържание.

Ала вече бе прекалено късно да върна думите си назад. Поех дълбоко дъх.

— Да. Ноа беше първият, с когото се срещах след теб и ние не... ами... Не сме. Точка по въпроса.

Боунс плъзна длани нагоре по ръцете ми в бавна милувка.

— Нямаше да има значение, ако след мен е имало други мъже, Котенце. О, щях да го изживявам, не ме разбирай погрешно, но в края на краищата нямаше да има значение. И все пак ще трябва да ми простиш, задето съм много, много доволен, че не е имало.

Той ме целуна, дълго и търсещо. После се отдръпна и изсумтя примирено.

— Трябва да се махаме от тук, сладурче. Скоро някой ще ни види.

Да, и с трупа напред паркинга, ако този някой се окажеше полицай, щяха да ни обвинят в много повече от непристойно поведение.

— Боунс — казах и замълчах. Добре, нямах право да питам, защото аз го бях зарязала и му бях дала писмени инструкции да продължи живота си. Но не можах да се спра. — И аз ще кажа същото, че няма значение, но... ами ти? По-добре да знам, отколкото да се чудя.

Той прямо срещна погледа ми.

— Веднъж. Достатъчно близо до целта, че да се брои. Няма да се измъкна като Клинтън и да го нарека с друго име. След Чикаго, когато ти оставих онзи часовник и ти не дойде, направо откачих. По същото време бивша моя любовница беше в града. Тя ме покани в стаята си и аз отидох.

Той спря да разказва, но аз исках да знам. Колко типично за мен.

— И после?

Въпреки че той не отвърна поглед, лицето му се изопна.

— Двамата бяхме в леглото, опитах я и спрях, преди да продължа. Представях си, че това си ти, но повече не можех да се преструвам. Затова се извиних и си тръгнах.

Опитал я. Знаех, че не говори за кръвта. Обзе ме изпепеляваща ревност и затворих очи, когато в съзнанието ми се мярна образа на

устните му, вкусващи друга жена по онзи начин.

— Няма значение — успех да кажа и наистина го мислех. Но, Божичко, все още ме болеше.

— Съжалявам — промълви той. Можех да чуя разкаянието в гласа му. — Не биваше да позволявам да стигна толкова далече. Бях ядосан, самотен и ми се струваше, че имам право. Не е никак добра комбинация.

Отворих очи. Бялата луна изпъкваше на нощното небе и лъчите ѝ като че караха кожата му да сияе.

— Няма значение — повторих с повече сила този път. — И, просто за да знаеш, открих часовника много по-късно. Не казвам, че щях да избягам с теб, ако го бях намерила навреме, но щях да натисна онзи бутон. Нямах да имам волята да се възпра.

Той се усмихна. Това прогони част от болката, причинена от предишното му признание.

— И аз никога не съм бил способен да се възпирам, щом стане дума за теб, Котенце. Но сега наистина се налага да се махаме.

Прочистих гърлото си.

— Тъм, пеша ли?

— Не — изсумтя той и вдигна панталоните си. — По по-бързия начин.

— Все още не мога да повярвам, задето не си ми казал, че можеш да летиш — оплаках се. — Сещам се за няколко пъти в Охайо, когато можеше да ми спестиш малко пари за бензин!

— Тогавя не ти казах, защото не исках да ти разкривам още повече разлики между мен и останалите нормални мъже.

Имайки предвид многото ми предрасъдъци по онова време, не можех да го виня за предпазливостта.

— А можеш ли да прескачаш високи сгради с един скок? — попитах след мъничко.

Той ме прегърна и дъхът от смеха му погъделичка врата ми.

— Това ще го пробваме утре вечер.

Кимнах към мъртвия наемен убиец, лежащ на паркинга.

— Какво ще правим с него?

— Ще го оставим. Убеден съм, че хората ти ще дойдат съвсем скоро, така че той е техен проблем. Връщаме се в моята къща, за да открием кой е наел покойния Елис Пиърсън.

Ръцете му се стегнаха около тялото ми и когато Боунс се изстреля нагоре, все едно имаше невидими ракети на краката си, въздухът се завихри около нас. Този път не затворих очи, а се притиснах към него, докато разстоянието между нас и улиците долу се увеличаваше.

— Никога не си падал, нали? — успях да попитам останала без дъх.

Тихият му смях бе отнесен от вятъра.

— Не и наскоро.

ГЛАВА 22

Боунс беше оставил лаптопа си и други важни вещи в къщата, която бе наел и към която се бяхме отправили. За късмет мобилният му все още бе на безопасно място в коженото си калъфче в джоба му. Вече не можехме да се върнем в дома ми, причините бяха очевидни. Като се имаше предвид колко бърза тайнственият поръчител на убийството ми, пред къщата ми можеше да ме причаква и друг наемен убиец. Трябваше да пратя някого да наглежда и храни котката ми през следващите ден-два.

Щом се озовахме в безопасност в дома му и можех да се съсредоточа върху нещо, различно от: *Леле, прекалено високо, прекалено бързо!* Съзнанието ми се замая от многото подозрения, кръжащи в ума ми.

— Мислиш ли, че Иън е пратил убиеца?

— Невъзможно — без колебание отвърна Боунс. — Иън те иска жива, за да те прибави към колекцията си. Щеше да се затрудни да го направи, ако главата ти беше пръсната на парченца.

Спомних си трите дупки в стъклената стена.

— Откъде знаеше, че трябва да ме бутнеш далеч от куршумите?

— Чух изстрелите. Той не използва заглушител.

Тогава главата ми се намираще на около метър и половина от прозореца. Мили Боже, Боунс се бе движил наистина бързо.

Той разчете изражението ми.

— Не достатъчно бързо. Един куршум докосна кожата ти. Това е прекалено бавно според мен.

Засмях се безрадостно.

— Това е по-бързо, отколкото дори си представях, че е възможно. А и номерът с летенето направо ми взе акъла. И все пак никога повече няма да можем да отидем в онзи ресторант. Ти го потроши и дори не плати за виното.

— И двамата знаем какво става, Котенце — рече Боунс, без да обръща внимание на думите ми. — Очевидно Дон е стигнал до извода,

че не може да ти има доверие.

Премислих казаното и поклатих отрицателно глава.

— Не е бил Дон. Няма смисъл. Елис каза, че са му възложили поръчката преди седмица. Това значи, че ударът е бил планиран, преди някой да узнае, че си се върнал в живота ми. По това време Дон нямаше причина да ме иска мъртва. Играех според правилата му.

Боунс се изправи и закрачи.

— Права си. Явно все още съм прекалено потресен от факта, че едва не ти пръснаха мозъка и не мисля трезво. Така, Дон изглежда чист. Евентуално. Това означава, че в централата ви има предател. Зад това поръчение не стои някой нежив, който иска мистериозният Червенокос жътвар да бъде елиминиран. Поръчано е от някой, който те познава, който знае каква си и къде се намираш. Колко хора знаят тези неща?

Замислено погладих раната край косата си.

— Всички от отряда ми, изследователския екип на Дон, неколцина от охранителите. Около стотина души.

Той се намръщи.

— Голям брой заподозрени, което означава, че и на Иън няма да му отнеме много време да те намери. Ще се наложи да посетя централата ви, да ги подуша един по един и да попадна на въпросния Юда.

— Боунс — отидох до него. — Ти не разбираш. Това място е пълно с оръжия и е зорко охранявано. Знам, защото аз помагах при проектирането на охранителната система! Има само два начина вампир да влезе вътре, без да се разрази същинска кървава баня. Единият е, ако е съсухрен. Трупове на тези вампири се съхраняват в лед, за да бъдат изследвани. Другият начин е почти толкова неприятен — пронизан със сребро близо до сърцето и транспортиран в нашата капсула. Държим в плен живи вампири, защото от кръвта им произвеждаме брамс. Това е. Точка по въпроса.

Вместо да се обезкуражи, той потупа с пръст брадичката си, после взе мобилния си и набра някакъв номер.

— Да, благодаря, ще почакам... Така, една голяма пица с повече сирене, пеперони и гъби. Двудитрова кока-кола. Аха. В брой. Четирийсет минути? Ето адреса...

Когато затвори, объркано примигах насреща му.

— Това да не би да е някакъв код?

Той се разсмя.

— Да, код е. За голяма пица и безалкохолно. Ти така и не успя да хапнеш, а не може заради мен да стоиш гладна. Не се притеснявай, цялата пица е за теб. Както вече знаеш, аз се натъпках. Сега, разкажи ми за тази капсула.

— Това е най-лошата идея, която някога си имал.

Челюстта ме болеше от непрестанното скърцане със зъби. Направо бях пресипнала от спора, но Боунс беше непоколебим.

— Само така мога да се озова достатъчно близко и да подуша кой се опитва да те очисти. Ако този някой се е сдушил с вампир или гул, ще доловя миризмата. Или пък предателят ще се опита да избяга, или ще смърди на страх. Каквото и да е, ние ще разберем.

— Или ще те пакетират в лед до Суич.

— Това няма да се случи, сладурче. Обади се.

Боунс ми подаде телефона си за пети път.

Изгледах го смразяващо, но накрая взех мобилния и набрах номера. Всичко или нищо.

— Дон, аз съм — казах, когато вдигна.

— Кат, ранена ли си? — Чест му правеше, че звучеше истински загрижен.

— Не, но някой се опитва да промени това. Виж, идвам при вас, ще се видим след час. Не позволявай на никого, повтарям на никого, да напуска сградата, преди да пристигна. Обади се на отсъстващите да дойдат. Имаме предател.

— Разбира се, ела веднага. Ще го обсъдим, щом пристигнеш. Но не е възможно някой тук да е замесен...

— Искаш ли да дойда, или не? Това са моите условия и категорично няма да отстъпя от тях, защото тази вечер главата ми за малко да престане да прави компания на раменете ми.

Той замлъкна и после въздъхна.

— Ако така ще се чувстваш в безопасност. Къде е, тъ, приятелят ти?

— Замина, не знам къде. Сега обаче съм по-загрижена за собствения си задник.

— Ела бързо. Ще спазя условията ти, но ако не дойдеш до час, отново пращам хората навън.

Затворих и направо захвърлих телефона по Боунс.

— Доволен ли си?

Той притисна устни към раната върху слепоочието ми.

— Още не, но ще бъда. Отивай право там, не спирай за нищо на света.

Понечих да тръгна, но се спрях.

— Боунс, преди да направим това, трябва да ти кажа нещо. Очевидно е, че още изпитвам чувства към теб, но е повече от това. Аз... още те обичам. Всъщност, никога не съм преставала, въпреки че опитвах години наред. Не очаквам да изпитваш същото към мен, но...

— Никога не съм спирал да те обичам — прекъсна ме той, дойде и ме прегърна. — Нито за миг. Дори когато ти бях толкова ядосан, задето замина. Винаги съм те обичал, Котенце.

Целуна ме бавно и дълбоко, сякаш разполагахме с всичкото време на света. Искаше ми се да е така, но в този миг се опасявах, че може повече никога да не го видя.

С треперлива въздишка го бутнах назад.

— По-късно пак ще те целуна. Сега съм прекалено уплашена заради онова, което ще направиш.

Боунс се усмихна спокойно и погали долната ми устна с пръст.

— С нетърпение ще го очаквам. Има още нещо и трябва да ми се закълнеш, че ще постъпиш точно както ти кажа. Вземи това. — Той постави запечатан плик върху дланта ми. — Скрый го в дрехите си и не го отваряй, докато не ти дам знак. Това е информацията, която очаквах да получа и искам да бъда до теб, когато разбереш за какво става дума. Закълни ми се, че ще почакаш.

— Престани да се държиш така мело драматично. — Напъхах плика в деколтето си, затыквайки го със сутиена. — Честна дума, става ли?

— Обичам те. — Правеше така, че ми беше трудно да съм му ядосана.

Спрях пред вратата с ръка на дръжката.

— Гледай не те убият. Каквото и да става.

Той срещна погледа ми и разбра какво имах предвид.

— Не би трябвало да се стига до там, но ако все пак се случи, ще се опитам да не убивам никого от тях.

— Да. — Гласът ми беше слаб. — Не знам дали и те ще ти отвърнат със същата любезност.

Този път, когато спрях пред портите с мотоциклета и свалих каската си, ме пуснаха да мина безпроблемно. Все пак нямаше как да скрия вампир под кормилото, нали така? Продължих напред и паркирах мотора буквално пред входа, където ме чакаха Тейт и Хуан. И двамата изглеждаха ужасно.

— *Christos, querida*, помислихме, че се е случило най-лошото — възкликна Хуан.

Тейт не бе така емоционален, но изумен се вторачи в драскотината на челото ми.

— Исусе, това от куршума ли е?

— Да. — Рязко отвърнах. — И ти ли беше сред шпионите ми? Или ти казаха впоследствие?

Отправихме се към кабинета на Дон. За мое облекчение видях как вратите на централата моментално се затвориха зад гърба ми. Добре, Дон щеше да държи всички вътре.

Тейт все още изглеждаше поразен.

— Всъщност видях запис на случилото се. Снимаха те. Записите са у Дон.

— Поне ще видя как ми стоеше роклята, макар че вече е съсипана.

— Изглеждаше красива, *querida*. — Повярвайте ми, Хуан никога не пропускаше възможност, независимо какви бяха обстоятелствата. — Разкарай онзи блед мъж без пулс и аз ще се погрижа за теб.

— Онзи „блед мъж без пулс“ ми спаси живота, Хуан — безцеремонно му напомних. — Нямаше да съм красива с три дупки в главата, нали?

Дон се изправи щом влязохме и емоция, която не успях да разтълкувам, премина през изражението му.

— Искам да го видя — започнах без любезности.

Дон знаеше за какво говоря и докато Тейт затваряше вратата, натисна бутон, който включи плазмения екран.

Който и да бе направил видеото беше имал по-добър изглед от неуспелия ми нападател. Материалът изглеждаше заснет от съседна сграда, защото наклонът не бе голям. Равнодушно наблюдавах беззвучната картина, на която двамата с Боунс седяхме на масата си,

сервитьорът ни донесе виното, после Боунс се приведе напред, а аз погалих ръката му. Следващата сцена изобразяваше размазано движение, което трудно можеше да бъде проследено с просто око. Сетне се появи и невероятната гледка на стъклото, пръскащо се навън, докато облечена в черно фигура започна да пада свободно, преди да полети и да потроши микробуса долу.

Снимащият очевидно беше спрял да записва и бе започнал да се движи, защото следващите кадри бяха много по-нестабилни. Показвах мъртвото тяло на Елис Пиърсън, а в близък план се появиха и дупките на врата му. Боунс не си бе направил труда да ги затвори. Знаеше, че отрядът ми ще открие доказателствата.

Дон спря филма и ме загледа с предпазливо очакване.

— Предполагам, че това е наемният убиец?

— Да. Приятелят ми не остана доволен, че прекъсна вечерята му.

— Да бе, приятелят ти определено си получи вечерята — саркастично подхвърли Тейт.

— Знаеш ли, Тейт, да ти кажа нямах нищо против. В края на краищата току-що бях изслушала подробно описание на това как са му платили, за да ми пръсне главата.

— Кат. — Дон постави ръце на бюрото си, когато седна. — Трябва да ни разкажеш за вампира, с когото се срещаш. Започна да излизаш с нежив и внезапно се оказа мишена на наемен убиец, Някой, който е знаел точно къде ще бъдеш. Прекалено много съвпадения стават.

— Нима току-що не видя филма? — Раздразнението промени тона ми. — Този вампир пое шибания куршум в мозъка си заради мен! Обясни ми как това може да се характеризира като враждебност?

— Проучих записа кадър по кадър, Кат — равно отвърна Тейт. — Той буквално се движеше по-бързо от изстрелян куршум, а после скочи от сградата и полетя! Така че не само би трябвало да е мастер вампир, но и навярно е най-силният, на когото сме се натъквали.

Добре че Тейт все още не беше познал Боунс от срещата им в Охайо, въпреки че бе гледал заснетото от изминалата нощ. Може би беше като в старата поговорка, че нощем всички котки са черни, само дето за Тейт всички вампири изглеждаха еднакво. Ала с този проблем щях да се заема по-късно. Просто щях да ги оставя да си мислят, че

Боунс е някакъв вампир, който наскоро съм срещнала. По-нататък щяха да узнаят истината, ала засега планът бе да ги държа в неведение относно самоличността му.

— Не съм идиотка, Тейт. И аз го осъзнах, след като свърши с наемника, но както вече казах, той очевидно не ме иска мъртва. Смята обаче, че някой от близкото ми обкръжение го иска, някой, който е тук в централата и че Дон е ключът.

— Какво?

Тримата заговориха едновременно и аз вдигнах ръка.

— Не поиска да ми каже повече, първо трябвало да потвърди информацията. Мобилният му е у мен, той ще се обади, когато е готов. Но спомена едно име и каза, че въпросният мъж е замесен. Може би ще ти се стори познато, Дон, защото на мен нищо не ми говори.

Боунс беше съвсем конкретен по отношение на тази част. Не мигнах дори, когато очите ми срещнаха тези на по-възрастния мъж.

— Максимилиан. Някога чувал ли си за него?

Нещо, което никога не бях виждала, се случи с лицето на Дон. Той пребледня и изглеждаше, сякаш е пред припадък. Мамка му. Уплашеното му изражение доказваше, че е чувал името.

— Леле, шефе, изглеждаш все едно някой току-що е стъпнал гроба ти — казах тихо.

Тейт и Хуан също му хвърляха заинтригувани погледи, но по техните лица не се четеше нищо. Може би Дон единствен беше посветен в тайната.

Шефът ми отвори уста да каже нещо, но бе спасен от позвъняването на мобилния си. Погледна изписания номер, вдигна, после ме изгледа предпазливо и закри микрофона на телефона.

— Аз, въ, налага се да изляза в коридора, където връзката е по-добра.

— Нещо нередно ли става? — попитах на мига.

— Не, не — увери ме той, докато излизаше. — Изчакайте ме за момент.

Дон напусна кабинета и съдейки по звуците отвън също и цялото подниво, защото вече не чувах нищо от разговора му.

Тейт използва прекъсването, за да ми се нахвърли:

— Кат, трябва да ни кажеш кой е вампирът, с когото се срещаш, както и всичко, което знаеш за него, защото той знае много повече от

това, което казва.

Настръгнах, говореше ми като на подчинен.

— Името му е Криспин, през последните десетина години е живял във Вирджиния и околностите, и в леглото може да издържи цяла нощ. — Ето, вземи това и си го начукай!

Тейт ме изгледа яростно.

— Много се радвам, но това все още не ни дава никаква полезна информация за него.

Свих рамене.

— Не е ли по-важно кой е този Максимилиан и как е свързан с нас? Ти не си ли чувал това име?

— Не. — Отрицанието му бе моментално.

Погледнах лицето му. Не мислех, че лъже, но не бих могла да се закълна.

Тогава мобилният на Тейт иззвъня. Той го изгледа и се намръщи.

— Да... Какво? Добре, идвам. — Тейт затвори и се изправи. — Трябва да вървя. Дон има нужда от мен. Хуан, той иска да останеш тук и да почакаш с Кат, и каза никой от двамата ви да не напуска тази стая, докато не се върне.

Тейт излезе. Останахме сами с Хуан.

— Като се имат предвид ревността на Тейт и параноята на Дон, двамата вероятно водят конферентен разговор с майка ми, за да обсъдят колко съм се побъркала — горчиво рекох. — След цели четири години и всичките пъти, когато съм рискувала живота си, ето това е отплатата, която получавам. Принудена съм да чакам, а ти да ме пазиш. Какъв майтап.

Хуан не отвърна нищо, ала мълчанието му беше красноречиво.

— Хуан — извърнах се, за да го погледна, — ти си единственият със съзнание, непомрачено от предразсъдъци. Човек не е само телесната си температура. Достатъчно си видял, за да знаеш това. Не им позволявай да прецакат всичко, само защото са предубедени. Просто обмисли фактите, преди да осъдиш някого, само за това те моля.

— Длъжник съм ти, querida. Много пъти си спасявала живота ми. — Обичайната му дяволитост беше изчезнала и той бе сериозен. — Заради теб ще се опитам първо да се запозная с фактите и после да взема решение, но любовникът ти... на него нищо не дължа.

Взех ръката му в своята и я стиснах.

— Тогава го направи заради мен. Моля те. Заради мен.

Вратата се отвори и Дон и Тейт влязоха. Дон заговори пръв:

— Кат, пращам неколцина от хората ни да доведат майка ти тук, където ще е в безопасност, докато не разберем кой стои зад заплахата, надвиснала над живота ти. Това е само предпазна мярка. Трябва да проведе още няколко телефонни разговора и да привикам още някои от служителите, през това време можеш да почакаш в кабинета си. Когато мъжете излязат, централата ще бъде заключена, както ти пожела. Ще говорим, когато отрядът се върне.

Стомахът ми се сви от тревога, но не му обърнах внимание. Боунс ми бе казал да му се доверя. Този път щях да направя точно това.

— Добре. Вървете. Доведете майка ми.

Тейт стисна Хуан за ръката и едва ли не го измъкна през вратата.

— Тръгваме.

ГЛАВА 23

Времето се точеше. Бяха минали повече от три часа, когато чух нещо да се случва в далечния край на централата. Там се намираха неколцина от екипа ми, говореха на висок глас, бяха развълнувани. Това бе единственият вход към четвърто подниво, където държахме вампирите. Наострих уши и безпогрешно долових звуците на алармата за укрепения асансьор, който се ползваше единствено за вкарване на капсулата вътре в сградата.

Нахлух право в кабинета на Дон. Беше говорил по телефона и сега уверено седна на мястото си.

— Върнаха се и капсулата е с тях. Какво, по дяволите, става, Дон?

— Седни. — Той кимна към един стол и аз се тръснах на него. — Опасявам се, че имам обезпокоителни новини, Кат. Не ти казах порано, защото навярно щеше да рискуваш живота си и да напуснеш централата. Майка ти ми се обади, понеже беше уплашена. Очевидно новият ти приятел вампир ѝ звъннал, за да ѝ каже, че ще намине. Щом отишъл в дома ѝ, я нападнал. Тя е добре, само е насинена и поожулена. След като пристигнахме ние, той, въ, се предаде и беше доведен тук. Вече намекна, че знае кой е по петите ти и че щял да се погрижи. В момента момчетата го затварят и ще го разпитат и за най-незначителната подробност.

— Искам да го видя — казах моментално.

Дон поклати глава.

— Няма да стане. Прекалено си въввлечена от емоционална гледна точка и това пречи на обективността ти. От около час достъпът ти до по-долните нива е ограничен. Не трябва да влизаш в контакт с нито един от вампирите. Съжалявам, но действията ти ме принудиха да взема това решение. Не се обвинявай. Мнозина други също са попадали под влиянието им. Нека това ти бъде за урок. Ще те държа в течение.

Той ме освобождаваше. Скочих вбесена на крака.

— Добре, щом така стоят нещата, тогава поне ме остави да поговоря с Тейт, преди да го разпита. Поне това можеш да направиш. Накарай Тейт да се качи тук горе, ако си толкова загрижен, че ще причиня неразбория долу. Може да се срещна с него в кабинета си.

Дон ме изгледа със зле прикрито раздражение, но вдигна телефона си и се обади.

— Ще бъде тук след петнайсет минути.

Затръшнах вратата зад гърба си.

Ако Тейт беше очаквал да седя разтреперана на стола си, когато отвори вратата на кабинета ми, то тогава остана разочарован. Хладнокръвно седях зад бюрото си и магнах с ръка към вратата.

— Затвори я.

Той я затвори и скръсти ръце пред гърдите си.

— Дойдох, както поиска, но можеш да си спестиш усилията, Кат. Не можеш да ми кажеш нищо, което да ме накара да променя решението си. Заловихме го с окървавени ръце в дома на майка ти. Тя има късмет, че е жива, ако въобще си в състояние да забравиш за миг загрижеността за любовника си и да обърнеш внимание на този факт.

Изглеждаше леко отвратен от мен, ала въпреки това пулсът му се ускори, когато се изправих и се приближих към него.

— О, аз съм загрижена повече, отколкото можеш да си представиш, Тейт. Не само за него, но и за теб. Затова първо ще те помоля нещо и после ще се надявам да постъпиш правилно. Вземи Хуан със себе си и го освободете. След това ще заключим сградата по процедурата за спешни случаи и ще открием кой е предателят. Можем да направим това по два начина, но така или иначе ще бъде направено.

Тейт разшири ноздри и поклати глава.

— Загубила си си ума, Кат. Направо си полудяла! Боже, никакво чукане не си струва да захвърлиш живота си за...

— Обичам го — прекъснах Тейт.

Той яростно изруга, преди да отвърне:

— Сега знам, че си побъркана! Срещаш се с него едва от няколко седмици и си мислиш, че си влюбена? Това е откачено, мамка му!

Сграбчи ме за раменете и силно ме раздруса. Аз просто склочих длани около китките му.

— Тейт, веднъж ме обвини, че не се доверявам никому. Прав беше, не се доверявам. Сега обаче ще се доверя на теб и се надявам и

ти да ми отвърнеш със същото. Когато го видях днес, когато погледна в очите му и наистина го видях... не ти ли се стори познат?

— Разбира се, че ми се стори. Гледах проклетия запис часове наред! Пък и аз го видях пред дома ти онази вечер.

Стиснах го по-силно.

— Не говоря за онази вечер или за записа, а за по-отдавна. Вярно, зърна го едва за миг, но пък запомнящ се. Все пак ти го застреля. Точно преди колата да се забие в него.

— Това е...

Тейт млъкна. На лицето му постепенно се появи изражение на разбиране. Зяпна ме с ококорени очи, а после устата му се сви в тънка, упорита линия.

— Е — каза той тихо, — ти наистина ни направи на глупаци, Катрин Кроуфийлд.

Поех дълбоко дъх.

— Това е Боунс, вампирът, за когото ви казах, че съм обичала и убила в Охайо, само че не го убих. Напуснах го и ви дадох друго тяло вместо неговото. Не го бях виждала до скоро, когато се появи на сватбата на Дениз. Днес всичко това е постановка, за да вкарам Боунс тук и той да открие предателя. Знаеше, че ако отиде при майка ми, тя ще се обади на отряда, а единственият начин да дойде тук, е да влезе в капсулата или да го докарат мъртъв. Боунс избра капсулата, въпреки опасността да загуби живота си, след като веднъж се окаже окован вътре в нея.

Тейт все още изглеждаше шокиран.

— Аз за малко да го убия. Бях го вързал и знаех, че трябва само да го разтърся и остриетата щяха да пронизат сърцето му. Хуан ме спря. Каза ми, че първо ще го разпитаме, преди да го осъдим. Минали са повече от четири години. Не си виждала вампира до неотдавна, но през цялото това време си била влюбена в него?

— Да.

Тейт се изсмя — рязък, кратък лай.

— Разбира се. Но това не значи, че ще наруша всички правила относно вампирите и ще го пусна.

— Той ще бъде пуснат. — Пръстите ми се впиха в ръцете му. — Единственият въпрос е дали ще си в съзнание, когато това стане. Ти си ми приятел, Тейт. До голяма степен си ми най-добрият приятел, но ще

бъда пределно ясна — ще го изкарам оттам и ще унищожа всеки, изпречил се на пътя ми.

Тейт имаше вид, сякаш иска да ме шамароса.

— Проклетата да си, Кат. Проклетата! Била си с него колко? Шест месеца? До мен си повече от четири шибани години! Толкова много ли значи той за теб? Повече от всичко, за което си се борила и което си постигнала? Замисли се, за Бога!

Вторачих се право в очите му, без да се поколебая.

— Да, толкова много значи. Може би не разбираш. Някога дължал ли си всичко на една личност? Всичките си способности, всичките си победи, всичко, което някога е значело нещо в живота ти... и всичко това да е било свързано само с един човек? Това е Боунс за мен.

Тейт внезапно ме дръпна по-близо.

— Кучка такава, разбирам те, защото този човек за мен си ти.

Не го отблъснах, оставих го да стои само на няколко сантиметра от мен.

— Ако въобще съм направила нещо значимо, научила съм го от него. Тогава и ти си му длъжник.

Нещо припламна в тъмносиния му поглед, преди раменете му да се отпуснат.

— Нищо не му дължа. Но, да, на теб съм длъжник. Това ли е цената, която искаш да платя?

— Щом така искаш да го наричаш. — По-добре беше да преговарям с Тейт, вместо да го пребия до безсъзнание.

— Не е само отварянето на онази капсула, Кат. Следват четири нива на добре обучени охранители, а и ще се включи автоматичното заключване още щом някой забележи затворник да се разхожда по коридорите. Той не може да повлияе със зелените си очи на всички и да ги подчини на себе си. Някой ще задейства алармата. Наясно си, ти си проектирала всичко!

— Именно затова заедно с Хуан ще слезете спокойно и нехайно долу, а аз ще остана тук горе и ще изключа кодовете за сигурност.

Тейт се отдалечи от мен и закричи.

— Дон смени паролите ти веднага щом научи за теб и вампира. Кодовете ти вече не са активни. Дори могат няма да свърши работа за това.

Без да обръщам внимание на думите му, извадих мобилния си и набрах един номер.

— Ранди, готови сме. Точно след десет минути дръпни шалтера. На всички нива, с изключение на четвърто и асансьора, водещ обратно до първо. Пълна тъмница, като в праисторическите времена. Целуни Дениз от мен. Длъжница съм ти.

Затворих и погледнах Тейт.

— Сега върви долу. След десет минути токът ще спре и тази сграда ще се превърне в гробница. Подходящо, не мислиш ли, понеже ще освободим един мъртвец. Ще работи само онова, което аз искам да работи. Да не би да си мислеше, че след всичките тези години не съм си оставила вратичка с резервни пароли, в случай че Дон се обърне срещу мен?

Той стоеше и гледаше невярващо.

— Щом си могла да подготвиш всичко това, защо въобще си направи труда да поискаш помощта ми?

— Ти си ми приятел — повторих, отворих едно чекмедже на бюрото и извадих пистолет, който затъкнах в панталоните си. — А и аз все още искам да ръководя този отряд, макар че явно никой от вас не го вярва. Побързай, вече ти остават само девет минути...

Дениз се оказа права за Ранди. Той наистина беше компютърен гений. С паролите, които му бях дала, проникна в системата и пусна вирус, който той контролираше. Вирусът замрази всичко. Дори телефоните не работеха. Най-близката клетка, която прихващаше сигналите на мобилните ни, също остана без ток. Моят телефон обаче бе сателитен и все още функционираше и когато светлините угаснаха, бях единствената, която не ахна заради внезапно настъпилия мрак. Просто отидох до асансьора и зачаках.

Когато вратите се отвориха, Боунс се оказа пред мен. Прегърнах го бурно, докато давах нареждания на Тейт и Хуан, които тревожно се бяха оттеглили в най-далечния ъгъл.

— Пазете тази врата. Никой да не припарва наблизко, дори Дон.

— Какво правиш? — попита Тейт, когато двамата излязоха от асансьора и минаха покрай нас.

— Давам му кръв. Онази капсула го е изтощила. Има нужда от презареждане.

— Кат, Исусе...

Праснах бутона и вратите на асансьора се затвориха, прекъсвайки възраженията на Тейт.

— Знаех си, че ще се справиш, сладурче — каза ми Боунс.

Прегърнах го силно.

— Божичко, притеснявах се ужасно през последните няколко часа!

Той нежно ме целуна, изучавайки всяка извивка на устните ми, докато ме милваше с ръце. Стиснах го и ми прилоша заради многобройните дупки в дрехите му, разкъсани там, където сребърните шипове на капсулата бяха пронизвали кожата му.

— Няма нужда от любовна игра — прошепнах, прекъсвайки целувката. — Просто ме ухапи.

Боунс дрезгаво се засмя.

— Винаги си нетърпелива.

Сетне устните му се спуснаха по шията ми. Езикът му обиколи за миг вдлъбнатинката на врата ми, преди зъбите му да се впият в мен силно заради усещането, нахлуващо в мен. Чувството бе по-различно от предните два пъти, когато ме бе ухапвал. Не така еротично, похищническо. И все пак сърцето ми препусна, колената ми омекнаха от удоволствие и онази странна топлина запълзя из мен.

Вратите на асансьора се отвориха точно когато Боунс вдигна глава. Последва зловец звук на зареждане на пистолет и аз извадих собственото си оръжие от панталона.

— Назад, Тейт! Стреляш ли, ще отвърна.

Явно бяхме страхотна картинка, Боунс облизваше последните капчици кръв от зъбите си, а аз бях насочила пистолета си срещу всички, но не и срещу вампира, който пиеше от кръвта ми. По дяволите, добре разбирах реакцията на Тейт, но това не значеше, че щях да го оставя да застреля Боунс. Хуан също бе извадил оръжието си, но поне не го беше насочил. Умен мъж.

Боунс измери с поглед Тейт и не си направи труда да си прибере зъбите.

— Не се тревожи за безопасността ѝ, друже. Никога не бих я наранил, но съм виждал как я гледаш, така че не мога да обещая

същото за теб.

— Тейт — казах предупредително. — Свали пистолета.

Тейт ме зяпна.

— По дяволите, Кат. Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Всичко е наред, Котенце — рече Боунс. — Той няма да стреля.

Тейт свали оръжието, а внезапната загуба на кръв ме накара да се олюлея. Боунс ми взе пистолета и нехайно го подаде на Хуан, който го изгледа изумено.

— Наричаш я Котенце? И тя ти позволява? Когато аз я нарекох така, тя ме вкара в кома за цели три дни! Топките ми така и не се възстановиха от размазващия ѝ удар в гърбнака ми.

— Така и е трябвало да постъпи — съгласи се Боунс. — Тя е моето Котенце и ничие друго.

Ръгнах го в гърдите.

— Може ли да те прекъсна? Малко съм замаяна.

— Извинявай, сладурче.

Той ме вдигна от земята, а зъбите му порязаха езика му с едно стискане на челюстта. Имаше толкова много начини да ми даде да пия кръв от него, но предполагам, че Боунс избра точно този заради коментара си към Тейт. Отвърнах на целувката му, поглъщайки нужните капчици. Типично за Боунс — да удари два заека с един куршум — маркира територията си и едновременно с това ми даде сила.

Дон избра тъкмо този момент да се присъедини към групата потресени наблюдатели. Навреме, за да ме види сгушена в обятията на вампир, и с крака, полюшващи се във въздуха.

— Какво, по дяволите, става тук?

Боунс ме остави на земята и със скоростта на едно мигване се озова при шефа ми. На Дон му правеше чест, че не се опита да избяга, а каза:

— Явно си твърдо решен да ме убиеш щом си си направил труда да минеш през всичко това — равно рече той, излъчвайки рамене.

— Не съм тук за теб, старче — обясни Боунс, оглеждайки го от глава до пети. — Тук съм, за да открия къртицата в градинката ти. Но първо ще си побъбрим, ние тримата. Прекалено дълго я държа на тъмно.

— Тейт, Хуан, погрижете се никой да не влиза през тази врата, както и никой да не реши да се прави на смел. Навсякъде е заключено, но някой може да извади оръжие. Бъдете нащрек.

Кимнах към кабинета на Дон.

— След теб, шефе.

Дон зае мястото си, сякаш това беше просто поредното посещение, а не ситуация със заложници. Ние се настанихме срещу него.

— Дон, бих искала да ти представя Боунс. Истинският Боунс, не заместника му в леда във фризера. Познавам го от Охайо, където той пренареди магистралата.

— През всички тези години, Кат — тъжно рече Дон. — Ти си била на другата страна през цялото това време. Браво, напълно ме заблуди.

Отворих разярено уста, но Боунс ме изпревари.

— Ти, неблагодарен негодник, единствената причина в момента да не те изчоплям от зъбите си, е тя. Смята, че си почтен човек, не че съм съгласен с нея, и по никакъв начин не е предала доверието ти. За теб обаче, едва ли може да се твърди същото.

Извъртях очи. Смъртна заплаха, бре, страхотен начин да подхване разговора.

— Не съм те изиграла по никакъв начин, Дон — казах. — Когато си тръгнах от Охайо, мислех, че напускам Боунс завинаги. Той ме издири и се срещнахме едва преди две седмици, а и никога не съм направила нищо, с което да застраша организацията.

Дон поклати глава в знак на себепорицание.

— Трябваше да усетя капана. Един вампир никога не се предава. Как накара майка ти да участва?

— Тя не е участвала — отвърнах мрачно. — Боунс ѝ е казал, че иска да се срещнат. Знаеше как ще постъпи тя.

Боунс изсумтя.

— Когато отидох в къщата ѝ, вече сама си беше посинила и двете очи и бе прекатурила всички мебели. Но да се върнем на теб, Дон. През по-голямата част от живота си съм имал занаят. Откривам хора и съм много добър в това. Така че представи си колко се изненадах, когато изключително много се затрудних да открия Кат, както не успях да намеря и баща ѝ. Е, да се проваля и да не открия един, това го

разбирам, но двама? Двама, скрити толкова внимателно, сякаш нарочно... от един и същи човек.

Лошо предчувствие запълни по гръбнака ми. Боунс стисна ръката ми.

— След като тя изчезна яко дим, две неща винаги са ми се стрували странни. Първото беше как успя да я откриеш толкова бързо. Ти се появи с всички факти и подробности за нея в деня, в който я арестувах. Прекалено нагласено беше. Подобно проучване отнема време. Значи сте я държали под око от доста време, но защо? Този въпрос има само един отговор. Вече си знаел каква е тя.

— Какво? — изстрелях се от стола си и изкрещях. — Дон, какво си крил от мен?

— Седни, сладурче.

Боунс ме сграбчи, а вместо това трябваше да изтичам и да се метна през бюрото на Дон, за да го удуша. Шефът ми се беше превърнал в блед папирус.

— Второто нещо, което ме озадачи, беше, че няма никакви доклади за смъртта на някой с описанието на баща ѝ по времето, когато майка ѝ е била изнасилена. Иън разреши тази загадка, ти го познаваш под името Лиъм Фланъри. Дон, ти я прати по петите му, но той не беше обичайната ѝ мишена, нали?

— Не — отговорих вместо Дон, чиито устни се бяха свили в тънка линия. — Не беше. Ела си на думата, Боунс.

— Предположих, че Дон ще се намеси и ще довърши вместо мен, но той мълчи. Навярно адски се надява, че само опипвам почвата, нали, Дон?

Шефът ми не отвърна. Боунс изсумтя със съжаление.

— Отвори плика, който по-рано ти дадох, Котенце.

С треперещи пръсти го извадих от деколтето си, разкъсах плика и разгънах единствения лист вътре. Представляваше някаква изрязана статия със снимка, но текстът под нея се размаза пред очите ми, защото един поглед на фотографията беше достатъчен.

Мъжът се усмихваше, имаше червена коса, високи скули, прав нос, мъжествена челюст, която ми се стори зловецо позната и макар да не личеше, можех да се обзаложа, че очите му са сиви. Въпреки че снимката бе избледняла, приликата беше невероятна. Най-сетне

разполагах с лице, към което да насоча омразата си, и то бе отражение на моето собствено. Нищо чудно, че майка ми тотално откачаше.

Бях толкова погълната от виждане в лика на баща си, че мина минута, преди да погледна другия мъж на снимката. Човекът бе прегърнал баща ми през раменете. „Семейство празнува почестите, връчени на федерален агент“ — това гласеше заглавието.

Годините не му се бяха отразили благотворно, но го познах моментално. Разкикотих се вбесено и хвърлих страницата към Дон.

— Е, нима животът не е един огромен майтап? Една гигантска подигравка! Знам точно как се е чувствал Люк Скайуокър, когато Дарт Вейдър му съобщава кой е в действителност, само дето ти не си баща ми. Ти си брат на баща ми.

ГЛАВА 24

Погледах кръвнишки шефа си.

— Да те наричам ли чичо Дон? Ти, кучи син, на колко много самоубийствени мисии си ме пращал, а си знаел, че съм ти племенница! С майка ми много си приличате — вие двамата трябваше да сте роднини!

Дон най-накрая прекъсна мълчанието си:

— Нима имах причина да си мисля, че си различна? Преди трийсет и пет години брат ми разследваше Лиъм Фланъри и внезапно изчезна. Минаха години. Мислехме го за мъртъв, а и никой не искаше да ни разкаже за последния случай, над който беше работил. Започнах работа във ФБР, за да разбера какво се случи с него. С времето открих какво всъщност е преследвал брат ми. Заклех се да продължа делото му и да отмъстя за него, но един ден, ей така от нищото, той дойде при мен. Каза ми да забравя за Лиъм и за подземния свят, който разследвах, иначе щял да ме убие. Собственият ми брат. Не можех да повярвам. Шест месеца по-късно майка ти беше нападната в същия град в Охайо, до който го бях проследил. Когато прочетох описанието на изнасилвача, осъзнах, че е бил именно той и че най-сетне е прекрачил границата.

— Пет месеца след това тя роди дете. Дете с генетични аномалии, документирано при раждането. Да, през цялото време подозирах и те държах под око, докато работех над създаването на този отдел. Изминаха години, нищо не се случваше и аз започнах да забравям за теб. Сетне името ти се появи във връзка със серия странни убийства и мародерства. Вече пътувах към Охайо, когато баба ти и дядо ти бяха убити. — Дон се усмихна нещастно. — И аз вярвам, че животът е гигантска подигравка. Ето, Бог ми даваше единственото същество, достатъчно силно, за да спра брат си и тези от неговия вид, и то бе собствената му дъщеря. Да, използвах те, докато очаквах деня, в който ще прекрачиш границата също като него, но това така и не се случи. Когато най-накрая повярвах, че си различна, те пратих да

заловиш Фланъри, за да го използвам като примамка за Макс. Но по прищявка на съдбата Лиъм се измъкна. Предполагам, че тъкмо той е пратил стрелеца от снощи по петите ти.

Последното разкритие избухна в съзнанието ми като бомба. Иън беше създал баща ми? Същият, който беше превърнал Боунс, същият той бе повелител и на Макс? Това правеше Иън отчасти отговорен за собственото ми съществуване. Невероятно.

— Не Фланъри е наел убиеца — намеси се Боунс. — Той я иска жива. Не, някой друг се опитва да я убие. Някой, който има връзка с отдела.

Дон насмешливо изсумтя.

— Как ще разбереш кой е този митичен предател? Ще измъчваш всички от персонала ли?

Боунс му изръмжа.

— За някого, който е изследвал вампирите с години, определено знаеш много малко за способностите им. Да не забрави тези?

Боунс светна със зелените си очи и лъحوвете им озариха лицето на Дон. Той извърна поглед.

— Чародейните очи на нощните същества. Много пъти съм си мечтал да имам възможността да погледна хората и да измъкна истината от тях, но разбира се без другите последствия.

— Е да, силата си има цена и тя винаги се плаща. Котенце, да те пусна ли, за да отидеш и да му разбиеш главата?

Боунс не звучеше притеснен от идеята. Вторачих се в Дон. Имахме еднакви очи, сега осъзнах. Как не го бях забелязала преди?

— Би трябвало да те убия заради онова, което ми причини, но няма да го направя. Защото по-добре от останалите хора разбирам желанието за мъст. То може да те принуди да постъпиш неразумно, като например да пратиш племенницата си на сигурна смърт, за да може един ден да успееш да впримчиш в капан брат си. Пък и — свих рамене — с изключение на майка ми, ти си единственото истинско семейство, което ми е останало. Можеш да дойдеш с нас или да останеш, не ми пука, но ако дойдеш, няма да се намесваш. В състояние ли си да се справиш с това?

Дон се изправи.

— Да.

Тейт и Хуан още стояха пред вратата.

— Всичко наред ли е, Кат? — попита Тейт. После хвърли поглед към Боунс, който преценяваше зяпналите с отворени усти служители.

— Засега. Тейт, двамата с Дон можете да помогнете. Да започнем с очевидното. Къде е отрядът? Те знаят каква съм и къде живея. След този кабинет те са следващата ни спирка.

— Повикахме всичките трийсетима. В залата за тренировки са, но там има оръжия, Кат. Ще се наложи да ги привикваме навън на групички, за да не нападнат господин Остри зъбки още щом го зърнат. — Тейт метна презрителен поглед към Боунс, който бе изкарал ангелите на персонала и душеше всеки поотделно.

— Да не мислиш, че ще се уплаша от стая, пълна с хора? — отвърна Боунс. — Нека задържат играчките си, това ще ги научи на ценен урок. Независимо колко добре ги е обучила тя, те не са като нея.

Хуан примигна.

— Той може да ги повали всичките, докато у тях има сребро?

Колкото и да ми се искаше да го отрека, понеже бях работила наистина здраво по тренировките им, простата истина бе, че те никога преди не се бяха натъквали на вампир, силен колкото Боунс. Особено пък в затворено пространство, без значение, че то беше с размерите на футболен стадион.

— Да. Но необходимо ли е, Боунс? Няма ли да изгубим много време? И да не вземеш да убиеш някого от тях, те са моите хора.

— От гледна точка на времето така ще е по-бързо. Да огледам всички накуп ще е по-бързо, отколкото група по група. Твоят предател ще се опитва най-яростно да ме убие. Или пък ще се подмокри, едно от двете. Тази стая е чиста, никой от тези хора не е къртицата ви. Не се тревожи за дружината си, Робин Худ, ще доживеят да видят и утрешния ден.

— Искам да присъствам. — Дон изглеждаше професионално заинтригуван. — Не съм виждал мастер вампир в действие. Виждал съм само кървавия краен резултат.

— Ето пак грешиш — заяви Боунс. — Виждал си я да се бие в продължение на години, значи си виждал мастер вампир в действие. Тя просто има и пулс.

Тренировъчната ни зала бе повече от обикновен физкултурен салон. Беше ексцентрично помещение с препятствия, висящи въжета, падащи отломки, клатещи се подове, водни препятствия и много

пространство за тичане. Аварийните лампи, включващи се по време на заключване на сградата, даваха предимство на Боунс и осигуряваха едва доловимо осветление. Той беше настоял ние да стоим в кабинката на Дон и оттам да наблюдаваме помещението. Не искаше да рискува да ме наръгат или да ме застрелят по време на мелето.

А определено имаше какво да се гледа. Когато бледото му лице бе осветено от слабите лампи, се чуха викове и последва лудешко движение, което дори аз не можех да проследя напълно.

— Christos — със страхопочитание ахна Хуан. — Вижте го как лети.

Боунс се издигаше със скокове, неподвластен на гравитацията, и разпръсваше прецизно образуваната формация, на която бях обучила хората си, блъскаше ги с тялото си и ги разпръсваше като кегли. Тейт отвратено поклати глава.

— Години работа изтекоха право в канавката. Иска ми се сам да ги набия.

— Купър се опитва да ги събере — заключих. — Опа, покосиха го. Мамка му, Боунс наистина може да удря курвенски. После ще ми е нужен половин литър от кръвта му, за да ги излекуваме всичките.

— Какво те кара да мислиш, че той ще ни даде? — скептично ме попита Дон.

— Защото аз ще го помоля, затова. Наистина не схващаш. Той влезе в адската ни капсула заради мен и ти все още се съмняваш, че ще дари малко кръв, за да ме направи щастлива? Тъпанар.

Шефът ми — или по-точно чичо ми — не отговори.

— Добре, Котенце — викна Боунс. — Чисти са. Не са лоши момчета.

Той безцеремонно скрита един от мъжете и предизвика ответно стенание. Поклатих глава, като зърнах изражението на Тейт.

— Казах ти, че той ме научи на всичко, което зная. Ритни ги, докато са повалени. Това е любимото му правило. Останалите са ти познати.

— По дяволите, Кат, той остана вътре не повече от десет минути. По какво съди, че никой от тях не е замесен? Повечето вече дори не са в съзнание!

— Вярвам му — отвърнах простичко. — Боунс нямаше да го каже, освен ако не е уверен, а на мен това ми стига.

Хуан придоби замаяно изражение на лицето, докато оглеждаше останките от екипа ни.

— Това — натърти той — беше готино!

Чак когато приближихме етажа с лабораториите, Боунс ускори крачка. Очите му светнаха в зелено още щом вратата на асансьора се отвори, целуна ме бързо и силно, преди обратно да ме набута в кабината.

— Стой тук — рече дрезгаво. — Надушвам нещо.

Боунс продължи напред, а Хуан и Дон го последваха, Тейт обаче остана с мен.

— Това е лов за зелен хайвер — измрънка. — Надушил нещо? Какво би могъл да надуши...

— Шшшт! — изсъсках, наостряйки уши, за да чуя всичко, ставащо в съседната стая.

Последва много кратък шум от боричкане, кратък вик и после презрително, смъртоносно изсмиване.

— Я какво си имаме тук? Не, няма да избягаш, погледни ме право в очите...

— Хвана някого — обясних на Тейт и се втурнах покрай него.

В лабораторията Боунс беше приковал към стената асистента на патолога ни — Брад Паркър. Блясъкът от погледа му озаряваше помещението със зловеща зелена светлина.

— И така, докъде бяхме стигнали? Кажи ми какви си ги вършил и при това с подробности. Можеш да започнеш с партньорите си.

— Един — изпелтечи Брад. — Прилича на нея.

Замръзнах. Погледът на Дон срещна моя, а през тялото ми премина тръпка. Нямахше съмнение за кого говори Брад.

Боунс ме погледна веднъж и после отново насочи вниманието си към човека срещу себе си.

— Така ли? Сега ми кажи още нещо...

Този път Хуан и Тейт записваха, а аз слушах за втори път, но с половин ухо как в продължение на дни се бе оформял заговорът за убийството ми. Брад го наричаше с различно име, но поръчителят явно бе баща ми. Очевидно, след като Иън беше доловил семейната прилика между Червенокосия жътвар и собствения си лакей Макс, баща ми бе решил, че не желае да бъде татко. Беше ме намерил, проследявайки Дон, като е знаел, че вероятно той е мъжът, който стои зад мен. Намери

единия и другият няма да се окаже далече, правилно беше предположил той. Благодарение на вътрешната информация за Бюрото и за брат си, с която разполагаше, Макс бе успял в начинанието със забележителна бързина. После открил онова, което търсел, в лицето на Брад Паркър — мъж, чиято лоялност можела бъде купена и който знаел достатъчно, за да си заслужи парите.

За малко да успее. Ако не бях излязла на среща с вампир, главата ми щеше да бъде пръсната на парчета.

Боунс приключи и изви вежда срещу Дон.

— Имаш ли още въпроси към него?

Дон изглеждаше потресен.

— Не, спокойно мога да кажа, че ти се справи отлично. Тейт? Хуан? Нещо друго?

Двамата поклатиха безмълвно глави. Тейт изглеждаше ядосан, устните му се свиха в тънка линия, докато Хуан наблюдаваше Боунс с искрица възхищение. Това беше добро начало.

— Искате ли да го затворите?

Въпросът отново беше насочен към Дон. Оцених жеста от негова страна. Боунс отлагаше смъртта на Брад. За моя изненада Дон махна с ръка.

— Знаеш, че няма да го оставим жив, не и при всичката информация, с която разполага. Просто не оплесквай наоколо.

Тейт се разяри.

— За Бога, можем да го отведем долу и да го разстреляме!

— Не се вдетинявай, Тейт — тросна се Дон. — Куршум или ухапване, краят е един и същ, а и това е негово право. Той го разкри, не ние. Ако не беше той, Кат вече да е мъртва и въпреки мнението й за мен, аз не искам това да се случи.

Дон ме погледна право в очите, докато изричаше последното изречение и в погледа му се появи разбиране. Обявяваше примирие, а югуларната вена на Брад Паркър бе разменната монета. Не беше красиво, но това също бе някакво начало.

— Направи го бързо — казах на Боунс. — Знам, че искаш да се позабавляваш, но недей. Не си заслужава.

Не излязох от помещението, но Тейт направо излетя. Хуан се размърда, но остана, Дон също не мръдна от мястото си. Боунс не се притесни от публиката. Впи докрай извадените си кучешки зъби във

врата на Брад, преглъщайки дълбоко и постоянно. Никой, освен мен не чу звука на неизбежно настъпващата смърт и според желанието ми тя беше бърза.

— Готово, старче — каза Боунс след минута и остави Брад да се свлече отпуснато на плочките. — Не размазах нито капка.

Отидох при него и прескочих Брад, проснат край краката му. Боунс ме целуна по челото с топли устни. Две убийства за един ден, сигурно беше преял. Но пък снощната му вечеря бе изтекла в капсулата.

— Знаеш, че ще го преследвам, Дон. — Нямахше нужда да изричам името, а и някак не исках да го правя.

— Да, знам. — Той ни огледа, докато подръпваше веждата си. — Искам да поговоря насаме с теб, Кат. Има някои неща, които трябва да обсъдим.

— Можем да поговорим, но Боунс ще присъства. Наистина, дори да не можеше да ни чуе, а той може, просто по-късно ще му разкажа всичко.

Боунс се усмихна самодоволно на Дон. Е, беше си заслужил правото да злорадства.

Дон се покашля.

— Щом настояваш. Хуан, би ли изнесъл...? — Той вяло махна към трупа на Брад и ние го последвахме към кабинета му.

ГЛАВА 25

Напускаш ли ни? — започна Дон без увъртане, след като затворих вратата. Добър въпрос, след като вече знаех какво бе крил от мен през изминалите години.

Огледах кабинета му и после самия него. С Дон не си приличахме, но бяхме кръвни роднини, също като с майка ми. След няколко безмълвни мига осъзнах, че не го мразя заради откровените му лъжи. Че коя бях аз, та да го съдя толкова строго за допуснатите грешки? Все пак самата аз бях допуснала безброй такива в живота си.

— Не.

Дон въздъхна, може би с облекчение, но Боунс раздражено прокара ръка през косата си.

— Мътните го взели, ти просто няма да поемеш по лесния път.

— Трябва да го направя.

Боунс ме изгледа в продължение на един дълъг миг, после се обърна.

— Единственият начин да я задържиш, е, ако аз съм с нея. Приеми го като далавера — две за едно. Няма да я спирам да върши онова, което смята за своя работа, но няма да позволя да умре заради нея. Нито един от онези мъже не е достатъчно силен, за да я защити, но аз съм. Искаш нея? Тогава ще получиш и мен.

Ето това не го бях очаквала. Очевидно нито пък Дон. Той зяпна.

— Не можеш да очакваш, че ще позволя на вампир да се включи в организация, имаща за цел убиването на вампири! Това дори не е лудост, това е самоубийство!

Боунс се усмихна много търпеливо и седна на стола, потропвайки с пръсти по бюрото на Дон.

— Виж, човече, пет пари не давам за организацията ти, но ситуацията е такава, че доста ме е грижа за сигурността на Кат, така че ще ти отправя предложение и ти ще го приемеш.

Дон примигна заради безцеремонните думи. Аз самата бях любопитна да чуя какво е предложението, защото и за мен то се оказа

НОВОСТ.

— Защо успехът на мисията ти зависи от нея? — продължи да говори Боунс. — Защото тя е най-силният ти боец. Без нея ти разполагаш с групичка хора, които здравата могат да се позабавляват в обикновена война, но изправени срещу гули и вампири, са мъртъвци. И ти го знаеш. Затова и си умря от кеф, когато осъзна колко смъртоносна е тя само на двацет и две годишна възраст. И не мисли, че съм забравил, че твоите манипулации доведоха до няколкогодишната ни раздяла. Само заради това щеше да ми хареса жив да те одера като портокал, докато пициш, но се отклонихме от темата.

— Доста — рязко добавих аз.

Боунс продължи, сякаш не бях проговаряла.

— Но понеже тя настоява да продължи работата си тук, се налага да се споразумеем. Колкото и опитна да е в битка, никой не е свършен. Ако тя загине, с организацията ти е свършено, защото няма да имаш достатъчно силен войник, който да я замести. Това е първата част от предложението ми. Повече никога няма да ти се налага да се притесняваш дали тя ще се върне жива и здрава от някоя мисия, защото освен ако аз не лежа съсухрен на земята, тя ще се върне.

— Искаш да работиш за мен? — попита удивено Дон.

Боунс се засмя.

— Не за теб, старче. За нея. Тя и без това е единствената, която ще слушам.

Изречението на лицето ми явно изразяваше същото удивление като това на Дон, защото Боунс поспря и взе ръката ми в своята.

— Няма да искам да ръководя. Можеш да поемеш цялото командване, стига да сме заедно. Обаче аз ще запазя правата си за спалнята.

Изчервих се. Боунс само се изкиска и вдигна ръката ми към устните си.

Дон също имаше вид, сякаш смята, че е редно да сменим темата.

— Каква е втората част от предложението ти?

Боунс изпъна рамене, но не пусна ръката ми.

— А, втората част, тъкмо заради нея няма да ми откажеш. Мога да ти осигуря онова, към което тайно се стремиш още откакто си започнал експерименталния си проект тук.

— И какво си мислиш, че е то? — попита Дон, определено скептично настроен.

— Вампири — отвърна Боунс. — Искаш да създадеш свои собствени вампири.

— Не, не е вярно! — веднага възразих аз.

Само че Дон не скочи да отрича. Вместо това се вгледа в Боунс по един много странен начин. Сякаш току-що бе решил, че приятелят ми е интересен.

Боунс се облегна в стола си.

— Ти искаш онова, което всеки командващ на войска иска — лоялни войници, които са по-силни от врага. Колко пъти ти се е искало повече хора от екипа ти да имат нейните сили? Колко често си копнял за воини, благословени със същите предимства като тези на враговете ти? За пръв и последен път отправям това предложение, друже. Избери най-добрите си хора и аз ще ги направя още по-добри.

Поразено наблюдавах как Дон обмисля предложението и как после постави ръце на бюрото си.

— Ами ако след като се превърнат във вампири, се обърнат срещу нас? Това се случва, знам го, и ако се окаже, че съм докарал гибел и разруха на себе си и екипа, тогава какво?

— Много просто. Ако заплашат теб, значи заплашват нея, и аз ги избивам. И за миг няма да се поколебая да премахна опасност, надвиснала над главата ѝ, а и ти вече разполагаш с два трупа, доказващи това. Както и да е, би могъл да ги тестваш. Избери потенциалните си хора и аз ще им дам кръв. Виж как ще се справят с новопридобитата си сила. Ако не могат да я контролират докато е слаба, тогава няма да се справят. Но ако могат... — Боунс не довърши изречението си.

— Нека видя дали съм разбрал правилно — бързо вметна Дон. — Ще придружаваш Кат по време на мисии, за да сведеш до минимум риска за нея. Освен това си съгласен да превърнеш във вампири определени войници. Те ще са под твое наблюдение, ако е необходимо ще бъдат елиминирани, и ще приемат заповеди от мен чрез нея. Правилно ли съм разбрал?

— Да. — В отговора на Боунс нямаше капчица колебание.

Аз самата все още бях смаяна от тези преговори.

— Нещо друго?

— Имам някои условия — прекъснах ги аз, възползвайки се от възможността. — Графикът ми ще се промени. Организацията ти току-що се сдоби със сериозно подкрепление, Дон, затова не искам да чувам никакви оплаквания. Първо, никакво следене повече. Най-добре ще е да не виждам или чувам някой от екипа ми да ме шпионира отново, защото след тази вечер, домът ми ще бъде запазен в тайна. Така никой няма да може да измъчва хората ми или да ги святка със зелени очи, за да им измъкне информация, или просто да ги подкупи, за да я получи, както се е случило с Брад Паркър. И всичко друго ще почака, докато не се разправя с баща си. Брат ти е приоритет, не си ли съгласен, чичо!

Дон остана безмълвен в продължение на няколко мига. И най-сетне се усмихна язвително.

— Е, Кат, Боунс... явно се споразумяхме.

Преговорите приключиха, но имаше още някои неща, за които да се погрижа.

— Майка ми още ли е тук?

— В един от бункерите е. Искаш ли да се видиш с нея?

— Не. Но я дръжте тук. Щом баща ми знае къде да намери мен, то тогава и тя не е в безопасност в дома си.

— Освен това не можем да рискуваме Макс да хване някой от хората ти и да разбере, че съм замесен, Котенце — заяви Боунс. — Колкото до останалите ви служители, съберете ги. Няма да си спомнят, че са ме виждали.

— Ами Ноа? — попита Дон и аз се сепнах.

— Той не знае нищо.

— Той няма това предвид — равно рече Боунс. — Ноа може да бъде използван като примамка срещу теб, независимо дали знае нещо или не. Макс може да реши, че все още изпитваш чувства към него.

Не бях помислила за това.

— Тогава Ноа трябва да е под наблюдение, Дон. В работата и в дома му. При най-малкия намек за свръхестествена намеса ние ще се заемем веднага. Навярно е възможно да хванем Макс в собствения му капан.

— Сега ще се обадя — обеща Дон.

Изправихме се. Денят беше дълъг, а още не беше към края си.

— Боунс, докато ти и Дон си играете на „Ярки очи“ с останалите служители, аз ще поговоря с екипа за новия ти статут.

Боунс се ухили.

— Предай поздравите ми на твоето момче, Котенце. Нямам търпение да започна работа по него.

Знаех за кого говори.

— С Тейт, Боунс. Не по него.

Усмивката му се разшири.

— Правилно.

Час по-късно слепоочията ми туптяха от гадно главоболие. Както бях и очаквала, Тейт откачи. Хуан остана неочаквано невъзмутим, след като отговорих на някои от въпросите му, а понеже Купър беше третият висшестоящ, той бе събуден от безсъзнанието си и информиран, че отговорният за хвърления му тупаник сега вече става част от отряда. Тейт беше очаквал Купър да го подкрепи, но всъщност той прие новината дори по-добре от Хуан.

— Той ни стопи лагерите, шефе. Ако ни искаше мъртви, предполагам, че вече щяхме да бъдем.

— Той е вампирът, който обучи мен, Куп. О, и аз спях с него. Казвам го, за да спестя обясненията на Тейт. Имаш ли проблем с това?

Купър дори не мигна.

— Ти си изрод. Защо да не искаш да бъдеш с изрод?

— Мамка му, не мога да повярвам — отвратено отвърна Тейт.

Боунс влезе в стаята. Когато ме прегърна, Тейт ядно го изгледа.

— По-добре ли си, друже? — попита Боунс Купър. — Ако не си, скоро ще се справиш. Дон току-що източил половин литър от кръвта ми, Котенце — рече усмихнато. — Оказа се, че главният патолог не искаше сам да забие иглата в кожата ми. Горкият човечец беше ужасно уплашен, макар че нямам представа защо.

— Вероятно защото вечеря с асистента му, amigo — сухо изкоментира Хуан.

Купър не беше чул за това. Войникът обърна поглед към мен.

— Даваме му да яде хора?

— Очевидно — изстреля Тейт.

— Брад Паркър заговорничеше с друг вампир, за да ме избавят от мъките ми, Купър. — Изгледах Тейт мръснишки. — Чу ли за снощи? Е, можеш да благодариш на покойния господин Паркър, че е издал местоположението ми и слабостите ми.

Купър изгледа Боунс и после сви рамене.

— Значи си го е заслужил. Прекалено бързо е било обаче. Първо трябваше да го измъчваме.

Боунс прикри смеха си, целувайки ме по слепоочието.

— С теб ще се разбираме, войниче.

Тейт изломоти нещо невъзпитано и на мен ми писна.

— Искам да работим заедно, Тейт, но не мога да те накарам насила. С мен ли си, или не? Решавай сега.

Тейт скръсти ръце на гърдите си.

— С теб съм, Кат. Никога не бих те изоставил. Особено когато смъртта ти диша във врата.

— Много смешно — отвърнах, докато Боунс стоеше на сантиметри от шията ми. — А и както знаеш, той не диша. Сега, след като подробностите около новия член на отряда ни са изяснени, аз си тръгвам. Имам да планирам семейна среща.

ГЛАВА 26

Отбихме откъм южната страна на Техническия университет на Вирджиния. Боунс изгаси двигателя на мотоциклета и го подпря на едно дърво. Огледах облицованите с каменни плочи сгради и павираните алеи. Студентите все още се мотаеха наоколо, въпреки че беше единайсет часа вечерта. Прочистих гърло.

— Мислех, че каза, че ще се срещнем с някакъв много важен вампир. Да не би да спря тук, защото първо искаш да похапнеш?

Боунс се засмя.

— Не, сладурче. Тук ще се срещнем с него. Е, всъщност е по-правилно да кажа долу.

Повдигнах вежди.

— Долу?

Той ме хвана за ръка.

— Последвай ме.

Прекосихме комплекса и стигнахме до „Деринг“^[1]. Докато гледах всички тези младежи да се суеят наоколо, си припомних дните, прекарани в колежа. Не се бях дипломирала — цялата тази работа с убиването на губернатора, а после и работата за Дон, бяха провалили плановете ми за получаване на диплома. Но все пак бях получила шанс да изляза от малкото си родно градче и да пътувам. Кой да предположи, че именно сръчността ми със сребърните ножове, а не завършването с почести на колеж, щеше да бъде моят билет към нов живот?

Щом влязохме в „Деринг“, заслizaхме надолу. След няколко завоя и прекосяване на дълъг коридор се оказахме в мазето. Там имаше пазач и Боунс се приближи към него с мила усмивка, после го хипнотизира с погледа си.

— Пусни ни да минем, никога не сме били тук — нареди му той.

Човекът кимна и ни пусна да продължим, без да губи изцъкления си поглед.

В мазето нямаше други хора. Боунс ме прекара покрай няколко склада, докато не стигнахме пред малка заключена порта. Той нехайно откърти резето и я отвори, за да мина.

— След теб, Котенце.

Минах през портата и изчаках на входа на тесен, схлупен тунел, отвеждащ някъде в мрака. По стените висяха табели „Внимание! Азбест!“^[2] и други подобни надписи, предупреждаващи за опасността.

— Не можахме ли просто да се срещнем в „Старбъкс“? — попитах.

Боунс затвори решетката зад себе си.

— Тук долу рискът някой да ни види или чуе, е много по-малък. Никой дори не знае, че Менчерес е още в Щатите.

— И казваш, че Менчерес е вампирът, който е създал Иън? — рекох замислено. — Значи това го превръща в нещо като твой зъбат працядо.

Малко по-нататък тунелът се разшири. По стената се виеха тръби и кабели, а температурата рязко се промени от нормална на висока. Когато излязохме от тази отсечка, отпред ни очакваха множество разклонения, по които можеше да се поеме. Тук долу беше като в лабиринт.

Боунс пое по десния тунел.

— Да, той е моят прагосподар, но по-важното е, че е изключително могъщ вампир, с когото Иън няма да иска да си има работа. И понеже баща ти, Макс, е от семейството на Иън и все още е под неговата опека, в света на вампирите всяко нападение срещу Макс ще се счита като нападение срещу самия Иън.

— А това, че Макс се опита да ми пръсне главата, е окей? — попитах раздразнено.

— Ти нямаш господар, който да те закриля — обясни ми Боунс с равен тон. — Нали си спомняш, когато ти обясних, че вампирите живеят във форма на феодализма? Когато един вампир преобрази човек, той го приема в семейството си, както съответно постъпва и върховният господар, но ти не си била преобразена, ти си била родена така и никой вампир никога не е предявил правото си над теб. Това означава, че си нямаш повелител, който да те закриля от нападения.

— Значи, като намеря Макс и го убия, ще предизвикам война с хората на Иън, сякаш не ми стигат другите проблеми с разгонения ти

господар.

Боунс кимна.

— Затова ще променя статута ти в света на вампирите. Ще те поискам под крилото си, но първо трябва да се освободя от опеката на Иън. Иначе всичко, което поискам за свое, е също така и негово, понеже той е глава на семейството ни. Затова и сега се срещаме с Менчерес. Иън никога няма да посмее да ми отмъсти, ако Менчерес застане на моя страна.

— Иън знаеше ли, че ме издирваш?

— След като се беше натъкнал на теб, да. Казах му, че те търся, за да огранича набезите ти срещу неживия свят. Когато изрази желанието си да те има и ми разказа как си описала връзката ни, казах някои неджентълменски неща в опит да го откажа от преследването ти.

— Какви?

— Да видим... Казах му, че непрестанно мрънкаш, хъркаш отвратително силно и че никак не те бива в леглото. А, и че ти липсват хигиенни навици.

— Какво?

Той се засмя.

— Стига, Котенце, мислех ти само най-доброто. Все пак ти ме беше нарекла измамник и си заявила, че съм отказал да ти платя за свършената работа. Не си била загрижена за репутацията ми, нали?

— Опитвах се да те предпазя, не да те злепоставя!

— Както и аз. Но Иън не се върза на приказките ми и остана все така обсебен от идеята за теб. Не колкото бях аз, разбира се, но той не знаеше това.

По-късно щях да се занимавам с начина, по който Боунс се беше опитал да обезкуражи Иън. Все пак можеше да измисли нещо различно от това да ме опише като ревла, смръдла и хъркаща жена, която не струва в леглото.

Стигнахме разклонение в тунела. Този път Боунс пое наляво и двамата продължихме да навлизаме все по-навътре в подземието на комплекса. Ето на това му се вика потайно, хрумна ми. Тук вероятно се намирахме поне на петнайсет метра под земята.

— Какво ще кажеш ти да убиеш Иън, а аз да убия Макс? — измърморих. — Това ще реши доста политически неразбории в света на неживите, ако питаш мен.

Боунс спря. Хвана ме за раменете и ме погледна много сериозно.

— Ако се стигне до момент, в който да избирам между теб и Иън, Котенце, да, ще го убия. Ала въпреки многобройните ни разпавии през годините или факта, че е безпощаден в преследването ти... — Боунс затвори за миг очи. — Ние сме свързани — рече най-накрая. — Иън ме превърна в това, което съм и е част от живота ми вече повече от две столетия. Ако има начин да разреши проблема, без да го убивам, тогава бих избрал да поема по този път.

Заля ме вълна от срам. Идиотка, укорих се. Трябваше да се досетиш за това.

— Съжалявам. Разбира се, че не може просто да го убиеш. И аз не можах, когато узнах кой е той.

Боунс се усмихна леко.

— Може и да се наложи да го убия, преди всичко това да приключи. Но поне, ако го направя, ще знам, че не съм имал избор.

Отново тръгнахме. От време на време зървах графити по стените и се досетих, че тези тунели невинаги са били затворени за посетители.

— За какво служат тези тунели?

— Първоначално от тук са минавали отоплителните тръби — обясни ми Боунс. — Така са отоплявали университета. Сега обаче тук са прокарани и телефонните, компютърните и електрическите кабели. Някои от тези тунели продължават чак до електроцентралата. Много е лесно да се изгубиш, ако не знаеш къде отиваш.

Най-накрая стигнахме едно възвишение и там за моя изненада течеше подземен поток.

Боунс спря.

— Тук ще се срещнем с Менчерес.

— Да бе — изсумтах.

След минута дочухме стържещ звук. После точно като в някой от филмите за Дракула в стената бавно се отвори някаква врата, подобна на онези, отвеждащи към крипта, и тъмнокос вампир излезе от нея. Липсва само пелерината, помислих си. И ще е свършено.

Вампирът обаче нямаше пелерина и аз усетих силата му да пъпли по кожата ми, разтърсваща като токов удар. Еха. Който и да е този, определено има силен заряд.

— Прагосподарю — поздрави Боунс и пристъпи напред. —
Благодаря ти, че дойде.

Менчерес не изглеждаше на повече от трийсет. Имаше дълга черна коса, черни очи и нещо ястребово във формата на носа, което, заедно с тена на кожата му, намекваше за произход от Средния изток. Ала това, което ме порази, бе силата му. Припукващата му аура не приличаше на нищо, на което някога се бях натъквала. Нищо чудно, че според Боунс, Иън няма да иска Менчерес за свой враг. Усещайки струящата от него мощ и аз мислех така.

— Боунс — каза той и прегърна любовника ми, — мина прекалено много време.

Добре, поне звучеше приятелски настроен.

Боунс се обърна към мен.

— Това е Кат.

Пристъпих и му подадох ръка, несигурна какъв според етикета е правилният поздрав. Менчерес ми се усмихна леко и пое дланта ми.

В мига, в който пръстите му докоснаха моите, ми се прииска да дръпна ръката си обратно. Бз-з-з-з! Все едно бях пъкнала мокър пръст в контакта. Успях леко да стисна дланта му и после я пуснах, полагайки усилие да не потъркам длан, за да прогоня изтръпването. По-късно трябваше да попитам Боунс точно колко стар е Менчерес. Бях готова да се обзаложа, че е превърнат във вампир преди хилядолетия, а не векове.

След като се поздравихме, Боунс започна направо:

— Ще напусна семейството на Иън — заяви той. — Иън иска нея, а тя иска да убие един от неговите хора. Ето защо се налага да се откажа от лоялността си към него и да застана начело на свое семейство.

Менчерес обърна поглед към мен.

— Мислиш ли, че убийството на баща ти ще направи живота ти по-хубав?

Не бях готова за този въпрос, затова и заекнах докато отговарях:

— Тъ, да. По дяволите, определено да. На първо място, няма да ми се налага да се тревожа за убийци, гледащи главата ми през мерниците на оръжията си, и на второ място, мисля, че ще е много, много удовлетворяващо.

— Желанието за мъст е най-празното чувство — презрително рече Менчерес.

— Но е по-добро от потискания гняв — изстрелях в отговор.

— Не казах, че иска да убие баща си — намеси се Боунс със спокоен глас. — Откъде знаеш това, прагосподарю?

Наистина откъде? Повдигнах вежди. Менчерес сви рамене.

— Знаеш откъде.

Боунс очевидно прие отговора. Но не и аз.

— Е? — подканих го.

— Менчерес вижда разни неща — обясни Боунс. — Има видения, надниква в бъдещето, такива работи. Това е една от силите му.

Страхотно. Трябваше да убедим вампир екстрасенс да застане на наша страна. Предположих, че ако наистина умее да вижда бъдещето, вероятно вече знае дали идеята е добра, или не.

— Ще ми дадеш ли съвет за акциите на борсата? — не можах да се сдържа и попитах. — Правителството дава много малки заплати.

— Ще я поискаш като една от своите ли? — Менчерес попита Боунс, без да ми обръща внимание. — Затова ли искаше да се срещнем тайно? За да ме помолиш да ти дам подкрепата си, в случай че се наложи да започнеш война с Иън заради нея?

— Да — призна Боунс, без да мигне дори, а аз се опитах да не се сопна: *Нима вече не знаеш това, ясновидецо?*

Менчерес ме изгледа и аз с неудобство се размърдах. Божке, не го бях казала на глас, нали?

Боунс въздъхна.

— Котенце, явно трябва да те осведомя, че Менчерес също така може да чете човешките мисли, а като съдя по изражението му и мислите на онези със смесена кръв.

Аха. Значи определено бях спипана.

— Опа! — казах, сетне присвих очи. — Но не чете вампирските мисли, иначе нямаше така да се изразиш.

— Не, не и вампирските мисли — потвърди Боунс. Устните му се извиха. — Освен ако не криеш нещо от мен, прагосподарю.

Върху лицето на Менчерес също се появи бледо подобие на усмивка.

— Ако притежавах подобна сила, тя щеше да ми спести множество грешни решения. Не, само човешките. И на онези със смесена кръв. Боунс, каза ли й под какъв предлог ще я пожелаеш като своя?

От начина, по който Боунс внезапно се напрегна, ми стана ясно, без да имам нужда от специални сили, за да прочета мислите му, че ми беше спестил нещо.

— Изплюй камъчето — рекох заплашително.

Боунс срещна погледа ми.

— Всеки вампир има собственически инстинкти, знаеш това. Аз те открих, ухапах те и спях с теб. Всичко това стана, преди Иън дори да те е видял. В света на вампирите това те прави моя... моя собственост, освен ако аз доброволно не се откажа от правата си да...

— Кучи син! — избухнах. — Боунс! Каж ми, че не си възнамерявал да ръмжиш наоколо, сякаш съм парче месо, което не ти се иска да споделяш!

— Не те възприемам по този начин, тогава какво значение има каква вратичка ще използвам? — разгневи се и Боунс. — Честно казано, дори не виждам защо Менчерес повдигна темата.

— Защото отказвам да взема твоята страна, ако тя не е наясно с всички последствия — студено отвърна Менчерес.

Намусих се.

— А на него не са му били нужни специални сили, за да се досети, че ще се ядосам. Нито пък на теб, очевидно, защото ти определено премълча тази подробност. Няма да стане, Боунс. Няма. Да. Стане. Върви, заяви независимостта си пред Иън и стани господар на собствено семейство. Но можеш да забравиш да се наричаш мой господар с вратичка или без.

— Нали осъзнаваш, че се държиш като лицемерка? — попита ме с изпепеляващ тон. — Едва онзи ден заявих на Дон честно и почтено, че ще мина под твое командване по време на операциите, а сега отказваш дори някакви непознати да си мислят, че си под моя опека?

Отворих уста, но нямаше как да оспоря думите му. По дяволите да вървят хората, които използват логиката в споровете си. Ето това беше нечестно.

— Не може да няма друг начин — казах само и то с по-спокоен глас. — Вместо да финтираме Иън със сексистки вратички в закона,

все трябва да има нещо, с което да го принудим да се съгласи да ме остави на мира.

— Не са сексистки — каза Менчерес и сви рамене. — Ако Боунс беше жена, а ти мъж, той все така щеше да има същото право над теб. Вампирите не дискриминират по пол. Това е човешки недостатък.

— Както и да е — сопнах се, понеже не исках да правя сравнение между почтеността на хората и вампирите.

Сетне една мисъл започнала се оформя в съзнанието ми. Може би имаше начин да извлека полза от структурата на неживото общество...

Усмихнах се широко на Боунс.

— Ще кажеш на Иън, че си ме намерил. И ще предложиш да ме отведеш при него.

[1] Сграда на Техническия университет на Вирджиния, в която се помещават много от лабораториите, офисите и учебните зали. — Бел.прев. ↑

[2] До неотдавна азбестът е бил ползван в строителството, преди да се установи, че причинява респираторни проблеми и редица заболявания, тъй като е канцерогенен. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 27

— Кат. — Дон вдигна поглед от книгата си. — Влез. Тъкмо преглеждам лабораторните резултати от изследванията от онзи ден. — Той придоби ликуващо изражение, когато насочи поглед към Боунс. — Имаш страхотна кръв. На практика можем да се отървем от пленените вампири, ако всяка седмица точим по половин литър от теб.

— Ще ми сложиш тапа ли? — развеселено попита Боунс. — Ама и ти си един алчен кръвопиец, а?

— Дошли сме с конкретна цел, Дон. Можеш да се обадиш на Тейт, Хуан и Купър. Така няма да се наложи да повтаряме.

Обхванат от любопитство, Дон се обади. След няколко минути тримата мъже се изсипаха в кабинета и когато вратата се затвори, започнах без предисловия:

— Всички знаете, че съм мелез. Това, което не знаете и което аз не знаех до неотдавна, е, че вампирът, който е изнасилвил майка ми, е брат на Дон.

Дон определено не изглеждаше доволен, че така го изложих, но не му обърна внимание.

— Помните ли Лиъм Фланъри от Ню Йорк? Истинското му име е Иън и той е вампирът, който е създал Боунс. Иън също така е създал и баща ми — Макс. Дон е знаел този факт в продължение на години и това е истинската причина да ни прати да заловим вампира. И така, след като се сбихме, Иън се въодушевил от идеята, че съм със смесен произход, и решил, че ме иска като новото си чудо за три дни. Според Боунс Иън е от онези типове, които няма да се поколебаят да използват хората, за които ме е грижа, за да си осигури покорството ми. Има начин да го разкараме от главата ми, без да устройваме кървава баня, но е опасно.

Ето това вече беше трудната част. Планът ми бе просто да предизвикам Иън да се бие с мен, а победителят щеше да вземе всичко, но Боунс ми беше обяснил, че Иън вероятно ще откаже. Не, Иън

трябва да има чувството, че контролира нещата, а имаше само един начин да направим това възможно.

Боунс изсумтя раздражено и продължи:

— Вижте, за да може Кат да извърти нещата, Иън трябва да е убеден, че притежава нещо нейно. Ценен заложник, за да бъде поточен. Вижте сега, Иън е умен и няма да рискува да убие някого, който е полезен като средство за натиск при преговори, но все пак няма гаранции. Кат възнамерява да спаси заложника, а после да използва пазачите като инструмент в преговорите, за да принуди Иън да се закълне, че ще я остави на мира. Ако Иън даде кръвна клетва, в света на вампирите той ще е обвързан по нейната сила, а и на него няма да се гледа с добро око, ако откаже да преговаря за хората си само заради похотта си. Но докато Кат не се появи... няма да има кой да гарантира безопасността на доброволците.

Когато Боунс приключи, всички се смълчаха. Тейт пръв наруши тишината:

— Това ще попречи ли на вампира да те преследва, Кат? Тогава мен ме бройте.

Дон лекичко се прокашля.

— Трябва да има и друг начин...

— И мен, querida — добави Хуан. — Този pendaho ще има две червейчета на кукичката вместо едно.

— И мен — каза Купър. — Че кой иска да живее вечно?

Мили Боже и Света Дево, щях да се разплача. Колко непрофесионално.

Боунс моментално надви последвалите възражения на Дон и го прекъсна грубо:

— Спести си го, старче. Те са възрастни мъже, а и през последните години не са работили като градинари, нали? Знаех, че веднага ще поискат да се предложат доброволно, а едва наскоро се запознах с тях. Как е възможно да очакваш нещо друго от хората си?

— Кат, не можеш да отведеш тримата най-изявени членове на отряда ми и да ги вкараш в гнездо на оси, каквото никога не са виждали! Ако и тримата загинат, това ще унищожи този отдел, направо ще го довърши!

Дон тупна с юмрук по бюрото си, за да подчертае казаното. Боунс го изгледа с очи, лишени от зелената светлина.

— Решавай тук и сега кое е по-важно за теб. Племенницата ти... или да рискуваш живота на тези мъже и отдела си. Всички правим избори, с които ни се налага да живеем. Това е твоят.

— А и те не са хрисими агънца — добавих аз. — Те не са просто примамка, те са троянски коне. Когато и да избере Иън да ги охранява, няма да очаква да бъдат толкова печени. Отдавна воюват срещу вампири, Дон. Ако мислех, че не могат да се справят, никога нямаше да ги приема за доброволци.

Дон ме изгледа ядосано. Издържах на погледа му, без да мигна. Боунс беше предвидил и този изход.

Дон пръв отмести поглед. Когато заговори, гласът му бе груб:

— Моля се на Бог да не грешиш, като се доверяваш на това същество, Кат. Ако той те изиграе, всички отиваме в ада заедно с него. Дано е толкова добър, колкото е и самонадеян!

Четири от четири възможни гласове. Боунс се усмихна триумфално.

— Не се коси, друже. Няма да я изиграя и аз съм толкова добър, колкото и самонадеян. Все пак теб успях да те преценя. Тя обаче беше убедена, че ще откажеш. Аз ѝ казах, че няма да го направиш.

Дон изглеждаше толкова разтревожен, колкото и самата аз се чувствах, но повече не възрази.

— Ще ни отнеме няколко седмици да подготвим всичко — рече Боунс. — А вие тримата ще бъдете много заети през това време. Ако нещата се влошат, ще трябва да реагирате бързо. Всички знаете какви са последствията при пиенето на вампирска кръв, нали?

Купър не знаеше. За няколко минути го информирахме за последствията от действията му в пещерата. Той го прие много по-добре от мен. Само изсумтя невярващо.

— Добре дошъл в шоуто на изродите — казах съчувствено. — Всички вие ще трябва да сте неподатливи на способността на вампирите да контролират съзнанието, а пиенето на кръв е единственият начин. Който откаже да пие, няма да участва. Няма да рискувам живота ви, нито живота на хората около вас, като позволя на някой вампир да ви светне със зелени очи и да ви превърне в марионетки.

— Аз съм „за“ пийването — Тейт отново пръв предложи себе си. — Но нали няма да се сърдиш, ако откажа да смуча кръв от езика му,

както направи ти?

Боунс се изсмя развеселено.

— Добре тогава. Да вървим в лабораторията, за да може Дон отново да ми сложи тапичка на вената. Ама наистина, старче, ти си толкова въодушевен от кръвта ми, колкото всеки вампир би бил от сочна артерия. Убеден ли си, че не е някаква семейна черта?

— Не е смешно — грубо отвърна Дон и всички се запътихме към лабораторията.

Коридорът, отвеждащ към нея бе пуст, наоколо нямаше никакви служители, така сведохме до минимум мълвата за посещенията на Боунс в сградата. Лаборантите също ги нямаше. Щом стигнахме, Боунс изглежда Тейт преценяващо.

— Готов ли си за подобрения? След първата доза яко ще те поступа, за да видя колко можеш да издържиш.

— Давай — каза Тейт. — Кат ме налага от години. Години. Ти колко изкара с нея? Само шест месеца?

Боунс го сграбчи, определено възнамерявайки да му причини болка, но аз го дръпнах за ръката.

— Престани! Тейт, стига глупости! А ти, Боунс, на колко години си? Защо просто не ти дам един чифт от бикините си, за да си го окачиш на врата? И като те прихване ревността, да ги размахаш пред носа на всеки.

— Да бе, все едно носиш бикини — измърмори Тейт.

Ударих го.

— Не че това ти влиза в работата, но ходя без тях само по време на някоя акция.

Вместо да се ядоса, че Тейт знае подробности за бельото ми, Боунс ме изглежда странно, докато седнаше на стола, който Дон му посочи. Дон извади маркуче и банка и сам вкара иглата, защото доктор Ланг — главният патолог — все още не желаше да докосва Боунс.

— Котенце, продължаваш ли да ловуваш вампири, без да си слагаш бельо? — попита той, а на лицето му все още се мъдреше същото неразгадаемо изражение.

— Ако аз съм примамката, да, но ако направо елиминираме врага, не. Защо?

Устните му се извиха в нещо като усмивка.

— По-късно ще поговорим за това — отвърна той уклончиво.

Направо побеснях. Когато направеше тази физиономия, значи работата му не беше чиста.

— Кажи ми веднага.

Пет чифта очи го загледаха очаквателно. Само Дон не проявяваше любопитство по отношение на разменените реплики. Неговите очи се бяха залепили за банката, в която системата отвеждаше червената течност.

Устните на Боунс се извиха още по-силно.

— Ами просто можеш да увеличиш съдържанието на гардероба си. Не че те карам, разбира се, но пък аз съм пристрастен. Онова, което ти казах за гащичките, когато подмамваш вампири... ами... Може и да съм преувеличил малко.

— Какво? — ченето ми увисна невярващо.

Погледът на Хуан изразяваше искрено възхищение.

— Накарал си я да ходи без гащички през всичките тези години? Madre de Dios, ето това вече е впечатляващо. Много неща мога да науча от теб, amigo.

— Излъгал си ме!

Не обърнах внимание на похвалата на Хуан и пристъпих напред, насочила към гърдите на Боунс пръст, треперещ от потискан гняв.

— Е, Котенце, не беше точно лъжа. Просто поразкрасих истината. Казах ти, че за вампирите това е неустойимо, и за някои от тях наистина е така. За мен например, винаги когато съм около теб. Наистина, честна дума, никога не съм възнамерявал това да продължи толкова дълго...

Гласът ми потрепери от ярост.

— Ти перверзно, развратно копеле, как можа!

— Отвратителен номер — на мига се съгласи с мен Тейт.

Боунс се пресегна към мен, смеейки се, но аз го шляпнах по ръката.

— Не ме докосвай! Мъртъв си.

— От доста време, отпреди ти да ме срещнеш — съгласи се той, все още усмихнат. — Обичам те, Котенце.

— Не се опитвай да се отървеш. Ще видим дали ще ме обичаш, когато ти го върна.

— Дори тогава ще те обичам — извика след мен Боунс, докато излизах. — Дори тогава.

Гледах съчувствено, докато тръпките разтърсваха Тейт. Бялата чашка, в която бяхме сипали кръвта на Боунс, падна от треперещата му ръка. Боунс го стисна за раменете, докато изцъкленият поглед не напусна лицето на Тейт и не спря да се тресе, започна да диша, сякаш вече нямаше опасност да се задави.

— Пусни ме — тросна се Тейт веднага щом възвърна способността си да говори.

Боунс го пусна. Тейт пое няколко пъти дълбоко дъх, после се ококори и погледът му срещна моя.

— Исусе, Кат! Това не е като в пещерата. Какво, по дяволите, има в кръвта на този задник?

Не отвърнах на обидата, само на въпроса:

— Сила. Кръвта, която пи тогава, бе от по-слаб, съсухрящ се вампир, така че не може да се сравняват. Сега вече добре ли си?

— Всичко е толкова силно и ясно. — Той се отърси като куче, излизащо от вода. — А и миризмата! Мамка му, Хуан, ти смърдиш! Днес не си ли се къпал?

— Майната ти — изръмжа Хуан засрамено. — Къпах се, но ми свърши сапуна. Не знаех, че ще имаме контролно по душене.

Знаех, че внезапното сдобиване с вампирско обоняние е нещо невероятно. Беше като да се родиш сляп и впоследствие да прогледнеш. Направо не можеш да повярваш колко много си пропускаш.

— Добре, Хуан, твой ред е.

След като и тримата мъже пиха от кръвта, всички се отправихме към залата за тренировки. Мина добре, макар да бях убедена, че момчетата ми са на друго мнение след обучението си при Боунс. Дон беше нервен, но съвсем очевидно се успокои, когато Боунс съживи Тейт след битката им и го отпрати с няколко конструктивни критики и дори една похвала. Тейт застана до мен и за тренировката каза само едно:

— Копелето удря по-силно от шибан товарен влак.

Само се усмигнах.

— Знам.

— Обучила си ги чудесно, Котенце.

Купър току-що беше подкрепен с глътка кръв и Боунс дойде при мен.

— Без съмнение те са най-яките човеци, на които съм се натъквал — каза той и на Дон. — С допълнителната сила от кръвта ще бъдат равни на млад вампир.

Боунс ме целуна по челото, докато говореше. Това простичко докосване, както и часовете, през които бях наблюдавала полугодия му хищнически балет, ме накара да реагирам съвсем инстинктивно. Слабините ми се свиха, алчно настоявайки за внимание.

Охо. Трябваше да се махна и то бързо. Преди момчетата, да са доловили аромата на похотта ми.

— Отивам да се измия, цялата съм потна. Ще се, въ, видим после — казах и на практика изтичах навън в опит да спася достойнството си.

— Къде си мислиш, че отиваш? — чух как Тейт рязко попита. — Не натам, Боунс. Мъжката баня е в противоположната посока.

— Ще складирам това при всичката друга информация, която не ме засяга — долетя пренебрежителният отговор на Боунс.

Не им обърнах внимание и продължих напред, стигнах в съблекалнята, затворих вратата и замаяно съблякох дрехите си. Студен душ. От това имах нужда.

Гласът на Тейт долетя до мен въпреки затворената врата:

— Да не би да се срамуваш от нас, вампире? — подразни той Боунс.

Боунс само се засмя. По звука познах, че е точно пред вратата.

— Просто не съм глупав. Ти къде би предпочел да бъдеш?

— Не отговаряй на това — чух Хуан да предупреждава Тейт, а после Боунс влезе в съблекалнята.

Вече бях под студения душ. Когато Боунс ме погледна, потреперих и то не заради хладната вода.

— Не тук. Не е... възпитано.

Боунс свали панталоните си и изрита обувките си с движение, което ме накара да затая дъх. Приблужи се, пресегна се покрай мен и спря студената вода, за да пусне топла.

— Майната им — отвърна и коленичи пред мен. Устните му замилваха корема ми. — Искам те, Котенце, и ти ме искаш. — Езикът

му се измъкна на свобода и слезе надолу с безпощадна точност. — Само това има значение.

Сграбчих раменете му, а коленете ми омекнаха. Вече не ми пукаше нито за морала, нито за приличието. Горещата вода се изливаше върху телата ни така, както кръвта препускаше из вените ми.

— Ще падна — предупредих го.

— Ще те задържа — гърлено обеща той.

Повярвах му.

Когато час по-късно излязохме от съблекалнята, лицето ми беше зачервено от секса, топлия душ и погледа, който ми хвърли Тейт, щом влязох в кабинета си. Чакаше ме вътре. По молба на Дон, Боунс се бе отбил отново в лабораторията за ново източване на кръв.

— Боже, Кат, не можа ли да изчакаш до после, за да пропълзиш с него в ковчегата? — попита Тейт и поклати отвратено глава.

Това успя да развали доброто ми настроение.

— Първо, не е твоя работа, и второ, откъде знаеш, че просто не сме си говорили?

Не че си бяхме говорили, но не за това ставаше дума.

Тейт изсумтя грубо.

— Сетивата ми току-що бяха напомпани със стероиди, забравили? Не само ви чувах, но сега мога и да го помириша върху теб. Смърдиш на него, дори след като си се изкъпала.

Божичко, възможно ли бе да съм толкова глупава? Но честно казано, бях свикнала да съм единствената със свръхчувствителни сетива.

— Тогава се връщам на първата точка. Не е твоя работа. — Нямах да се предам и да се свия под погледа му.

Той отново изсумтя, но този път с горчивина.

— Да, това ми стана кристално ясно.

Болката, изписана върху лицето му, възпря следващия ми злостен коментар.

— Тейт, не се опитвам да те нараня или да докажа нещо. Онова, което се случва между мен и него, няма нищо общо с теб.

Сякаш бе телепатично повикан, Боунс се появи на прага. Тейт мина покрай него, без да му обръща внимание, но докато си отиваше, се обърна към мен:

— Ти може и да не се опитваш да докажеш нищо, но той определено го прави. Забрави тая работа да сложиш гащите си на врата му, та той току-що се окъпа в миризмата ти.

— Готова ли си, сладурче? — попита Боунс, игнорирайки Тейт.

— Той прав ли е? — не му позволих да смени темата, макар че се досещах какъв е отговорът.

Боунс ме изгледа напълно сериозно.

— Отчасти. Винаги те желая, а и знаеш как кръвта ми кипва от битките, но ако ме питаш дали ми е хрумнало, че така ще му натрия носа? Да. По-добре да престане с илюзиите си, що се отнася до теб. Но дали щях да се държа различно, ако бяхме сами? Разбира се, че не. Не мога да ти се наситя.

— Няма да е лесно — измърморих, докато се отправях към вратата.

Боунс сви рамене.

— Нищо, което си заслужава, никога не е.

ГЛАВА 28

На следващия ден Боунс беше много зает, привикваше хората си от всички краища на страната, та дори и на земното кълбо. Искаше да са му подръка, когато каже на Йън, че ме е намерил и че е взел заложници. Накара ме да остана в дома му, а той самият отиде в къщата ми и донесе котето, което не беше щастливо, че повече от два дни бе стояло само. На другата сутрин се събудихме в десет, ужасяващо рано и за двама ни, и потеглихме директно към централата.

— Каза, че тук държите пленени вампири, нали, Котенце? — попита ме той, след като пристигнахме.

— Да, трима. Защо?

Боунс цъкна замислено с език.

— Може и да ни бъдат от полза. Нека се срещна с тях.

Тейт, Хуан и Купър дойдоха с нас на най-ниското ниво, където бяха затворени вампирите. Надзирателите отклониха погледи, щом Боунс мина покрай тях, защото бяха получили заповед от Дон да не предприемат нищо, ала досега не бяха виждали неокован вампир, размотаващ се наоколо. Явното им неудобство витаеше във въздуха.

— В тази клетка държим Гръмпи^[1] — заразказвах. Открехнах прозорчето, след като останалите пазачи се дръпнаха настрани от погледа на вампира. Тейт, Хуан и Купър бяха пили от кръвта на Боунс и можеха да го гледат в очите без притеснения. — Истинското му име е Дилън или поне така ни каза. На около трийсет е, предполагам, в неживи години.

Сините очи на Дилън се разшириха, когато срещнаха хладните, преценяващи кафяви очи на приятеля ми. Боунс кимна, давайки знак, че е свършил с огледа си.

— Следващият е Джак, но го наричаме Чирпи^[2]. Той има ужасно писклив глас, затова и му лепнахме този прякор. Бих казала, че е на шейсет? Седемдесет? Отмъкнахме го от един бейзболен мач. Обичаше да пие от момичетата, продаващи бира.

Като казвах шейсет-седемдесет, отново имах предвид възрастта в неживи години, ала и годините му приживе не изглежда да бяха много далеч от тези цифри. Джак бе дребен, сбръчкан и на пръв поглед крехък. Докато не опиташе да ти разкъса гърлото.

— А това — повдигнах и последната преграда, за да покажа русата жена вампир, която бях заловила преди месеци — е Съншайн^[3]. Не знаем истинското ѝ име, така и не ни го съобщи.

Още щом Съншайн вдигна поглед, се изстреля от койката си в замазано от бързината движение и се притисна към стъклото.

— Боунс! Как влезе тук? Няма значение, просто ги избий и ме пусни на свобода.

— Белинда, радвам се да те видя — изсмя се Боунс. — Съжалявам, че ще те разочаровам, но не съм тук, за да те спасявам.

— Познаваш ли я? — попитах глупаво, защото отговорът беше очевиден.

Тя докосна стъклото.

— Как можеш да говориш така след всичко, което значехме един за друг?

Сковах се, ала Тейт моментално се намеси:

— Чукал си Съншайн?

Аз също чаках отговора му с поглед, изпълнен с ярост.

— Освен няколкото пъти, когато правихме секс, между нас не е имало нищо, Белинда — безцеремонно възрази в отговор Боунс.

Стиснах юмруци. Сега ми се прииска да я бях убила, вместо да я пленявам.

Хуан каза нещо на испански, което не разбрах, и за мое още по-голямо изумление Боунс му отвърна на същия език. Върху челото на Хуан се появиха бръчици, когато се разсмя на разменените реплики, каквито и да бяха те.

— Това е грубо — сопнах се, хич не ми беше весело.

Някак се досетих, че не обсъждаха зъбите на Съншайн... или Белинда.

За пръв път я погледнах като жена и онова, което видях, не ми се хареса. Белинда беше много красива дори без капчица грим. Имаше дълга руса коса, заради която ѝ бяхме дали това име, големи гърди и тъничка талия над извити бедра. Сините ѝ очи с цвят на метличина

подчертаваха красивите ѝ пълни розови устни. С които е целувала Боунс...

— Съжалявам, Котенце — извини се Боунс и премина отново на английски.

Хуан ме тупна по гърба.

— Той говори испански по-добре от мен, querida.

— Явно има доста неща, които не знам за него — измърках застрашително.

Тейт прикри смеха си с покашляне.

Боунс отново се обърна към Белинда.

— Престани да пърхаш с мигли. Щом си вътре в клетката, значи си се опитала да нараниш нея. — Той кимна към мен. — Така че можеш да се спаружиш и да станеш на прах, на мен няма да ми пука. Но все пак престоят ти тук може да стане по-приятен, ако се случат две неща. Първото е свързано с красивата дама до мен. Преди всичко тя трябва да даде съгласието си. Второто е свързано с безрезервното ти сътрудничество, защото ако се провалиш в това отношение, те очаква ужасяваща смърт — дълга и мъчителна. Ясно ли е?

Белинда кимна и отстъпи от стъклото. Затворих прозорчето за наблюдение, защото вече не исках да виждам лицето ѝ.

— Аз гласувам за ужасяващата, дълга и мъчителна смърт — казах и отпраших. Когато вече не бяхме на нивото със затворниците вампири, подхванах Боунс: — Ти и тя? Бля-я-як.

Тримата ми капитани вървяха отзад, но с новите им слухови възприятия чуваха всичко. Боунс скръсти ръце и въздъхна примирено.

— Котенце, това беше преди да те срещна. Не означаваше нищо.

Разбирах го, но все пак. Чувствах се по-зле, отколкото когато срещнах друга от предишните приятелки на Боунс — Франческа. Тя поне ни беше помогнала да издирим отрепката, която продаваше хора за храна. Белинда обаче я срещнах, когато съквартирантката ѝ ме отведе в дома им, за да стана вечеря за двама, така че не можеше да се похвали с подобно преимущество в момента.

— Очевидно е означавало нещо за нея.

Боунс сви рамене.

— Тогава, ако ще се почувстваш по-добре, я убий. Не бих те винил и наистина не ми пука. Ако пък искаш, мога и собственоръчно да го направя.

Това ме накара да се закова на място. По изражението му се виждаше, че говори сериозно. Наистина щеше да я убие или просто да стои и да гледа, докато аз я убивах.

— Няма да убия някого, само защото ревнувам. — *Или поне все още няма.* — Добре. Ще се държа като възрастен човек, въпреки че представата за теб заедно с нея ме кара да искам да ѝ се нахвърля. И така. Каква е идеята ти?

Тейт, Хуан и Купър влязоха в тренировъчната зала. Не бяха в пълното си бойно снаряжение, което се състоеше от бронезилетка, гъвкав сребърен ръкав за шията (който бях проектирала след смъртта на Дейв) и автоматични и полуавтоматични огнестрелни оръжия със сребърни патрони. Не, носеха само обичайните памучни панталони и тениски, които всички от отряда ни носеха по време на тренировка.

Само че това нямаше да бъде обикновена тренировка, дори по нашите стандарти. До мен Боунс държеше Белинда в желязна хватка. Дон, настанен в безопасност в кабинката си над нас, определено изглеждаше пребледнял. На него идеята не му беше харесала. Нито пък на мен, но това не значеше, че не осъзнавах плюсовете ѝ.

— Момчета, готови ли сте? — попитах.

Тонът ми беше спокоен, не издаваше присвиването в стомаха ми. Тримата кимнаха.

— Тогава всеки от вас да вземе по един нож. Само по един.

Те се подчиниха и отидоха до шкафа, в който безразборно бяха натрупани ножове. Погледнах към Боунс. Той кимна и се приведе към ухото на Белинда.

— Помни какво ти казах — много меко рече той, но гласът му беше леден.

После я пусна и тя се нахвърли като рус тасманийски дявол върху мъжете.

Те се пръснаха, движейки се с бързина, която преди седмица не притежаваха. Натъпкани с кръвта на Боунс, момчетата успяха да избегнат първата атака. Тейт мина зад Белинда и хвърли по нея единствения си нож, който се заби до дръжката там, където трябваше да е сърцето ѝ.

Тя се завъртя и се опита да извади ножа, докато аз сипех укори:

— Това беше чудесно, ако целяхте да я убиете, но ви казах да приемете ситуацията като репетиция за залавяне на охраната на Иън.

Ако те са мъртви, за какви заложници се предполага, че ще преговарям?

По лицето на Тейт за миг пробяга глуповато изражение.

— Съжалявам — измърмори. — Това бе просто инстинктивна реакция, предполагам.

Белинда извади ножа от гърба си и го захвърли в краката на Тейт.

— Задник — изръмжа тя.

Боунс ме изгледа многозначително.

— Видя ли защо настоях ножовете да са стоманени, а не сребърни? Досетих се, че някой от тях може да се паникьоса и да се опита да я убие, вместо да я залови.

Знаех, че е страховито да се изправиш пред вампир с едно-единствено оръжие, но Тейт и останалите трябваше да наложат контрол над емоциите си. Не само, че щеше да ни е трудно да преговаряме при мъртви заложници, но предполагах, че ако убием вампирите на Иън, щеше да бъде още по-трудно да го убедим.

— Задачата ви е да задържите Белинда жива — казах рязко. — Ако не успеете да го направите, няма да участвате в тази мисия. Точка.

— И ако след час не сте ме задържали — измърка Белинда, — ще опитам кръвта на един от вас. Ммм, прясна кръв. Не съм опитвала такава от повече от година.

Тя облиза устни, докато похотливо изричаше думите и това нямаше нищо общо със секса. Хуан преглътна. Тейт се отдръпна. Дори обикновено невъзмутимият Купър изглеждаше притеснен. Те не знаеха за това.

— Това е, за да ви мотивирам — хладно обясних. — Сега, кой ще е щастлив след час? Вие, момчета, или тя?

Белинда се озъби и отново им се нахвърли. Този път си избра само един, прилекна ниско и подсече краката на Хуан. Той се опита да се изправи, ала Белинда бе по-бърза. Зъбите ѝ се оказаха опасно близо до гърлото му, преди той да успее да я отблъсне.

Напрегнах се, готова да се хвърля в действие, но Боунс стисна ръката ми. В същия миг Купър и Тейт скочиха върху нея. Купър дръпна главата ѝ назад, скубейки косата ѝ, а Тейт замахна и я изрита в лицето със сила, която щеше да скърши врата на нормален човек.

Белинда остана замаяна за миг. Само за миг. Сетне се пресегна зад себе си и метна Купър над главата си толкова силно, че той се

приземи няколко метра встрани.

— Нека сами се оправят — тихо каза Боунс. — Не може вечно да си до тях и да ги закриляш.

Стиснах зъби. Да, наистина, Боунс бе заплашил Белинда с ужасяващо наказание, ако се увлечеше и убиеше някой от тях, но това нямаше да направи нещастникът по-малко мъртъв. Боунс не вярваше, че тя е толкова тъпа, че да опита. Аз обаче не бях така уверена. И все пак логиката му беше желязна. Белинда беше вампир със средна сила и ако моите момчета не можеха да се справят с нея, то тогава нямаше да им позволя да се изправят и срещу охранителите на Иън. *Нищо не може да се сравни с истинска битка с вамп, помислих си мрачно. Хайде, момчета, накарайте ме да се гордея. Свалете блондинката.*

Тейт и Хуан започнаха да обикалят в кръг около Белинда, а Купър стана и се отърси. Челото му кървеше. Ноздрите на Белинда потръпнаха от глад. Тя погледна към Хуан, усмихна се и после разкъса блузата си отпред. Пищните ѝ гърди, незакривани от сутиен, подскочиха.

Хуан я зяпна и се поколеба за миг. Точно толкова време ѝ бе нужно. Скочи и заби юмрука си в главата му. Хуан подбели очи и се стовари на йода. Тейт я погна, но тя вече беше стигнала до Купър. Силен удар в корема го накара инстинктивно да се свие, а Белинда изплезе език и облиза червената струйка кръв течаща по челото му.

— Предястие — измърмори тя, а после вдигна Купър, сякаш беше играчка, и го метна по Тейт, който почти беше стигнал до тях. Дватама мъже се проснаха на земята в кълбо от оплетени крайници.

Изскърцах със зъби. Боунс хвана ръката ми и я стисна. Знаех какво си мисли. Налагаше се да скалъпим План Б за залавянето на охранителите на Иън, защото сладникавата блондинка стопяваше лагерите на мъжете, макар че бяха трима срещу един. Е, двама срещу един, понеже един бе в безсъзнание. Само какво му се пишеше на Хуан, задето позволи гърдите ѝ така да го разсеят. Щеше да му се иска да не се е събуждал.

Петдесет минути по-късно Тейт и Купър плуваха в пот, Хуан тъкмо се свестяваше, а Белинда не беше успешно заловена. Е, Тейт и Купър на няколко пъти бяха на косъм, но така и не успяха да я задържат достатъчно дълго, че да я връчат обратно на Боунс, което бе и задачата им. Стомахът ми се преобърна. Ако ставаше дума просто за

убийството ѝ, двамата щяха отдавна да са успели. Но не бяха съумели да я укротят, без да им се наложи да прилагат забранени средства. Мамка му. Това щеше да доведе до две лоши последици и първата тъкмо сега предстоеше да започне.

Белинда се усмихна с извадени кучешки зъби.

— Победих, така че си искам наградата. Освен ако не си лъжец, Боунс.

Боунс скръсти ръце пред гърдите си и я изгледа остро.

— Казах, че ще си получиш наградата. Но не съм споменавал кога.

Белинда започна да го ругае, когато, изненадващо Тейт я прекъсна:

— Давай да свършваме с това — рече кратко и пристъпи или поточно закуцука към нея.

Ококорих очи.

— Тейт... — започнах.

— Спести си го — прекъсна ме той. — Провалихме те, Кат. Мислиш ли, че ухапването ѝ ще ми причини повече болка от този факт?

Суровият му тон ме накара да примигна и да извърна поглед. Исках да му кажа, че не е негова вината, че макар и със силата от кръвта на Боунс, той е само човек, а Белинда не. Много по-лесно бе да убиеш вампир, отколкото да го заловиш, дори за мен, иначе Дон щеше да разполага с повече екземпляри в затвора си за неживи. Но знаех, че съчувствието само щеше да накара Тейт да се почувства още по-зле, затова не казах нищо. Престорих се, че стената отсреща е много интересна.

— Кой казва, че искам теб? — презрително попита Белинда.

— Няма значение кого искаш, аз съм този, когото ще получиш — отвърна Тейт и тонът му стана рязък. — Разбираш ли от йерархия в командването, кръвопийке? От нас тримата аз съм най-висшестоящ, така че ще получиш моята вена и ничия друга.

Замигах още по-тревожно. Боже, съвсем в стила на Тейт да настоява да отнесе куршума, или в този случай — ухапването. Заради това бе толкова добър водач на отряда. Никога не се скатаваше от дълга към хората си.

По-скоро почувствах усмивката на Белинда, не я видях.

— Е, предполагам, че и ти ще свършиш работа.

— Не толкова бързо — каза Боунс, когато аз се стегнах и се обърнах към тях. — Само от китката, Белинда. Не от врата му.

Тя се нацупи заплашително и кокетно едновременно.

— Но на мен повече ми харесва от шията.

— Много жалко — студено отвърна Боунс. — Поспори още малко и няма да получиш нищо.

Аз тъкмо щях да настоявам за същото. Разкъсана ръка съвсем не беше така смъртоносна, както разкъсана югуларна вена. Просто за всеки случай, ако Белинда решише да не изпълни обещанието си да се държи прилично. И все пак, явно доста я беше страх от Боунс и вярваше, че той ще я накара горчиво да съжалява, ако ни измами, което, предположих, се дължеше на факта, че познава репутацията му. Боунс ми беше обяснил, че именно затова е избрал Белинда да тренира с момчетата, а не другите двама пленени вампири. Те не го познаваха и не знаеха, че той ще изпълни всяка своя закана. Белинда обаче го познаваше. Повече, отколкото ми се харесваше, но в това отношение не можех нищо да променя.

Тя се усмихна и се пресегна към Тейт. Блузката ѝ все още висеше разкъсана, разголваща гърдите ѝ, когато Белинда придърпа ръката му близо до тялото си. Пулсът на Тейт бе много по-ускорен от нормалното и продължаваше да се забързва, но си помислих, че това е свързано повече с тревогата от ухапването, отколкото от възбудата, предизвикана от гърдите на Белинда.

— Не се тревожи, готин, ще ти хареса — измърка тя и облиза още веднъж зъбите си.

Тейт изръмжа.

— Когато адът замръзне, кучко.

Белинда само се засмя. Ниско, гърлено и знаещо.

— О, да, ще ти хареса.

И после впи зъби в китката му.

Видях как през него премина тръпка, докато сърцето му още повече забързваше ритъма си. Той стисна устни, но не и преди тихичък звук на изненада да се отрони от тях. Когато Белинда преглътна и засмука по-силно от ръката му, Тейт притвори очи за секунда, преди отново рязко да ги отвори и да се вторачи в мен.

Следващите няколко мига ми се сториха много дълги. Индиговият поглед на Тейт се изпълни със същото напрежение, както когато се напи и ми призна какво изпитва към мен. Знаех, че усеща омайваща топлина, разливаща се по вените му. Онова замайващо, прелъстително чувство, което прогонваше всеки разум. Естествено, това не се случваше всеки път, когато вампир ухапеше човек. Знаех от опит, придобит в някои неприятни битки, че вампирското ухапване може да боли ужасно силно. Но ако вампирът ме искаше да боли — то не болеше. Никак дори.

— Достатъчно — рязко нареди Боунс.

Белинда бавно се отдръпна и облиза кървавите капчици от зъбите си. Тейт не помръдна. Просто продължаваше да ме гледа, сякаш по чудодееен начин бях развила нечовешки сили и го хипнотизирах.

— Затвори дупките — заповяда Боунс на Белинда.

Тейт дори не си направи труда да избърше кръвта, която бавно капеше от ръката му.

Белинда поряза палец на един от зъбите си и го задържа над раничките. Дупките изчезнаха за секунда.

— Затова ли не можеш да му устоиш, Кат? — най-сетне попита Тейт, без да обръща внимание на другите около себе си.

Въпросът му ме поразил, но Боунс само се усмихна и показа собствените си зъби.

— Искат ли да вярваш в това, нали, друже?

— Тейт, как можа дори да си помислиш подобно нещо? — едва успях да изрека.

— Не си прави труда, сладурче — весело рече Боунс, все още усмихвайки се зъбато. — Не ме интересува с какви лъжи се успокоява, докато е сам през нощта, а ти си с мен. Белинда, времето ти извън килията изтече. Връщай се в клетката.

Тръгнахме, без повече да продумахме, а Белинда все още се облизваше, докато я водехме обратно към затвора ѝ в най-долното ниво.

[1] Сръдлив, начумерен (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Чуруликаш, цвъртящ (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Слънце, слънчице (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 29

Всеки ден извеждахме Белинда, за да тренира с Тейт, Хуан и Купър. Те настояха за това, не аз. Отказаха да приемат факта, че не могат да се справят с предизвикателството да я заловят. Все още бяха твърдо решени да играят ролята си при залавянето на вампирите на Иън. Не ми хареса, но Тейт бе непоколебим както винаги. Белинда като че ли нямаше нищо против. Макар че повече не получи наградата си от свежа кръв, тя все пак излизаше от малката си килия и в замяна на сътрудничеството си получаваше допълнителна торбичка с кръв всеки ден. Освен това си мисля, че ѝ харесваше как мъжете се ядосват от неспособността си да я заловят.

След четири дни на унижения момчетата започнаха да стават все по-добри. На няколко пъти успяха да я уцелят в гърдите под подходящия ъгъл, така че само още едно завъртане на острието щеше да я убие, ако ножът бе сребърен.

А знаех, че това беше достатъчно, за да накара всеки вампир да стане наистина, наистина послушен. След една седмица и още малко тренировки, момчетата може би щяха да са готови и Боунс можеше да се обади на Иън и да му каже, че ме е намерил и че има заложници. Тогава щях да пусна в действие другия си план. Онзи за баща ми, за който не бях споменала на Боунс. О, да! Нямах търпение.

В четвъртък отидохме да вземем един от вампирите на Боунс от летището. Щеше да пристигне от Лондон и явно беше първият човек, когото Боунс бе превърнал. Понякога йерархията във вампирския свят ми приличаше на онази в „Кръстникът“. Но малко по-сложна.

— Не си ме питала, пък и нямаше много време, но трябва да знаеш кого ще посрещнем, Котенце.

Току-що бяхме пристигнали в чакалнята на летището, където стояха и останалите посрещаци. Като се имаше предвид охраната на летищата, по-далече нямаше да ни пуснат, освен ако Боунс не пуснеше в действие погледа си.

— Поредното старо гадже? — пошегувах се.

Боунс не се засмя.

— Да, може и така да се каже.

Трябваше ми джин за тази отврат.

— Супер, нямам търпение да се запозная с нея.

— Спомняш ли си как ти разказах, че когато бях човек, една от клиентките ми ме спаси, като убеди съдията да ме прати с кораб в Австралия, вместо да ме обесят за кражбите? Е, това е Анет. Когато се завърнах в Лондон като вампир, потърсих хората, които се бяха държали добре с мен. Мадам Лусил, собственичката на бордея, която бе помогнала на майка ми да ме отгледа, вече беше покойница, както и повечето от проститутките, с които бях живял, но Анет още беше в града. Предложих ѝ този живот и тя го прие. Нея ще посрещнем днес.

Мамка му. Вече я мразех, а дори още не се бяхме запознали. Нов рекорд за мен.

— И тя ще остане за през нощта при нас. Колко уютно.

Боунс ме хвана за ръката.

— Не се притеснявай. Ти си единствената жена за мен, Котенце. Повярвай ми.

Няколко мига по-късно усетих електрически заряд във въздуха.

— Тя е тук — ненужно отбеляза той.

Към нас се приближаваше жена с неподражаема грация, на която само вампир бе способен. Високомерните ѝ аристократични черти издаваха произхода ѝ, а едва набразденото ѝ от бръчици лице имаше обичайния блясък. „Защо не е грозна?“, това беше първата ми мисъл. Прилича на нещо средно между Мерилия Монро и Сюзън Сарандън!

Очите ѝ с цвят на шампанско моментално се вторачиха в моите и на мига осъзнах, че двете имаме нещо общо. Тя също не ме харесваше.

— Криспин, ще получа ли целувка след този дълъг полет?

Акцентът ѝ бе типично британски и характерен за висшата класа. Беше облечена елегантно с тъмносиньо сако и панталони в същия цвят и можех да се обзаложа, че обувките ѝ струват колкото цялата ми заплата. Достатъчно бе само да я погледна и вече добивах усещането, че имам парченце храна между зъбите или че лицето ми е изцапан с нещо.

— Разбира се — отвърна Боунс и я целуна по бузите.

Тя отвърна на жеста му, докато ме оглеждаше от глава до пети с поглед, който ме накара да се почувствам незначителна, а и

подсмихването ѝ доказа, че самата тя ме възприема като такава.

Той се обърна към мен.

— Това е Кат — представи ме.

Подадох ръка. Тя се здрависа с мен грациозно като истинска дама и само за миг ме стисна по-силно с бледата си, крехка на вид ръка.

О, тя бе силна. Не беше мастер вампир, но силата ѝ беше овладяна и балансирана.

— Очарована съм, че най-накрая се запознахме, скъпа. Толкова се надявах, че Криспин ще успее да те открие. — Тя прокара пръст по лицето му, като че да го утеши. — Горкичкият ми той, направо бе покрусен от тревога, че може да си изпаднала в беда.

Вече беше официално. Мразех я. Колко мило от нейна страна, че ми напомни как в продължение на няколко години го бях правила нещастен. Къде бяха хубавите сребърни ками, когато имах нужда от тях?

— Както виждаш, Анет, той ме откри невредима. — За по-голям ефект вдигнах ръката, с която той още държеше моята, и я целунах.

Усмивката ѝ стана недружелюбна.

— Багажът ми трябва да пристигне всеки момент. Криспин, защо не докараш колата, докато с Кат вземем куфарите ми?

Каква дилема. Не бях сигурна кое е по-малкото зло — да остана сама с нея или да предложи аз да взема колата и да ги оставя тях двамата насаме. Избрах първия вариант, защото беше по-поносим, и Боунс ни остави, за да докара автомобила.

Анет носеше много багаж, който старателно натрупа върху ми, докато не заприличах на товарно муле, а през това време поддържаше разговора, подмятайки ми обиди:

— Кожата ти наистина е прекрасна. Всичкият този свеж провинциален въздух без съмнение е допринесъл за това. Криспин ми каза, че си отраснала във ферма, нали така? — *Като животните*, допълваше самодоволната ѝ усмивка.

Вдигнах един тежък куфар на рамото си, преди да отвърна. Божичко, какво мъкнеше, тухли ли?

— В черешова овощна градина. Но това едва ли се е отразило на кожата ми. Наследила съм я от вампира, който е изнасилвил майка ми.

Тя цъкна с език.

— Съдба, трудно ми беше да повярвам каква си, когато Криспин ми разказа, но след двеста години, прекарани заедно с някого, просто приемаш думите му за чиста монета.

Добре казано. Наври в лицето ми факта, че много дълго си го имала, сякаш вече не знам това. Но и двете можехме да играем тази игра на удари под кръста.

— Нямам търпение да те опозная, Анет. Боунс почти не ми е говорил за теб, спомена само, че си му плащала, за да спи с теб, когато бил човек.

Тя леко изви устни.

— Колко очарователно, че го наричаш с новото му име. Всичките му по-скорошни познати постъпват така.

Познати? Изскърцах със зъби.

— С това име ми се представи, когато се запознахме. Ние сме такива, каквито ставаме, а не каквито започваме живота си.

Той вече не ти е играчка, схвана ли?

— Нима? Аз пък винаги съм вярвала, че хората всъщност никога не се променят.

— Ще видим това — измърморих.

Продължихме към изхода, с многобройните ѝ куфари натрупани върху мен. Вървах след нея и това ми даде възможност да я огледам. Косата ѝ беше дълга до раменете, руса с меден оттенък, отиваше прекрасно на сметаново-прасковената ѝ кожа. Анет бе много по-пищна от мен и с около седем-осем сантиметра по-ниска от моите сто седемдесет и три. Ако беше човек, щях да предположа, че е в средата на четирийсетте. В нейния случай обаче това не бе недостатък, защото възрастта ѝ придаваше знойна, зряла чувственост, пред която младостта изглеждаше скучна загуба на време.

Боунс ме видя погребана под всичките ѝ куфари и се втурна да ми помага.

— Дявол да те вземе, Анет! Трябваше да ми кажеш, че носиш толкова много багаж!

— О, извини ме, Кат — изкиска се Анет в опит за престорено извинение. — Свикнала съм да пътувам с персонал.

— Няма нищо — отвърнах напрегнато.

Персонал! За каква се мисли тая?

Най-накрая натоварихме багажа ѝ в колата и потеглихме.

— Кога пристигат останалите? — попита тя и се облегна в седалката.

Бяхме с нова кола, защото Макс познаваше волвото ми. Сегашният ни автомобил бе модерно беемве. По-късно щях да попитам Боунс как се е сдобил с него.

— Днес и утре. Мисля, че до петък всички ще са пристигнали.

Анет подсмъркна, макар че не се нуждаеше от чист нос.

— Криспин, да те питам, как Белинда е паднала в малката клопка на Кат? Не съм я виждала от рождения ти ден преди шест години, или бяха пет?

— Хванали са я, защото ѝ е харесало да движи с група, която обича да води яденето си у дома.

В гласа му се прокрадна студенина, докато усмивката на Анет стана дяволита.

— Ужасно! Явно наистина се е променила. Нима минаха само пет години, откакто тримата с нея бяхме заедно?

Боунс я изгледа кръвнишки в огледалото за обратно виждане, докато аз тълкувах бяхме заедно. Обзалагах се, че не бяха пили чай. А преди пет години Боунс беше с мен.

— Отговори на въпроса, сладкишче. Преди шест или преди пет години вие тримата сте се чукали? Виждаш ли, Анет, Боунс вече ми каза, че е спал с Белинда, но ти благодаря, че ме осведоми, че и ти си участвала.

Боунс отби колата край пътя.

— Няма да търпя подобна грубост, Анет — каза той, извръщайки се, за да я погледне. — Кат много добре разбира какво намекваш, така че не ми е ясно защо изпитваш нужда да повдигаш въпроса пред нея. Освен това много добре знаеш, че беше преди осем години, преди да срещна Кат, и ще ти бъда благодарен, ако повече не я забавляваш със спомени.

Звучеше също толкова вбесен, колкото се чувствах аз. Анет ме погледна, преди да повдигне вежди с престорена невинност.

— Извинявам се. Явно заради дългия полет забравям обноските си.

— Котенце — Боунс се обърна към мен, — това достатъчно ли ти е?

Не, не беше, и с радост бих изхвърлила Нейно величество и всичкия ѝ багаж на тротоара, но това нямаше да бъде постъпка на зряла жена.

— Мисля, че мога да понеса малко разкази за шведски тройки, но да сме наясно: Анет, можеш да забравиш за всякакви повторения, включващи нас тримата.

— Дори не си го и мечтая — увери ме тя с блясък в очите, който зърнах в огледалото за обратно виждане.

О, двете не бяхме свършили. Можех да се обзаложа на живота си.

Остатъкът от пътуването мина без инциденти. За мое успокоение Анет си намери място, където да отседне по време на престоя си. Боунс планираше следващата седмица да каже на Иън, че ме е открил и тогава щеше да се престори, че е заловил тримата ми капитани. И сякаш нямах достатъчно грижи с преследването на Иън, безопасността на хората ми, дейните опити на баща ми да ме убие и успешното извоюване на свободата на Боунс, та в съзнанието ми се появи представата за Анет, Белинда и Боунс, изпълняващи креватна гимнастика. Майната ѝ! Само това ми липсваше.

Когато Анет чу частта от плана, засягаща мъжете, остана впечатлена.

— Още хора? Доброволно ще влязат в леговището на Иън като заложници? О, Криспин, трябва да ме запознаеш с тях. Може ли довечера да ги поканим на вечеря?

— Дано има предвид вечеря с истинска храна на масата — измърморих.

— Но, Кат, точно това имах предвид. Не може да изям примамката, нали? — тя се разкиска.

Боунс ме погледна. Свих рамене.

— Не е чак толкова лоша идея първо да ги запознаем. Може би така няма да са толкова изплашени от армията на мрака. — *Или пък щяха да се уплашат още повече заради Анет.*

— Както искаш. На мен ми е все едно. Ако те са съгласни, ще ги взема на връщане от Родни. Той ще е вторият ни гост тази вечер.

— Родни гулът ли? — Колко ли бях пропаднала в човештината си, задето така се зарадвах, че отново ще видя един хранещ се с плът гул, въпреки че това щеше да ме затрудни с менюто. О, аз го харесвах!

Навремето той не се бе ядосал, независимо от многобройните пъти, когато майка ми го беше обидила.

Боунс ми се усмихна накриво. Току-що беше внесъл чантите на Анет в стаята ѝ. Тя седеше край кухненската маса и пийваше чай. Аз се бях настанила на дивана с висока, вече почти празна чаша с джин и тоник.

— Чакай. — Не исках да казвам това пред Кралицата Кучка, но шепотът беше безсмислен. — Той... нали се сещаш... заради последния път, когато се срещнахме... той мрази ли ме?

Преди години, когато напуснах Боунс, бяхме отседнали в дома на Родни. Двата бяха излезли по задачи и без съмнение е последвала неприятна сцена, когато са се върнали и са заварили къщата празна.

Боунс седна до мен и остави чашата ми на масата.

— Разбира се, че не те мрази. Беше доста ядосан на Дон, задето те е заплашил, въпреки че тогава не знаехме кой го е направил. Колкото до майка ти... е, да кажем, че тя не си е спечелила приятел.

Изсмях се безрадостно.

— Рядко успява.

Той се приведе по-близо към мен.

— Всъщност Родни е малко притеснен отново да се срещне с теб, но не поради същата причина. Мислеше, че може би ще си му сърдита заради Дани.

Напълно бях забравила за това. Убийството на бившето ми гадже не беше много напред в списъка с настоящите ми тревоги. Горкият Дани. Определено е съжалил, задето някога ме беше свалил.

— Това е повече твое дело, отколкото негово, Боунс. Вече го обсъдихме. Пък и Родни идва, за да помогне.

— Казах му, че ще реагираш така.

Намусено го ръгнах с пръст в гърдите.

— Мислиш си, че знаеш всичко ли?

Ръцете му помилваха гърба ми.

— Не всичко, но някои неща — да. Когато те срещнах бях напълно уверен, че съм влюбен в теб. След това знаех, че съм готов на всичко, за да те накарам и ти да почувстваш същото към мен.

Чашата на Анет изтрака на масичката.

— Ще отида да си взема душ.

Боунс дори не я погледна.

— Върви.

Вратата на банята шумно се затръшна зад гърба ѝ.

— Все повтаряш, че си се влюбил от пръв поглед, но ме пребиваше до безсъзнание и първите няколко седмици непрекъснато беше груб с мен.

Боунс се засмя.

— Ти си просеше боя, а и при най-малката проява на слабост от моя страна щеше да ме смажеш. Разбира се, че не показвах какво изпитвам към теб. Щеше да ме намразиш до дъното на душата си.

— Сега не те мразя.

За да му го докажа, дълго и бавно го близнах по шията. Той отвърна, като ме взе на ръце и се запъти към стълбите.

Ахнах заради очевидните му намерения.

— Чакай, само те дразнех! Не можем, тя ще ни чуе!

Въпреки че душът шуртеше, щеше да е все едно че сме я поканили да се присъедини към нас.

Боунс продължи напред, изкачи стъпалата, взимайки по три наведнъж, и ме остави на леглото.

— Аз не те дразнех и не ми пука. — Целуна ме силно и свали дрехите ми. — Имаме само час. Да не губим време.

ГЛАВА 30

— Ще ми трябват около два часа да взема Родни и после и твоите момчета, Котенце. Ще се справиш ли с Анет през това време?

Боунс вече закъсняваше. Аз бях виновна за забавянето му, но не ме интересуваше.

— Не се тревожи за това. Ако стане много невъзпитана, ще грабна среброто.

За да подчертая думите си, погледнах към купчината оръжия в гардероба.

Той се разсмя.

— Ако нямаш нищо против, бих предпочел като се върна да заваря и двете ви, както съм ви оставил.

— Щом настояваш. Върви, ще те чакам.

Казах го механично, но погледът му потъмня. Въздъхнах, станах от леглото и го прегърнах.

— Можеш да кажеш на Родни, ако иска да заложи задника си, че този път ще съм тук.

Боунс притисна устни към челото ми и отново се усмихна весело.

— Разбира се, че ще си тук. Обади се на хората си и им кажи да се приготвят. До скоро.

— Не пребивай Тейт по пътя насам.

Той изсумтя.

— Ще видим.

След като Боунс излезе, се обадох и отправих поканата си за вечеря, но пет минути трябваше да слушам възраженията на Дон за това, че мъжете ще трябва да напуснат централата, докато Макс все още е на свобода.

— Двама вампири и един гул, Дон, плюс мен. Кой ще дръзне да се закача с нас? Та това е само една вечеря, за Бога! Заклевам се, че те не са част от менюто. Освен това ще се запознаят с жена вампир, на която ще поверят живота си.

Дон най-сетне подаде телефона на Тейт и му предаде предложението ми. Тейт прие на мига. Искаше да се запознае с колкото може повече трупове, както сам се изрази вежливо. В къщата нямаше храна, нито пък имах време за готвене и затова, след като се изкъпах отидох в кухнята, за да намеря телефонния указател. Родни нямаше да има късмет, защото нито едно заведение с доставки по домовете, от тези, които намерих, не предлагаше сурово месо или човешки части. Спрях се на италианска храна и поръчах различни ястия за всеки. Доставката щеше да пристигне след около час — тъкмо когато щяха да дойдат и гостите.

След десетина минути Анет се вмъкна в стаята, облечена в дълга, надиплена пола и прасковено горнище. Изглеждаше страхотно, но още щом долових енергията ѝ, осъзнах, че ще си търси белята.

— Е, скъпа, навярно си доста самодоволна след сценката в колата, но нека ти напомня, че аз бях с Криспин двеста години и ще съм тук още двеста. Ти обаче, ще се учудя, ако издържиш и месец.

Затворих телефонния указател с трясък. Е, значи ръкавицата беше хвърлена, нали така?

— Разбирам защо се чувстваш застрашена, Анет. Когато човекът, когото обичаш, се влюби в друг, е много лошо, нали? Виж, готова съм да забравя, че сте имали връзка и да се държа приятелски, но ако ме вбесиш, ще съжаляваш.

Тя се усмихна, извивайки злобно устните си.

— Ти, глупаво момиче, преживяла съм хиляди мечтателки като теб! Десетки хиляди всъщност. Криспин винаги се връща при мен и знаеш ли защо го прави? Защото аз мога да му дам онова, което наистина иска. Той не ти е разказал цялата история за рождения си ден преди години, нали? Не бяхме само тримата — бяхме петима. Две живи момичета заедно с Белинда и мен, чукахме се заедно. Сама избрах момичетата. Криспин просто обожава живата топла плът, пък и трябваше да хапне нещо. Е, нещо друго в случая.

Майната ѝ. Анет се разкиска заради разяреното ми изражение, изстрелът ѝ бе попаднал право в десетката.

— О, милинката ми, не мога да изброя колко пъти сме били поне две жени с него. Криспин е ужасно ненаситен. Винаги е бил такъв, дори като човек. А ти не си му толкова скъпа, милинка! Разказа ли ти какво правихме с него едва преди два месеца? За него ти не си нищо

повече от поредната бабуна по дългия лъкатушец път. Най-добре е да го осъзнаеш още сега.

Преди два месеца. Значи тя беше онова „почти“ от Чикаго. Кокалчетата на пръстите ми побеляха върху масата.

— Всъщност Боунс ми разказа за това, Анет, но тогава ти не си получила обичайното си обслужване, нали? Боунс ми каза, че си е поиграл с езика и после те е оставил на сухо. Явно те е жегнало, а? Разгорещена и без мъж, когото да яхнеш?

Щом искаше да играем мръсно, бях готова да се включа. Да видим кой щеше да бъде покрит с повече помия.

Двете й безупречно оформени вежди се извиха в дъги.

— Ти май нямаш голям опит с мъжете, нали? Да, той наистина ме остави, но в никакъв случай не бях суха. Криспин може да направи повече с устата си, отколкото повечето мъже успяват с целите си тела. Преди да си тръгне, бях напълно задоволена, уверявам те. Да, не това бих предпочела, но вампирите са много търпеливи. Той ще се върне, копнеещ.

Стига толкова!

— Знаеш ли какво правиш? — попитах безизразно. Анет ме погледна въпросително. — Лазиш ми по нервите.

Масата я блъсна, преди тя да успее да мигне, и юмрукът ми се намести в перфектно подредената й прическа. Тя се просна на плочките на пода, след което скочи с нечовешка бързина. Котето ми реши да избяга на горния етаж, очевидно не се интересуваше кой ще спечели битката.

— Бързо малко момиченце, така ли? — подигра ми се Анет. — Трябва да си, иначе нямаше да си жива. О, мила, да не те разстроих? Докато ви слушах в леглото одеде, едва не заспах. Никога не съм чувала Криспин толкова отегчен.

— Ще избия курвата от теб, Анет — процедих през стиснати зъби. — А това ще отнеме време, надута английска повлекано!

— Аз не съм толкова лесна за... оох!

Столтът се строши в главата й, пръсвайки се на парчета, а после я метнах в съседната стая. Но тя не беше крехка теменужка. Стана със светнали в зелено очи и изсочили зъби, а треските от счупения кухненски стол я покриваха като украшения. Вместо да я чакам да нападне, й се нахвърлих и я съборих на пода. Тя щракна със зъби, но аз

я държах за врата, обсипвайки я с брутални удари с юмруци и крака. Търкаляхме се по пода в плетеница от крайници, ала през цялото време кучката така и не си затвори устата:

— Никога не си го имала по същия начин като мен, пуританско бебе такава. Да напуснеш Криспин е било най-умната ти постъпка, защото така само си запалила интереса му. Ако не беше го направила, отдавна да те е захвърлил. Не мога да си представя защо търпи скучното ви чукане, понеже ти така или иначе няма да можеш да го понесеш, ако не се въздържа. Криспин ти казва, че те обича? Казвал ми го е хиляди пъти, но в моя случай, времето доказва, че думите му са истината. Можеш направо да си събереш партакешите и да си тръгнеш още сега, защото с теб вече е свършено.

Блъснах главата ѝ в пода, за да я накарам да млъкне, и се усмигнах, когато чух изпукване от нещо счупено. Анет беше силна, но не достатъчно. Натиснах коляното си в гръбнака ѝ, докато той не се пречупи. Тя започна да вие, щом тялото ѝ се изви под странен ъгъл. Временно бе парализирана, затова се втурнах нагоре по стълбите и взех извит сребърен нож.

Анет още лежеше на пода, когато се върнах долу и изсумтях развеселена.

— Мили Боже, да не мислиш, че ще се хвана на това? Първото, на което Боунс ме научи, е да ритам падналия.

Понечих да я ритна в ребрата, когато тя се раздвижи по-бързо, отколкото очаквах, и подкоси крака ми, с който пазех опора.

— Знам, нагъл мелез такъв, но явно не си внимавала, когато ти е обяснявал как да парираш ритника!

Отново паднали на пода, ние се затъркаляхме. Наоколо мебелите се преобръщаха в мелето. В продължение на цели десет минути се боричкахме. Анет ми нанесе няколко удара, но в крайна сметка аз забих сребърното острие в гърдите ѝ.

Тя застина. Очите ѝ на момента изгубиха изумруденозеления си цвят и отново придобиха оттенъка на шампанско, накъсан дъх се изтръгна от устните ѝ.

— Е, значи наистина си толкова добра, колкото казват, но не уцели. Не е в десетката.

Възседнах я, държаейки здраво ножа.

— Не съм пропуснала, кучко. Едно завъртане на китката ми и ще се превърнеш само в лош спомен и още по-гадна смрад. Мисля, че трябва да си поговорим като жена с боклук. Знам защо постъпваш така. Искаш отново да го напусна, но мога да ти спестя кислорода от говоренето, защото това няма да стане. Боунс ми прости, че го изоставих и бягах в продължение на години, затова можеш да се обзаложиш на гадните си оргии и изпълнения, че ще му простя, задето те с обслужил. Сега всичко ясно ли е?

Анет ме изгледа злобно с изопнато от болка лице. От среброто я болеше, знаех от опит.

— Ти не го заслужаваш.

Едва не се изсмях.

— Права си. Обаче това е негов проблем, не твой. Твоят проблем е следният: ще приемеш ли нещата такива, каквито са, или ще напуснеш живота му. Разбираш ли, не ти изтръгвам сърцето, защото Боунс наистина го е грижа за теб. Горкото копеле е напълно неразумно, щом стане дума за жени, нали? Ако можеш да се справиш с това да си до него и да имате платонична връзка, аз ще понеса положението и няма да прониза сърцето ти, въпреки че наистина, наистина го искам. Какво ще кажеш? Разбрахме ли се?

Внезапно очите ѝ се ококориха от тревога.

— Махни се от мен, той е почти тук! Боже, толкова ще ми се разсърди!

Изумено примигнах насреща ѝ. Стоях върху нея с нож, забит в сърцето ѝ, а тя повече се притесняваше да не я смъмри Боунс? Приоритетите ѝ бяха ужасно объркани.

— Разбрахме ли се? — настоях.

Тя ми хвърли раздражен поглед.

— Небеса, да, сега ме пусни! Трябва да оправя къщата. Мамка му, той току-що настъпи газта!

Извъртях очи и внимателно извадих ножа от гърдите ѝ. Тя скочи на мига, но не с враждебност. Напротив, превърна се в замазано чистещо петно, като Марта Стюарт^[1] под влияние на наркотици.

Миг по-късно вратата на колата се тресна, а вратата на къщата се отвори. Боунс изгледа кръвнишки Анет, толкова беше разярен, че всъщност я съжалих.

— И това, Анет, се нарича Пилатес^[2] — казах и пресилено се разтегнах.

— Много е забавно — побърза да се съгласи тя и отправи невинен поглед към Боунс. — О, Криспин, връщаш се по-рано...

— Спести си го — прекъсна я той.

Боунс вдигна вежда и застанало мен, бръкна в панталона ми и извади окървавения нож, който в бързината бях скрила в дрехата си. Сетне запристъпва към нея и го разлюля пред потресения ѝ поглед.

— Освен ако системата Пилатес не се е превърнала в смъртоносна серия от упражнения, бих казал, че вие двете сте се били. Бихте се толкова шумно, че всъщност ви чух от километри.

В гласа му бушуваше палеца заплаха. Напрежението се засили. Зад него на вратата се показва още някой.

— Родни!

Хвърлих се на врата на изненадания гул, който изглежда не очакваше чак толкова радушно посрещане.

Тейт, Хуан и Купър стояха отвън при колата, ала аз им магнах да влязат. Бях готова на всичко, за да обезвредя тиктакащата бомба, заплашваща да се превърне в сцена, в която не исках да участвам. В същото време в алеята спря и друга кола с рекламно лого върху покрива ѝ.

— Вижте. — Лепнах широка неискрена усмивка на лицето си. — Храната пристигна! Кой е гладен?

[1] Марта Стюарт води свое телевизионно предаване за домакинството, като предлага полезни съвети и в областта на градинарството, интериорния дизайн, отглеждането на домашни любимци, организирането на сватби, семейните забавления. Тя е смятана за идеал на американската домакиня. — Бел.прев. ↑

[2] Система от упражнения за укрепване и тонизиране на цялото тяло. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 31

Анет любезно се извини и отиде да се преоблече, аз направих същото. Родни събра счупените мебели без да коментира, а Боунс ме последва в спалнята.

— Не сега — започнах, преди да си е отворил устата. — Изяснихме се. Момчетата са тук, както и вечерята. Нека седнем на оцелелите мебели и да хапнем. Останалото може да почака.

Устните му се свиха в тънка линия.

— Добре. Но не сме приключили. Ти още си бясна, мога да го подуша. След вечеря ще се погрижим за това. — Боунс хвърли сакото си на леглото и преди да излезе каза само: — Най-добре си сложи нещо с ръкави, ръцете ти са покрити с драскотини.

Вечерята беше изпитание за нервите. Анет без проблем очароваше момчетата ми. Не изглеждаше разтревожена. Сякаш всичко беше забравено и хладнокръвно изнасяше представлението си. Хуан неистово флиртуваше с нея и тя дори успя да изкопчи няколко усмивки от Тейт. Боунс обаче седеше мрачно и мълчаливо, държанието му граничеше с грубост.

Увлякох Родни в разговор и се опитах да не обръщам внимание на кафявите очи, впити в тила ми. Нима Боунс се гневеше, задето намушках Анет? Боже, тя продължаваше да говори и да изпълва цялото пространство! Пък и независимо от факта, че отричах, казаното от нея ме измъчваше. Много жени наведнъж. Топла жива плът. Десетки хиляди.

Истина ли бе? Естествено, знаех, че преди да ме срещне Боунс не е живял като монах, нали е бил жиголо, така че очаквах известна доза развратност, но всичко чуто ме слиса. Да, ясно е, че и преди мен е имал връзки, но не бях очаквала, че резките на колана на Боунс ще са близки като брой до показанията на километража на колата ми! Само мисълта за това ме караше да искам едновременно да го убия и нещастна да се свия на кълбо. Когато чиниите най-сетне бяха отсервирани, в мен вече бушуваха смесица от противоречиви емоции.

— Карти, господа? — попита Анет.

После извади едно тесте от многобройните си чанти и разбърка картите с опитна ръка. Очите на Тейт и Хуан светнаха. Малко неща обичаха повече от добра игра на покер.

Боунс моментално се изправи.

— Ние с Кат ще пасуваме. Наслади се на играта си, Анет. После можеш да закараш приятелите на Кат обратно. Родни ще те придружи и ще ти покаже пътя. След това късметът ще те напусне.

Четиримата мъже не бяха глупаци. Всички знаеха, че двете се бяхме били и лесно можеха да предположат защо. По дяволите, Родни навярно също ни беше чул. Той съчувствено се усмихна на Анет.

— Това не беше никак учтиво — изсъсках, когато се качихме горе. Боунс затвори вратата на спалнята зад нас. — Можеш да я оставиш отворена, те така или иначе ни чуват.

— Всеки с достатъчно лоши обноски, че да подслушва, го прави на свой риск — отвърна Боунс в чисто предупреждение към гостите долу. Облегна се на вратата. — Вечерята беше загуба на време, ти почти не хапна. Сега ми кажи какво се случи.

Честно казано, бих предпочела да забравя, защото из съзнанието ми дълбаеха червеите на съмнението. Не беше чудно, че нямах апетит.

— Просто женско спречкване, нищо лошо не се е случило. Анет каза някои гадни неща, аз също, а после я наръгах, за да подчертая думите си. Беше забавно.

Боунс не се развесели.

— Значи това беше, а? Всичко е наред и няма наранени чувства?

Кимнах колебливо.

Изведнъж той се оказа на сантиметри от мен. Когато сведе глава, за да ме целуне, се дръпнах.

Боунс се изправи.

— Така. Има два начина да чуя всяка шибана дума, която Анет е казала. Единият е да те помоля да ми разкажеш ти. Вторият е да я пребия, за да си признае. Сега, егоистът в мен се надява да си замълчиш, но пък няма да е за добро. Както често ти повтарям, можеш да ми кажеш всичко, Котенце. Каквото и да е. Въпросът е дали ще го направиш.

На нощното шкафче имах четвърт бутилка с джин. Седнах на леглото и я пресуших, преди да отвърна:

— Добре. С две думи: Анет ми каза, че си извратен перверзник, който харесва да спи най-малко с две жени, особено ако са живи, заради топлите им тела. Изчукал си повече жени от населението на този щат; никога няма да успея да задържа вниманието ти... — Поспрях, за да си поема дъх. — Звучал си отегчен в леглото с мен. Никога нямало да мога да понеса онова, което наистина ти се иска да направиш. Казваш на половината от жените, които чукаш, че си влюбен в тях. Щял си да ме зарежеш преди години, ако аз не съм го била направила първа... о, и че тя е онази, която си облизал преди два месеца.

— Ще ѝ одера кожата. — Гласът на Боунс бе нисък и гневен. — Ако бях на твое място, щях да я убия. По дяволите!

Боунс отвори вратата рязко.

— Родни, откарай ги ти, остави Анет тук!

Не си направи труда да изчака отговора, преди да затръшне вратата отново.

— Истина ли е? — попитах. — Ядосан си ѝ, защото ме е излъгала, или защото ми каза истината?

Той затвори очи за миг.

— Съжалявам, че ще водим този разговор при такива обстоятелства, Котенце, но не съм имал намерение да крия миналото си от теб. Краткият отговор на онова, което Анет ти е казала е: *Да. Бил съм с много жени. Много. И живи, и неживи.*

Много. Не бе неочаквано, като имах предвид възрастта му, предишната му професия и буквално поразяващия му външен вид. Но имах нужда от малко повече разяснения на думата много.

— Обикновено на групи? Хиляди? Десетки хиляди?

Боунс се приближи до леглото и коленичи пред мен.

— Нека ти обясня какъв бях, след като станах вампир. В продължение на няколко години се измъчвах заради съдбата, която Иън ми отреди, но в края на краищата установих, че докато съм мъртъв все пак мога много да се забавлявам. По онова време имах талант за едно нещо и то беше сексът. Ако момичето харесваше и женска компания, докато бяхме в леглото, аз определено не възразявах. После, с отминаването на годините, започнах да запознавам със смъртта онези, които смятах, че я заслужават. По-късно започнах и да печеля от това. Скоро убиването се превърна във втория занаят, в който се

усъвършенствах, и с двете си умения ми се струваше, че съм толкова щастлив, колкото ми се полага. Животът ми продължи така и да, Анет често бе сред жените, с които спях, само с нея или с компания. Един ден приятел ме помоли да издиря убиеца на дъщеря му и следата ме отведе в един бар в Охайо. Там срещнах теб и се влюбих. Не можеш да си представиш как се почувствах след векове... празнина. Не смятах, че съм способен на такова чувство, но най-накрая повярвах, че мога да предложа и нещо друго, освен добро чукане и убийство по поръчка. А сега доверената ми приятелка Анет се опитва да ми отнеме това, като те дразни с факти от миналото ми, надявайки се да унищожи чувствата ти към мен.

Никога не бяхме говорили за това как Боунс бе станал наемен убиец, нито пък за миналото му. Въпреки месеците, прекарани заедно, осъзнах, че повечето си време бяхме губили в гонене на лошите, а много по-малко бяхме отделяли, за да си говорим за нас самите или за това, какви сме били преди време. Не ми беше трудно да си представя живота, който Боунс ми описа. Не можех да кажа същото за секса, но през последните четири и половина години аз самата нямах какво толкова да предложа на хората, освен умениято си да убивам. А в края на деня това ме правеше много самотна.

— Не я съди толкова жестоко, Боунс. Анет те обича, затова и постъпи така. Не ми харесва разгулната ти сексуална история, но мога да я понеса, ако е останала в миналото. Аз обаче никога няма да участвам в тройка, четворка, петорка, или колкото и да било. Ако се надяваш, че все някога ще се съглася на нещо такова... тогава имаме проблем.

— С изключение на онзи път с Анет, за който истински съжалявам, докато бяхме разделени не съм докосвал друга жена, защото не исках друга, освен теб. А колкото до това, че съм казвал на жените, че ги обичам — когато бях жиголо, го казвах на всичките си клиентки, защото това си е част от работата. Затова и преди съм го казвал на Анет, но след като загубих човешкия си живот, не съм го казвал на друга, освен на теб.

Истината прозираше в погледа му и отне болката от откритието за всички и всичко, случило се преди мен.

— Ами тогава... добре.

— Добре?

Боунс ме дръпна на пода до него, докато лицата ни не се озоваха едно срещу друго.

— Да — казах тихо и докоснах лицето му. — Добре.

Когато този път ме целуна, не се отдръпнах.

Прегърнах го.

Боунс се откъсна от мен след един безкраен миг.

— Все още се налага да поговоря с Анет. Ти може и да си снизходителна, но тя предаде доверието ми и аз не мога да пренебрегна случилото се. Анет! — внезапно викна той. — Ела тук.

Свих рамене. Една идея, която иначе не бих обмислила, си проправи път в съзнанието ми.

— Направи го, както ти искаш, но аз имам друго предложение. Можеш да я пребиеш или... можеш да ми докараш такива оргазми, че писъците ми да й спукат тъпанчетата. Ако владееш някакви изпитани, възбуждащи, развратни вампирски номера, които досега не си ми показвал, опитай ги. Имам само едно условие — най-добре е да надминеш всичко, което си правил с нея или с която и да е друга, защото ако утре не се събудя изчервена от срам заради онова, което си правил с мен през нощта, ще съм разочарована.

Анет отвори вратата, без да почука. Боунс се изправи и я изгледа страховито.

— С теб имаме неуредени сметки за разчистване — каза с копирена заплаха в гласа. После погледна към мен и добави: — Покъсно. — Сетне тръшна вратата пред лицето й.

— Опитваш се да получиш гащичките ми, за да си ги окачиш на врата ли? — Погледът му пече бе станал изумруденозелен и гласът ми прозвуча треперещ.

— Ти не носиш бельо. — Той пристъпи към мен и ме вдигна на крака. — Искам да те уверя, че няма какво да ми доказваш в леглото и че с никоя друга жена любенето не ми е харесвало повече, но само глупак би отминал предложението, което току-що ми отправи. Е, липсват ми някои пособия, пък и една нощ изобщо не е достатъчна, за да изпробвам всички начини, по които съм си фантазирал, че те имам, но ти обещавам едно... — Гласът му стана дрезгав. — Утре сутринта, когато си възвърнеш способността отново да мислиш, ще бъдеш скандализирана.

ГЛАВА 32

Боунс започна преднамерено бавно да разкопчава ризата си. Наблюдавах как с всяко разкопчано копче все повече от сметановата му кожа се разкрива пред очите ми. Когато свърши, свали дрехата и с по едно силно дръпване отпра ръкавите. Причината за странното му поведение ми стана ясна, когато завърза плата около очите ми.

Забих нокти в дланите си, щом всичко притъмня. Добре ме беше завързал. Следващото, което усетих, бяха ръцете му, които ме бутнаха на леглото, а после ме освободиха от дрехите ми, докато не останах гола.

Нещо бе завързано около китката ми, ръката ми беше опъната и после прикована някъде, вероятно към рамката на леглото. Същото се случи и с другата.

— Не ги дърпай — прошепна Боунс. — Не са достатъчно здрави, за да издържат. Отпусни се. — Последва дрезгав смях. — Остави ме да работя.

Така завързана, можех само да чувам как се движи наоколо. Стори ми се, че отиде в банята и затършува из шкафовете, за какво обаче — нямах представа. Да съм гола със завързани очи и ръце в леглото беше меко казано объркващо, но той не се забави и скоро се върна.

Ръцете му докоснаха раменете ми и се спуснаха надолу, за да покроят гърдите ми. Устата му се склочи около едното зърно, зъбите му пече се бяха показали. Той облиза връхчето с езика си и после с човешките си зъби го раздразни, докато то не се втвърди.

Поех рязко дъх, когато внимателно го ухапа, без да го разранява. Засмука силно и искри на неудържимо желание избухнаха в тялото ми.

— Искам да те докосна — простенах, дърпайки вързаните си ръце.

Той стисна китките ми, без да отдалечава устни.

— После.

Сега английският му акцент се долавяше по-осезаемо и от докосването до бедрото му осъзнах, че и той е гол. На долния етаж се включи телевизорът, Анет многозначително наду звука, но аз едва забелязах. Устните на Боунс обхванаха силно зърното ми и имах чувството, че то гори, а после с едно рязко пробождаване, кучешките му зъби го пронизаха.

От мен се откъсна вик, но не от болка. Той изсумтя дрезгаво и засмука по-силно, поемайки кръвта ми в устата си. Също като преди, почувствах как в тялото ми се разлива топлина. Устните ми направо горяха и тогава осъзнах какво става, което малко ме притесни. Казала бях, че всичко с позволено и Боунс не си губеше времето.

— Пулсът ти отеква в ушите ми, но тревогата ти бързо ще отлети — промълви и се прехвърли на другата ми гърда. — Ще прогоня страха ти.

Ахнах и се извих под него, когато отново ме ухапа. Сега и двете ми гърди горяха и туптяха от топлина. Устните му пропълзяха нагоре по ръката ми и сега вече тялото му не беше над моето.

Усетих милувката на езика му върху китката си, където невидимите за мен връзки ме държаха неподвижна. В следващия миг устата му покри местенцето и зъбите му ме ухапаха толкова ненадейно, че няхах време дори да се напрегна.

Сега към туптенето в гърдите ми се прибави и това в китката ми. Горещи, пулсиращи вълни се разливаха заедно с кръвта във вените ми. Ако наркоманите изпитват нещо подобно, замаяно си помислих, когато чувството потече като топъл карамел по ръката ми, тогава напълно разбирам защо са пристрастени.

— Усещаш въздействието от веществото в зъбите ми — гърлено рече Боунс. — Движи се из вените ти с всеки удар на сърцето ти. Ако беше човек, нямаше да посмея да те хапя повече. Прекалено много щеше да те упои, но ти не си човек. Затова мога да направя ето това...

Изстенах силно, когато ухапа и другата ми китка. Сега тази сладостна невероятна топлина бушуваше из цялата горна половина на тялото ми. Мили Боже, не бях знаела, че вампирските ухапвания могат да причиняват подобни усещания, иначе навярно щях да го карам всеки ден да пие от мен.

Боунс стисна китките ми и аз подскочих. Натискът като че ли запрати топлината още по-дълбоко в мен.

— Не мърдай, сладурче.

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Искях да дръпна връзките около китките ми и да ги затегна, за да поема топлината още по-дълбоко в себе си. Но кожата му върху устните ми ме разсея. Той плъзна тялото си надолу върху моето и силно стисна зърната ми. Внезапният прилив на още топлина ме накара да се извия към него с вик:

— Още!

Той тихо се засмя.

— О, да. Много повече.

Възбудата ми нарасна, когато Боунс раздадени краката ми и се намести между тях, пъхвайки ръка под бедрата ми. Устата му беше така близо, но той не направи това, на което се надявах. Вместо това, започнала прокарва устни по бедрото ми.

— Боунс, моля те.

Гласът ми бе груб. Имах нужда да усетя езика му в себе си. Проникващ в мен. Облизващ ме.

— Не още.

Дъхът от думите му ме погъделичка и накара желанието на тялото ми да нарасне. Изскърцах със зъби, проклинайки го.

— Да. Сега.

— Още не.

Попаднала в плен на горещото сладострастие, пъплецо в мен, се канех да възразя, когато Боунс ухапа бедрото ми.

Цялото ми тяло се изви и без да искам изтръгнах връзките, придържачи ръцете ми. Още течен огън се разля в мен. Всяка частица от мен се напрегна от последвалия оргазъм, който ме остави тръпнеща. Майко мила! Дори не ме бе докоснал, а аз се разтърсвах с деветка по скалата на оргазмите.

Устата на Боунс напусна бедрото ми, което туптеше така силно, сякаш артерията ми се опитваше да тласне соковете от зъбите му из вените ми. Дори не ми остана време да си поема дъх, преди силно облизване дълбоко в тялото ми да ми отнеме въздуха. С ръце под бедрата ми той ме притисна по-близо до устата си, която алчно похищаваше розовата ми плът. Причерня ми, а стоновете ми станаха дори по-гръмки. Наближавах втора кулминация, предизвиквана от

въртеливите движения на езика му и плъзгането му в мен, когато той внезапно спря.

— Не, още! — изкрещях, сляпа от желание.

— Стой мирно.

Ръцете му се стегнаха около мен, не можех да помръдна от кръста надолу. Ласката на устата му върху плътта ми ме накара да потрепера, после той склочи устни около клитора ми и засмука бавно. Преднамерено. Въпреки сковавания екстаз, нещо в начина, по който го направи, ме разтревожи. Нима бе възможно да възнамерява да...?

За част от секундата съзнанието ми бе ясно, почувствах как зъбите му се забиват в мен, последвани от нажежена до бяло горещина. Замаяно усетих още засмуквания и чух пронизващи слуха писъци, но не разбирах кой ги издава. Един след друг оргазмите разтърсваха тялото ми, разкъсвайки ме отвътре навън. Светът около мен избухна, само за да се подпали наново. Най-сетне дойдох в съзнание и установих, че безумните кръсъци излизат от моята уста.

Превръзката около очите ми беше паднала. Парчетата от ризата му, които ме бяха задържали за рамката на леглото, бяха разкъсани и очевидно бях разкъсала и чаршафите. Боунс ме приковаваше под тялото си. И последните остатъци от омаята се разсеяха и видях лицето му.

На него се мъдреше чисто мъжка усмивка, която бе подминала самонадеяността и се беше превърнала в едва ли не надута. Не можех да спра потръпването си, особено докато той ме целуваше и вкусвах кръв и други телесни течности по езика му.

— О, Котенце — изръмжа той. — Нямах представа колко се наслаждавах на това. Вече излях сока си в теб, по дяволите, имах чувството, че ще отнемеш мъжествеността ми с удоволствието си. Знаеш ли от колко време не си на себе си заради въздействието от ухапването ми?

Нямах представа.

— Пет минути?

За мое удивление гласът ми бе дрезгав и едва се разбираше. Той се разсмя.

— Пробвай с двайсет. Полицайте вече идваха и си отидоха, Анет ги отпрати. Май съседите си помислиха, че убиват някого.

— Ъ? — изграчих пресипнало и ахнах, когато с един-единствен тласък той влезе в мен.

Ахването се превърна във вик, когато тялото му се отърка в ухапаниа ми туптящ клитор. Сякаш долната част на тялото ми бе поразена от светкавица.

Той изстена от удоволствие.

— Става ти топло, нали?

С тази дума дори не се доближаваше до чувството.

— Гори. Пари. Божичко, Боунс, толкова е хубаво!

Желанието ми ме изненада, но исках още. Нуждаех се от още и не се срамувах да му го кажа:

— Не спирай, не спирай!

Боунс ускори ритъма, по-бързо и по-рязко, и аз се насладих на страстта му. Всеки тласък принуждаваше ново изригване на топлина да се разлее из тялото ми, докарвайки ме до лудост от желание. Гърдите му се опряха в моите, притискаха зърната ми, а после стисна с длани китките ми. Обединеният натиск ме запрати във водовъртежа на поредния оргазъм и пак не ми стигаше. Между писъците си, го молах за още докато не изгубих способността си да говоря, а когато той свърши, се присъединих към него с вик, който ми отне гласа.

Боунс се отдръпна от мен и стана от леглото, но аз едва забелязах. Не можех да се движа, сърцето ми биеше толкова силно и бях убедена, че с мен нещо не е наред.

Той се върна след миг и ме обърна на една страна. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ми, намазани с нещо лепкаво и течено. Целуна ме по врата и размаза субстанцията в гънката на дупето ми.

Потреперих. О, Боже! Знаех какво е намислил.

Боунс се притисна към гърба ми и се приготви да проникне в мен.

— Спокойно, Котенце, не драскай. Отпусни се...

Поех шумно въздух, когато усетих началото на проникването. От устните ми се отрони тих вик, почти хрип. Боунс простена и стисна дупето ми. Проникна със следващия тласък и аз усетих как се плъзна в мен.

Почувствах пулсирането му или може би бях аз. Новото усещане бе странно и почти притеснително. Боунс протегна ръка и загали

клитора ми, за да разпали наново огъня в мен. Сетне бавно навлезе по-навътре в девствената дълбина.

Нов накъсан звук се изплъзна от устните ми. Боунс спря на мига.
— Боли ли те?

Гласът му бе надебелял от желание, но той не помръдна, докато чакаше отговора ми. Чувството на изпълнатост в тялото ми не бе болка, по-скоро неопишуемо интензивно. Не бях сигурна дали ме боли или ми харесва, или и двете.

Когато не отвърнах, той отново ме попита:

— Искаш ли да спра?

Когато най-сетне успях да проговоря, гласът ми бе дрезгав и много тих:

— Не.

Боунс наклони глава, за да ме целуне. Пръстите му нападнаха плътта ми, а той се движеше, бавно и всеки път по-дълбоко. Не знаех дали заради страстните му целувки или пръстите му, които разгаряха огъня ми, но шокирано осъзнах, че се движа заедно с него.

— Да — простена той. — Да...

Разумът ми можеше и да продължава да възразява на новия вид любовна игра, но тялото ми не притежаваше морал. Боунс засили леко движението, създавайки нежен ритъм, на който не можех да устоя и с всяко движение галеше клитора ми. Забих нокти в ръката му, целувах го стенийки и позволих непознат досега инстинкт да вземе връх.

Не мислех, че е възможно. Навярно нямаше да е възможно, ако въобще мислех, ала най-накрая оргазмът ме завладя също както и удивлението от онова, което го бе причинило.

Боунс изръмжа силно и рязко се отдели от мен. Топла влага се изля върху бедрото ми миг по-късно.

— Не мърдай, сладурче — прошепна и гласът му все още трептеше от удоволствието. — Аз ще ни почистя.

Предупреждението му беше ненужно, защото имах чувството, че не мога да помръдна. Той взе влажна кърпа от купата, оставена недалеч, и я прокара по бедрото ми. С полузатворени очи го наблюдавах как след това с друга кърпа почисти и себе си. После хвърли кърпите на пода и ме прегърна.

Целуна ме, ухапа езика си и устата му се напълни с капки от кръвта му, които аз поглъщах, сякаш умирах от жажда. За щастие

драскането в гърлото ми изчезна, но после и нажежената топлина в тялото ми намаля. Прекъснах целувката, за да погледна гърдите си. Следите от ухапване върху зърната изчезнаха пред очите ми. Разбира се, кръвта на Боунс бе излекувала не само гласните ми струни и мъничко се разочаровах.

Той се усмихна, когато осъзна накъде гледам.

— О, Котенце, изобщо не съм свършил да пирувам с плътта ти. Не мога да се наситя на чувството как зъбите ми проникват в кожата ти, или на вкуса на сладката ти кръв, когато се излива в устата ми...

Той доказа, че държи на думата си, като ме ухапа на същите места и отново имаше опасност да загубя гласа си. Не че ме интересуваше, докато седях върху него и всяко мое движение запращаше невероятно удоволствие из тялото ми. Гласни струни? На кого му бяха изтрябвали?

Боунс седна, придърпа ме по-близо и впи зъби във врата ми. Божичко, ако оживеех до зазоряване, щях да остана изумена. Засмука от дупчиците, докато ме преместваше така, че краката ми да се увият около талията му. Тласъците му съвпадаха с всяко преглъщане, докато аз замаяно се чудех защо ли кожата ми не пуши, въпреки че имах усещането, че горя.

— Ухапи ме, Котенце. Пий от мен, както аз пия от теб.

Забих зъби в шията му много по-грубо, отколкото той бе постъпил. Кожата му поддаде и после кръвта изпълни устата ми. Беше топла, защото мигове преди това бе текла из моето тяло, но беше безвъзвратно променена, след като бе нахлула в неговото. Пихме един от друг, аз по-ненаситно от него, и като че вече нищо не ни разделяше. Неговото тяло бе моето тяло, неговата кръв — моята кръв, нашата кръв, която течеше помежду ни с всяко всмукване.

Някаква миризма изпълни носа ми. Цветовете се изостриха и станаха по-ясни. Сърцето ми, което биеше лудо и преди, сега направо ме заглушаваше. Тъкмо когато непреодолимият глад ме обзе, Боунс ме откъсна от себе си и каза:

— Стига.

В яростта си го одрах, за да се докопам до гърлото му. Той ме тръшна по гръб на матрака, и нахлу в мен, без да възпира страстта си, а тя все така не ми бе достатъчна. Чу се трясък и леглото се счупи под нас.

— По дяволите, Боунс, дай ми още! — изкрещях и не знаех дали говоря за кръвта, за секса, или и за двете.

— Само толкова ли можеш? — подразни ме той.

Бях издрала гърба му и опитвах да оближа кръвта, полепнала по пръстите ми от драскотините. Той стисна китките ми и отново и отново нахлуваше в мен, а шията му бе дразнещо близо до устните ми. Исках я в устата си. Исках да я разкъсам и да усетя как кръвта се разлива в мен, как ме наводнява, как ме покрива. Нещо бе взело връх в мен и опитваше със зъби и нокти да излезе на бял свят.

— Най-добре да не спираш да ме чукаш — изсъсках и на лицето му блесна похотлива усмивка. — Защото ако го направиш, ще те пресуша.

Боунс се изсмя диво и ликуващо.

— Ще ме пресушиш, но не врата ми, и ще ме молиш да спра, преди да съм свършил — обеща, преди да се увлече в битката.

ГЛАВА 33

— Събуди се, сладурче, почти пладне е.

Примигнах, отворих очи и срещнах тъмнокафявия му поглед. Боунс седеше на леглото. Или по-скоро върху неговите руини.

Реалността се завърна безпощадно. Той се разсмя заради червенината, която моментално заля лицето ми.

— Ето и отплатата ми, рубиненочервените ти бузки. Достатъчно скандализирана ли си от непристойното си поведение? Ако беше католичка, ушите на изповедника ти щяха да пропищят. Спомняш ли си, че ме накара да се закълна да повтора онези мръсни неща, независимо какво ще ми кажеш на сутринта?

Сега, като го спомена, си припомних какво бях казала. Страхотно. Бях предадена от развратността си.

— Боже, Боунс... някои от тези неща бяха наистина мръсни.

— Ще приема това като комплимент. — Той се приближило мен. — Обичам те. Не се шокирай от онова, което направихме, въпреки че противоречи на свенливостта ти.

Огледах шията му там, където я бях ухапала. Естествено нямаше никакви белези, нито пък по моята имаше следи. С всичката кръв, която бях изпила от Боунс, вероятно през следващите няколко дни щях да оздравявам бързо колкото него.

— След снощи никога повече няма да възприемам зъбите ти по същия начин. Част от мен иска да ти се извини, задето съм те карала да се въздържаш, но от друга страна ти трябва да се извиниш на мен, задето си ме лишавал от това!

Той отново се разсмя.

— Довери ми се, има още какво да ти покажа, но сега няма време. Вече и без това изоставаме от графика, защото те оставих да се напиш.

Отметнах завивките и се отправих към банята. Независимо че закъсняхвахме, щях да си взема душ. Боунс вече се бе изкъпал и облякъл. Косата му все още беше леко влажна.

— Има нещо, което трябва да знаеш — викна той след мен. — Тейт е тук. Остана да пренощува.

Струйката шампоан уцели стената вместо шепата ми. За пръв път обърнах внимание на пулса, чуващ се от долния етаж.

— Защо?

Когато Боунс влезе в банята, звучеше сякаш иска внимателно да ми съобщи новината:

— Тейт убеди Родни да закара останалите и да го върне тук, защото излишно беше загрижен за теб. Когато се върна, двамата с теб бяхме много заети. Анет го покани да остане и да я позабавлява. Той прие.

Дръпнах завесата на душа толкова рязко, за да погледна Боунс, че пръчката падна. Той я улови и я закачи на мястото ѝ без коментар.

— Тейт и Анет? Не са играли на покер, нали?

— Не, защо? Ревнуваш ли? — прямо попита той.

— Не, а ти!

— Ни най-малко. Просто съм раздразнен заради злобата ѝ към теб, но с това вече е приключено.

— Веднъж Тейт ме нарече некрофил. — Гласът ми бе остър. — Възнамерявам да му върна комплимента.

— Вече го направи. Той чува, мога да го усетя.

Нима? Любопитен гадняр. Знаеше, че не харесвам Анет. Не само тя беше злобна. Тогава ми хрумна друга мисъл.

— Снощи си знаел, нали?

Боунс кимна в знак на признание.

— Забрави да ме питаш защо не съм ти казал. За нищо на света нямаше да позволя някой да ни прекъсне, а щом той избра да остане, това е негово право. Не се безпокой, на мига забравих за него, защото ти изискваше цялото ми внимание.

Докато насапунисвах косата си, установих, че не съм ядосана на Боунс. Все пак беше достатъчно трудно само да се изкъпя, вместо отново да го метна на леглото. Възможно беше свенливостта ми все още да е потресена, но останалата част от мен не беше.

Боунс излезе забързано от банята и аз се усмихнах, докато продължавах да се мия.

Когато слязох долу четири глави се обърнаха към мен. Около масата в кухнята бе пренаселено. Понеже вчера бяхме изпочупили по-

голямата част от обзавеждането, столовете не ни достигаха. Боунс ме дръпна да седна в скута му, без да прекъсва разговора си с Родни, потупвайки чинията с храна, стояща пред нас.

— Хапни нещо. Да не вземеш да припаднеш, защото все пропускаш храненията.

— Удивен съм, че изобщо може да се държи на краката си — измърмори Тейт, без да ме поглежда. — Явно си й дал да изпие четири литра кръв, след всичко, което чух снощи.

— Това влиза ли ти в работата? — студено попита Боунс, стискайки ме по-силно, защото щях да скоча и да цапардосам Тейт. — В работата ти държиш командването, Котенце, но сега той е в извънработно време, затова в момента правилата не важат.

— Ако бях на твое място, щях да си трая, Тейт — предупредих го. — Радвам се, че и ти си се събудил без липсващи крайници, или пък не? Седиш, така че не мога да преценя.

Тейт не се отказа.

— Ти си тази, която каза, че мъртвите са подобри в кревата. Искан да видя дали си права.

Родни се разсмя.

— Така ли си казала, Кат?

Боунс се подсмихна, гледайки ме отстрани.

— Радвам се, че добре съм представил вида си — увери ме той.

Вторачих се кръвнишки в Тейт, но после извих устни в усмивка. Той също се усмихна и отново измърмори удивено:

— Исусе, Кат, представяш ли си как сега Дейв ни гледа отгоре? Сигурно не вярва на очите си. Закусваме на маса, пълна с вампири.

Сълзи замъглиха погледа ми при споменаването на Дейв. Тейт също отвърна засрамено поглед заради влагата в очите си.

— Искан ми се да беше с нас онзи ден, мъртвецо — грубо се обърна Тейт към Боунс. — Може би щеше да го спасиш с турбокръвта си. Кат не можа да му даде достатъчно, макар че изстиска другия вампир като гъба. Ако можеш да предотвратиш такива неща да се случат отново, май че ще си заслужава да бъдеш част от отряда ни. Въпреки че не те понасям.

Вместо да се обиди, Боунс замислено потупа брадичката си. Двамата с Родни се спогледаха и Боунс ме обърна към себе си.

— Котенце, не си ми казала, че си изляла вампирска кръв в устата на приятеля си, докато е умирал. Той погълна ли част от нея?

— Хуан го накара да глътне малко, но, божичко, Боунс, на Дейв му липсваше половината гърло. Умря от кръвозагубата, преди течността да успее да го излекува.

— Чудно — заяви Родни.

Изгледах го.

— Много повече от чудно. Той ми беше приятел.

Гулът понечи да каже нещо, но Боунс го спря.

— Не сега, друже. Котенце, графикът е изместен напред. Докато спеше, Иън ми се обади и ми каза, че има информация за местонахождението ти. Знаехме, че е само въпрос на време, въпреки че ми се щеше да разполагаме с още седмица-две, докато подготвим всичко. Но това е без значение, заекът вече е в торбата. Казах на Иън, че съм те открил снощи и че днес по-късно ще му заведе заложенници. Иън откачи от радост и в момента организира приветствено тържество. Проклетникът винаги е харесвал истинските купони.

Сковах се.

— Добре, тогава довечера се заемаме с работата. Ще кажа на Дон да събере останалите момчета и... да приключваме.

— Всъщност, сладурче, изникнаха няколко проблема. Иън не остана доволен, когато узна, че държа като заложенници трима от хората ти. Иска още и е пратил да хванат още някого.

По гръбнака ми полази тръпка.

— Какво значи още?

— Ноа — безцеремонно заяви Тейт. — И това не е всичко.

— Имаш ли нещо против да ме оставиш да обясня? — Боунс гневно изгледа Тейт, преди да продължи. — Той е прав, Котенце, има и друг проблем. Иън иска да убие един от хората ти пред очите ти, за да те принуди да изпълниш условията му, както и за да ти отмъсти, задето си убила иконома му Магнус. Засега обаче не възнамерява да убива Ноа, защото който и да му е подхвърлил информацията за теб, не му е казал, че двамата сте скъсали. Освен това е пратил баща ти, Макс, да плени Ноа, понеже той сам е предложил услугите си.

Бутнах чинията си настрана и скочих от скута му.

— Дон е поставил под наблюдение жилището на Ноа, нали? Ще хванем това лайно Макс и ще го очистя. Това ще осмисли

съществуването ми.

Боунс поклати глава.

— Не можем да го направим, сладурче. Ако постъпим така, Иън ще се усети, че искаме да го изиграем. Как иначе ще се случи просто така, че там има отряд убийци на вампири, чакащ в готовност? Ще загубим предимството на изненадата, а аз няма да те изложа на такава опасност. Защо мислиш, че Макс е предложил да се заеме? Навярно е решил сам да те изнудва с Ноа и да те убие на място! Иън не знае това, но ние го знаем. Не се безпокой, ще пратя Родни, за да сме сигурни, че Ноа е в безопасност. Той пръв ще отмъкне Ноа и ще изпревари Макс. Иън няма да убие Ноа — смята го за прекалено ценен. Макс обаче би направил точно това, за да те вбеси и да те накара да тръгнеш по петите му.

— Ти отиди — казах веднага. — Родни, нямам нищо против теб, но ако нещо се обърка... ако Макс се появи по-рано, отколкото очакваш, искам там да бъде някой, който ще уплаши баща ми и няма да му позволи да върти номера. Ти ще отидеш, Боунс. Ти си не само мастер вампир с лоша репутация на наемен убиец, но и стоиш по-високо в йерархията в семейството на Иън и Макс знае това. Няма да посмее да играе номера, докато ти си там, а и ако не отидеш, през цялото време ще си представям надгробния камък на Ноа.

— Не — твърдо заяви Боунс. — Ще бъда с теб и ще ти помогна да заловиш пазачите на Иън. Анет може да отиде с Родни, за да вземат Ноа, ако се притесняваш заради Макс.

— Да бе — казах саркастично. — Сякаш на Анет ще й пука, ако нещо се случи с Ноа. Едва ли смъртта на Ноа ще разбие сърцето ѝ, или пък твоего, но той е много важен за мен!

Много гадно от моя страна да кажа това, но си беше самата истина. Боунс повдигна рамо в знак на съгласие.

— Ако питаш мен, въобще не ми пука дали Ноа ще умре. Не го отричам. Но ти ще страдаш, а това вече ще ме притесни.

— Ще взема Анет с мен. — Думите ми се изплъзнаха, без изобщо да помисля. — Може да дойде с мен и да ми помогне с хората на Иън, а така ти ще можеш да помогнеш на Родни да отвлечете Ноа.

Боунс ме изгледа, сякаш съм откачила, което не беше далеч от истината.

— Да не мислиш, че ще те оставя да нападнеш група вампири? Група, която дори не възнамеряваш да убиеш — което, както знаем, е много по-трудно, — докато аз съм някъде си да спасявам ветеринаря ти?

Изпепеляващите му думи само ме направиха по-непоколебима в опитите си да осигуря защита за Ноа. Родни вече знаеше, че Боунс няма много да се ядоса, ако нещо се случи с Ноа. Анет също го знаеше. Но ако Боунс отидеше... тогава лично щеше да се чувства длъжен да опази Ноа жив. Без значение, че никак не го харесваше.

— Всъщност така дори ще е по-добре — започнах да импровизирам. — Можем да предположим две неща: първото е, че пазачите няма да знаят коя съм, благодарение на кафявата ми коса, и второто е, че когато осъзнаят коя съм, ще се опитат да не ме убиват. Иън ще бъде разярен, ако не си получи наградата, нали така? Те знаят това. С тях ще съм в по-голяма безопасност, отколкото с когото и да било друг.

— Наистина е възможно така да се получи по-добре, Криспин — обади се и Анет. — Така има по-малка вероятност да заподозрат засадата, ако отиде някой, който да ги накара да си мислят за... забавления.

Много дълго време Боунс не отвърна нищо. После се обърна към Анет и ѝ се усмихна студено.

— След вчера имам причина да се съмнявам дали не предлагаш това със скрит мотив, затова нека ти кажа какво ще се случи, ако нещо сполети Кат. Ще те отлъча от своето семейство. — Боунс извади нож от джоба си и преряза дланта си, а погледът му така и не освободи този на Анет. — Кълна се в собствената си кръв, че ще те отлъча. И после ще предоставя награда на всеки, който адски вгорчи живота ти, разбираш ли ме?

Анет действително преглътна. Не успях да се сдържа и потръпнах от съчувствие. Онова, с което Боунс току-що я заплаши, беше по-лошо и от смъртна присъда. Анет щеше да е открита мишена за всеки нежив и бездушен, а тя не беше достатъчно силна, за да се защити. Нужно бе Боунс само да подхвърли малко кеш на всеки нежив престъпник и тя беше обречена.

Боунс повдигна веждата си срещу ми.

— Сега вече можеш да вземеш Анет със себе си, а аз ще отида при Ноа.

Горкият Ноа. Единствената причина да бъде въввлечен в това беше лошият му късмет, че някога е излизал с мен. Всъщност, от всички въввлечени в този объркан план, аз бях в най-голяма безопасност. Анет щеше да ме защитава през целия си нежив живот, а хората на Иън най-вероятно щяха да рискуват собствените си кожи, вместо да наранят бленуваната нова играчка на господаря си. Боунс щеше да се изложи на риск, докато опитваше да опази Ноа, да не говорим, че ако с Анет не успеехме да се справим с вампирите на Иън, моите три момчета щяха да са най-уязвими. Иън беше обявил, че ще убие един от тях, за отмъщение и за да докаже превъзходството си. Тази вечер всичко щеше да се реши и внезапно осъзнах, че не мога просто да разчитам на това, че сме достатъчно силни или умни, за да се справим. Ами ако не бяхме? Защо всички трябваше да рискуват живота си, докато се опитват да ме спасят? Все пак имаше и друг начин. Той изискваше единствено моята саможертва и взех решението за част от секундата.

— Боунс. — Приближих се и стиснах ръката му. — Всичко това не е нужно да се случва. Иън ме иска, само защото съм мелез и съм рядкост, но ако съм изцяло вампир, тогава няма да бъда нищо особено. Така че направи го. Превърни ме. Направи ме вампир.

Воят на несъгласие от страна на Тейт бе очакван, но най-непоколебимото възражение беше казано с много по-тих глас:

— Не.

Мигнах от изненада и яд.

— Хайде, по дяволите, направи го! Или Анет е права? Нима телесната ми температура означава толкова много за теб?

Отново гадно от моя страна. Боунс ме стисна по-силно, когато опитах да се отскубна.

— Няма да го правиш, преди да си го обмислила. Смелостта, надвиваща разума, няма да ни спаси. — Отказът му най-сетне бе чул и прекъсна беснеенето на Тейт, който млъкна и невярващо загледа Боунс. — Ти не искаш това, сладурче — продължаваше Боунс. — Мислиш, че нямаш избор, но аз все ти повтарям, че винаги има и друг начин. Ако истински желаеш да те променя, тогава ще го направя. Знаеш това. Но не и по този начин. Връщане след такова решение няма и тогава дори

най-горчивото съжаление ще бъде безсмислено. — Той ме придърпа към себе си и следващите му думи тихичко погъделичкаха ухото ми: — А и ако наистина толкова много харесвах само топлатата ти кожа, просто щях да те хвърлям в гореща вана всеки път, преди да спя с теб. Ще вдигнеш трийсет и шест градуса за двадесетина минути, вампир или не, така че майната ѝ на Анет и гадните ѝ дребни подмятания.

— Ако се спречкате с Макс, може да ти се случи нещо — промърморих.

Боунс изсумтя.

— Няма начин. Права си — Макс е прекалено голям страхливец, че да се захване с мен, а ако го направи, ще го сгъна надве и ще ти го подаря в кутия.

— Да не забравяме момчетата. Ако с Анет се провалим, няма да понеса да гледам как Иън убива някой от тях.

Боунс отново седна, но все така не пускаше ръката ми.

— И за това има решение, ако се стигне до там. Щом се освободя от семейството на Иън, тогава ще бъда свободен да взема всичките си хора — и вещи — с мен. Не ти се харесва, но е факт, според вампирския обичай вие ще бъдете смятани за моя собственост по правото на кръвта или секса. Ще поискам хората ти като свои. Тогава Иън няма да може да ги убие, не и ако не иска да започне война с мен.

— Но ти не си пил или чукал никой от тях! — избухнах. — И освен ако нещата не се извратят съвсем, това няма и да стане!

— Аз поне бих предпочел да умра — измърмори Тейт.

— За теб вече съм се погрижил, тъпак — грубо рече Боунс. — Анет е от моето семейство, така че, след като спа с теб, тя има правото да те нарича свой. Това автоматично те прави мой, макар че не се гордея да го кажа.

— Какво? — вбесено попита Тейт. — Не съм играчка на вампири!

Анет се изкиска гърлено.

— Но според вампирските закони, скъпи, ти си моята играчка.

— Трябваше да прочетеш ситния шрифт, преди да скочиш в леглото с нея, Тейт — безжалостно казах. — Ще извадиш късмет, ако реша да не ти връщам за онова, което ми стори, и не те издам на Дон. Обаче в момента имаме по-сериозни грижи. Добре, Боунс, ако ти или Анет ухапете Купър и Хуан, нещата ще са законни пред Иън, нали?

— Да — отвърна той, пренебрегвайки кръвнишкия поглед на Тейт.

Мен това ме устройваше. Не исках да се обявявам за нечия собственост пред стая, пълна с вампири, но ако трябваше да избирам между това и да наблюдавам как един от хората ми умира... майната ѝ на гордостта ми. На тяхната също. Животът бе по-важен от нараненото его.

— Добре — казах и се изправих. — Отиваме в централата, за да може един от вас да ухапе Хуан и Купър, после с Анет ще отведем момчетата като заложници и ще сгацим вампирите на Иън, а ти и Родни ще вземете Ноа... По кое време довечера трябва да се срещнем с Иън?

— Около полунощ, Котенце, което значи, че имаш време, защото в промеждутъка между залавянето на охраната на Иън и срещата ти с него трябва да отидеш на спа.

— На спа! — повторих, сякаш никога преди не бях чувала думата. — Защо, за Бога, да правя това?

— Защото ще ти е необходим поне час в парната баня, за да изкараш миризмата ми от порите си — спокойно ми обясни Боунс. — Ако отидеш при Иън, както си в момента, той ще узнае само с едно подушване, че се опитваме да го преметнем, а тогава можем просто да останем и да наблюдаваме клането. Не се тревожи, всичко е уредено.

— На спа — повторих отново, клатейки глава.

Това можеше да влезе в списъка ми с десет неща, които не възнамерявах да правя този ден, но явно имах среща и с парната баня. И с вампирите на Иън. И с Иън. И с баща ми.

Без съмнение, тази вечер щеше да е натоварена.

ГЛАВА 34

Тейт, Хуан и Купър бяха отзад в микробуса, закопчани с белезници, със запушени с тиксо усти, а три неизползвани ролки се въргяха в краката им. Микробусът не беше от луксозните с дивили плейър, стереозвук или затоплящи се седалки. Всъщност, отзад нямаше седалки и освен металната решетка, която отделяше двете места отпред, купето беше празно. Родни беше осигурил возилото и съдейки по вида му, моите момчета не бяха първите хора, връзвани отзад.

Анет шофираше. Не се оплаквах, защото така нямаше да събудим подозрение. Боунс беше казал на Иън, че ще прати Анет да предаде зложниците на охраната му, и Иън се беше хванал. Аз трябваше да играя ролята на бисексуалната вампирска дружка, която Анет водеше за купона по-късно. Но наистина загоряла бисексуална вампирска дружка, защото от мен се очакваше да предложа на пазачите да освободят малко парата заедно с нас двете. Нито Анет, нито Боунс се притесняваха, че ще имаме проблем да ги навием, защото каква опасност може да грози вампирите, ако за малко оставехме сами трима завързани смъртни? Или поне така биха си помислили охранителите на Иън и това бе целта.

— Почти стигнахме — каза Анет и това бяха първите й думи по време на пътуването.

Целият час, прекаран в мълчание, ми се хареса. Да си бърбря с Анет не беше сред приоритетите ми.

Миризмата, която долетя от купето отзад, отговаряше на забързаните пулсове на мъжете. Новината, че почти сме стигнали, изстреля адреналина им във висините. Понеже не им беше останало време да потренират още малко с Белинда, не очаквах, че ще успеят да задържат хората на Иън достатъчно дълго, за да съумеем с Анет да ги обезвредим. Но се надявахме, че Тейт, Хуан и Купър ще отвлекат вниманието на вампирите и по този начин ще ни улеснят. Разбира се, надявахме се и че няма да загинат, докато опитват.

Отново вдишах. Способността да разпознаваш емоциите по миризмата бе уникална. Бях наследила много от неживия си баща, но изостреното обоняние не бе сред засилените ми сетива. Може би като го видех тази вечер, щях да му благодаря задругите си дарби. Точно преди да го убия.

Поех отново дълбоко дъх и се намръщих. Миризмата на Боунс още се усещаше по мен, въпреки че се изкъпах сутринта. Затова и бе измислен планът със спа процедурата по-късно, но сега това нямаше да ми помогне, след десет минути щяхме да се срещнем с мъжете на Иън.

— Още подушвам Боунс — казах на Анет. — Когато разиграем малката си сценка пред пазачите на Иън, това няма ли да ги направи подозрителни?

Устните на Анет се извиха.

— Ще си помислят, че си просто поредното красиво момиче, а не Червенокосият жътвар, когото Иън преследва, така че за тях ще е напълно нормално да миришеш на Криспин. Нали не забравяш, че се предполага, че двете току-що сме взели заложниците от него? На Криспин му се носи славата. Всъщност, ти би трябвало да миришеш и на мен, за да е по-достоверно.

Изскърцах със зъби, което накара Анет да се захили по-широко.

— Когато адът замръзне — равно казах.

Тя цъкна с език.

— Жалко.

После ме огледа от горе до долу и си спомних, че намира жените за също толкова привлекателни, колкото и мъжете. Явно след като не успя да ме раздели с Боунс, Анет беше решила да предприеме тактиката „ако не можеш да ги победиш, стани един от тях“.

Забарабаних с пръсти по вратата на минивана, въздържайки се да не изръмжа.

— Стигнахме ли вече?

Да се бия с вампири ме привличаше много повече, отколкото да бъда сваляна от бившата главна любовница на Боунс. Особено като се имаше предвид, че тя иска да ме вкара в леглото, само за да може и Боунс да се присъедини към нас.

След около пет минути Анет спря на паркинг до редица складове. Огледах се. Беше петък вечер след шест, така че повечето от

работниците си бяха отишли, ако предположехме, че някои от тези складове са собственост на обикновена компания с обикновени работници. Анет извади мобилния си и набра някакъв номер.

— Отворете портата — каза вместо поздрав. — Пристигнахме.

Анет вкара колата на заден през портата, която се затвори веднага щом влязохме. Чудех се как ще предадем трима завързани мъже със запушени усти, без да привличаме внимание. Озърнах се бързо, за да огледам от мястото си в микробуса колкото мога повече от склада. Освен шестимата вампири, които се приближаваха към нас, никой друг не се виждаше. Хубаво.

Но фактът, че складът представляваше едно непреградено и просторно помещение, беше определено неприятен. Наоколо само бусът можеше да послужи за прикритие. Изругах наум. Дотук с плана да вкарваме вампирите по двама в някоя задна стаичка, за да не виждат останалите какво става. Улових погледа на Анет и кимнах към заобикалящото ни открито пространство. Тя само сви рамене и слезе от буса.

Кучка.

— Здравсти, красавице моя — един от вампирите поздрави Анет с акцент.

Имаше превръзка над дясното си око и крив нос, който явно бе чупен многократно, докато кръвопиецът е бил човек. И все пак тези недостатъци бяха в негова полза, придавайки му неустрашим вид, допълващ мрачното му излъчване.

Анет дари мъжа с целувка по устата. Дълга целувка. Веждите ми отхвъркнаха нагоре. Еха. Анет или беше много дружелюбна, когато се срещаше с разни типове, или той не ѝ бе непознат.

— Франсоа — промълви тя. — Прекалено много време мина.

Той каза нещо на френски, което не разбрах, но Анет го разбра, защото се засмя и отвърна на същия език. Дразнещо беше да не знам какво си говорят. *Забележка: разшири познанията си по чужди езици.*

Каквото и да си казаха, то накара Франсоа да ме изгледа от глава до пети с блясък в ъъ, окото. Внезапно вече не се чувствах толкова доволна, че Анет ще ми помага вместо Боунс. Тя не ме харесваше, това вече беше установено съвсем ясно. Ами ако в момента казваше на другия вамп, че това е капан? Ами ако заплахата на Боунс за ужасяващо наказание не я беше уплашила толкова, колкото би

трябвало? Ревността е неразумна емоция и може би на Анет ѝ беше хрумнало да измисли опашата лъжа за после, за да избегне гнева на Боунс. Размърдах се тревожно на мястото си и погледнах крадешком към тримата завързани мъже в каросерията. Нещата можеха да се влошат много, много бързо.

Франсоа отметна с милувка меднорус кичур от лицето на Анет, преди да се извърти на пети и да дойде при мен до микробуса. Напрегнах се и ръката ми се плъзна към високите до бедрата ботуши. В тях бях скрила сребърни ножове. Навярно все пак нямаше да разполагам със зложници, които да използвам срещу Иън.

Франсоа отвори вратата ми и аз се усмигнах, преструвайки се, че си играя с ръба на ботушите, унесена в момичешки флирт, докато всъщност напипвах дръжката на един от ножовете си.

— Не съм имал удоволствието да се запознаем — каза той. — Аз съм Франсоа, а приятелката ми Анет каза, че ти си Селена.

Позволих му да поеме ръката ми и да я целуне, въпреки че така я отдалечих от ножовете си. Зърнах как зад гърба на Франсоа Анет поздравява останалите пазачи. Осъзнах, че знае имената им, и вътрешно се свих. Ако не планираше да ме предаде, то значи по ужасяващ начин щеше да предаде тях. Най-сетне осъзнах значимостта на онова, което Боунс правеше. Това бяха хора на Иън, което означава, че вероятно Боунс ги познава бегло, или дори много добре. И ги мами заради мен. Е, не че те бяха невинни агънца, щом се бяха съгласили да станат пазачи и евентуални ексекютори на хората ми, но все пак. Много по-лесно беше да предадеш непознати, отколкото приятели.

— Селена, миличко, ела тук — каза Анет и ми махна.

Усмигнах се отново на Франсоа и му се извиних. Той небрежно отиде до каросерията на микробуса и го изгубих от поглед, докато се запознавах с петимата приятели вампири на Анет. Ако ще ми забива нож в гърба, мрачно си помислих, сега е моментът.

Но Анет само ме придърпа, целуна ме по врата и загали ръката ми. Зад нас, от микробуса, долитаха звуци, от които ставаше ясно, че Франсоа извежда Тейт, Хуан и Купър. Сърцата им биеха забързано, но нищо не ме навеждаше на мисълта, че са в непосредствена опасност.

— Селена, запознай се с приятелите ми — каза Анет.

Моментално бях заета да приемам и раздавам топли целувки за поздрав, сякаш се намирахме в бар за запознанства, а не наред драма

със заложници в склад. Анет се разсмя, когато един от мъжете, мисля, че го представи като Хачет, ме целуна сладно с език и реши да опипа извивката на задника ми.

— Стига вече, Хачет — рече Анет и игриво ме дръпна. — Селена обича първо да бъде загорята, но от дамска ръка. Нали така, скъпа?

Кучка, отново си помислих, като зърнах предизвикателството в очите ѝ, но се усмихнах и ѝ позволих да ме прегърне. Поне не стискаше задника ми. Все още.

— Точно така — казах задъхано. — И все пак е хубаво да има нещо по-твърдо от език, за да ме довърши. Вие, момчета, много работа ли ще имате тук? Или ви се полагат, въ, почивки?

Докато говорех, облизвах пръстите си. Анет стоеше зад мен и ме галеше многозначително и беше едва ли не забавно да наблюдавам как пет чифта очи почти мигновено светнаха в яркозелено.

— Кога трябва да бъдем при Иън? — попита един от тях.

От задната страна на буса долетя гласът на Франсоа:

— Не и преди единайсет, значи след повече от четири часа.

Анет проследи с устни извивката на шията ми чак до рамото и аз потреперих от удоволствие, без да се преструвам. Заради докосването на зъбите ѝ, кожата ми настръхна. После тя проследи същата линия и с езика си в едно бавно сладострастно движение.

Хачет започна да се съблича. Примигнах. Очевидно не се нуждаеше от втора покана.

Франсоа се появи иззад микробуса и прегърна Анет отзад. Тя измърка и изви бедра към него, като се наложи и аз да последвам движението ѝ, защото Анет ме обгръщаше с двете си ръце. Франсоа се протегна и положи ръце на гърдите ми. Останалите мъже също започнаха да се разсъбличат. Съвсем скоро се уверих с очите си, че никой от тях не носи оръжия. До момента единствените ножове, които бях видяла, лежаха безгрижно оставени на няколко метра от нас при буса. Вампирите не очакваха да попаднат в капан.

Приведох се напред, сякаш се наслаждавах на усещането, и извадих четири ножа от ботушите си. Съвсем навреме, защото Франсоа тъкмо се канеше сериозно да ме опипа, или пък това бяха ръцете на Анет, които ставаха толкова алчни?

— Сега! — изкрещях и метнах остриетата.

Две се забиха в очите на Хачет, а другите две в очите на вампира до него. Мъжете завикаха, изваждайки оръжията, а аз скочих напред и им се нахвърлих, блъскайки главите им една в друга достатъчно силно, че да чуя пукащи звуци.

Но не достатъчно силно, че да ги убия. Хачет и приятелят му се свлякоха на земята, слепи и гърчещи се, но щяха да се оправят. Другите трима вампири се бяха втурнали да вземат оръжията си, ала вместо това се натъкнаха на Тейт, Хуан и Купър.

— Помните ли онези белезници? — попита Тейт, поклащайки своите. — Фалшиви бяха.

Вампирите не си направиха труда да опитат да подчинят войниците ми със зелените си погледи. Те се втурнаха към тях с извадени зъби и протегнати юмруци. Успях да зърна всичко това, докато се борех с двамата повалени на пода, опитвайки се да ги промуша с ножове така, че да не ги довърша. Анет беше заета с Франсоа, който определено я псуваше мръснишки на френски.

Моите три момчета имаха по един сребърен нож, скрит в подметките на обувките им. Само те стояха на пътя на вампирите към собствените им оръжия. Сега, докато наблюдавах сякаш на забавен кадър, как кръвопийците им се нахвърлят, знаех, че няма да мога да се намеся. Не и ако исках вампирите, с които се борех, да останат живи.

Яхнах Хачет, приковавайки го, и грубо прерязах гърлото на другия, така че едва не отрязах главата му. Това го забави за момент. Времето ми стигна да извадя един от ножовете си и да го забия в гърдите на Хачет, пренебрегвайки болката от бруталния удар, който ми нанесе в корема. Вампирът застина. Острието бе преминало чисто през сърцето му. Приведох се, докато косата ми не докосна лицето му.

— Не мърдай и няма да завъртя ножа. Не ми трябваш мъртъв. Просто искам да си послушен.

Той се вторачи в мен и каза една-единствена дума:

— Жътварят.

Знаех, че погледът ми е светнал, което си беше нормално, имайки предвид обстоятелствата. Кимнах.

— Точно така. Сега, да не си мръднал, мамка ти.

Скочих от него и с периферното си зрение съзрях замазано движение, докато Тейт, Хуан и Купър се биеха за живота си. Купър вече имаше две широки порезни рани на ключицата, но се държеше и

парираше всеки бърз като светкавица удар. От устата на Тейт течеше кръв, но и той изглеждаше относително добре, а Хуан... къде, по дяволите, беше Хуан?

Вампирът до мен се изправяше, гърлото му бе почти напълно оздравяло. Аз блъснах главата му в коравия под, замайвайки го и го извлачих на няколко метра встрани от Хачет. После подскочих, за да избегна движението, с което той искаше да подсече краката ми и да ме повали, и пронизах гърдите му.

— Искаш ли да живееш? — попитах и лекичко мръднах острието. — Тогава не смей и да гъкнеш.

Анет беше повалила Франсоа на земята. Нито един от двамата им нямаше оръжие и битката им изглеждаше така, сякаш се опитваха да се изпохапят до смърт. Погледнах към нея и после към момчетата. Все още не виждах никъде Хуан. Навярно бе от другата страна на буса. Застинах, после хвърлих един от ножовете си, когато забелязах ръката на Хачет да се прокрадва към ножа в гърдите му. Оръжието се заби право в челото на вампира.

— Следващият ще те довърши — изръмжах. — Не си играй с мен втори път.

Хуан изхвърча над микробуса. Имаше рани навсякъде по тялото си, но сърцето му биеше със стабилен ритъм. Адски забързано, но стабилно, и аз скочих, за да го хвана, преди да е паднал на земята.

— Внимавай къде ходиш — казах и набързо му се ухилих, оставяйки го да стъпи на краката си, после скочих на покрива на буса. От тази височина зърнах как русият вампир, с когото Хуан се беше бил, почти стигна до купчинката с оръжия. Не се поколебах, плъзнах се отстрани на вана като на сърф и му се нахвърлих. Вампирът падна и аз го стиснах отзад.

— Хуан, погрижи се онези двамата вампове да не измъкнат среброто от гърдите си! — успях да изкрещя, преди удар с лакът в лицето да ме прекъсне.

Ох, ох, оооох! Носът ми се счупи и усетих вкус на кръв в устата си. Това обаче не ме спря да върна услугата и да забия лицето на вампира в земята — удар, който произведе задоволителен трясък.

— Сега сме квит — рекох задъхано, после извадих нож от ботуша си и през гърба го пронизах в сърцето. — А сега аз вода.

— Кат, внимавай! — викна Купър.

Рязко извърнах глава и видях как друг кръвопиец полита към мен. Отново пъхнах ръка в ботуша си и... не напипах нищо. Нямах повече ножове, а и нямах време да избягам.

После внезапно вампирът бе повален. Главата на Тейт се появи от кълбото заплетени крайници. Очевидно бе съборил мъжа в последната секунда. Залазих напред към сребърните ножове, издрасквайки ужасяващо колената си върху цимента, но накрая се сдобих с няколко прекрасни, блестящи остриета.

— Внимание! — викнах.

Момчетата ми моментално се приведоха и остриетата се забиха в неживата плът, предизвиквайки нови болезнени крясъци. Тейт отново нападна вампира, който се бе опитал да ме изненада в гръб и аз му подхвърлих нож, който той улови с една ръка, а после го заби в гърдите на мъжа.

— Не го завъртай, не го завъртай! — напомних му и се включих в битката на Купър.

Пет минути по-късно бяхме приключили. Франсоа беше последният вамп, който падна покосен, и когато го издърпах от Анет, забивайки нож дълбоко в гърба му, той все още я псуваше.

— Защо? — попита я той най-сетне, а заради акцента му думата излезе почти неразбираема.

Анет беше покрита с кръв от глава до пети, отчасти нейната собствена, отчасти — на Франсоа. С безупречната си кожа, покрита с алената течност, тя можеше да мине за по-пищна Сиси Спейсък, както актрисата бе изглеждала в края на „Кери“.

— Нали виждаш коя е тя? — Анет рязко попита Франсоа, кимайки към мен. — Твоят господар я иска. Моят господар я обича. Съжалявам, Франсоа, но съм предана на Криспин, не на Иън.

Заведох Франсоа при буса, където Анет започна да навива тиксо около китките му. По принцип тиксотото нямаше да може да задържи вампир, но ако мърдаше прекалено много, движещият се микробус щеше да спомогне за по-дълбокото забиване на ножа в сърцето му и французинът го знаеше.

— По-добре да ме беше убила — горчиво рече Франсоа. — Защото Иън ще направи точно това, когато разбере, че сме били измамани и сме го провалили.

— Не мисля така — отвърнах. — Защото иначе ще кажа на всички как самият Иън попадна в същия капан през февруари. Разбираш ли, Франсоа, бях приклезила Иън по същия начин като теб, а той очевидно е от онези арогантни типове, които не искат подобни неща да стават обществено достояние. Ако вие, момчета, се държите прилично, ще доживеете, за да хапете отново, обещавам.

Тейт дойде при нас. Свали ризата си и ми я подаде.

— Носът ти все още кърви, Кат.

Да, знаех това. Можех да вкуся кръвта си, която бавно течеше и влизаше в устата ми. Обърсах лице с дрехата на Тейт. Анет приключи с китките на Франсоа и поряза дланта си, задържайки я на сантиметри пред устните ми.

Взрях се в очите ѝ... и притиснах уста към ръката ѝ. Порязването беше дълбоко и въпреки че раната заздравя почти мигновено, потеклата кръв остана. Облизах я, забелязвайки с безразличие, че е различна на вкус от тази на Боунс, после усетих как носът ми ме загъделичка, докато оздравяваше.

— Благодаря — рекох и пуснах ръката ѝ.

Мъничка усмивка изви устните ѝ.

— Не искаме красивото ти лице да остане обезобразено, нали така? Все пак ти предстои да отидеш и на друго парти.

ГЛАВА 35

Час по-късно на никого нямаше и да му хрумне, че съм се занимавала с нещо, по-напрегнато от това да си лакирам ноктите на краката или да пазарувам в мола. Почивах си в парната баня, а на всичкото отгоре един от служителите разтриваше стъпалата ми. Учтиво опитах да откажа подобно обгрижване, но ме информираха, че това било част от предварително поръчаната ми програма. А и честно казано, беше толкова приятно, че възраженията ми не бяха искрени.

След това последва престой в сауната, ексфолиране на кожата и вана с билки, екзотични масла и мента. Ако по мен бе останала някаква миризма от Боунс след всичко това, щеше да бъде наистина чудо. Дори зъбите ми бяха обработени с избелващ разтвор, който за малко да унищожи венците ми.

Когато свърших с изисканата версия на автомивка, служителят дойде при мен и ми връчи кутия.

— Заповядайте, госпожице. Това е за вас.

В пакета имаше рокля, мобилен телефон, ключове за кола и чифт обувки с високи токове. Още щом ги извадих от кутията, се усмигнах. Момчетата нямаше да бъдат единствените с опасни обувки. Токчетата на моите бяха от масивно сребро, покрито единствено с фин пласт черна боя.

Облякох се набързо, хвърляйки поглед към часовника на стената. Сетне се огледах и замрях. Роклята очевидно беше от Боунс и приличаше повече на комбинезон, отколкото на вечерен тоалет. Беше с гол гръб чак до талията ми и щеше да принуди дори Дженифър Лопес да ме загледа. Двете вертикални парчета, прикриващи гърдите, бяха завързани зад врата ми. Роклята беше много къса и единственото, което не позволяваше да се нарече неприлична, бяха парчетата фина полупрозрачна материя, покриващи бедрата ми и полюшващи се при всяко мое движение.

Едно бе сигурно — тази рокля нямаше да ми пречи да съм гъвкава и подвижна. Нямаше достатъчно плат, че да възпира

движенията ми.

Когато приключих с грима си, новият мобилен телефон в кутията иззвъня като по поръчка. От другата страна се чу непознат глас:

— Жътваляю, ще се срещнем при надлеза на Четирийсет и пета улица и „Уилкс“. Най-добре да си сама. Вече вероятно знаеш, че държим четирима от хората ти, а не всички са ни изтрябвали.

Колко очарователно. Дори „здрости“ нямаше.

— Ще ви играя по свирката, но ако убиете някой от тях, вие ще сте следващите.

Вече вървах към паркинга и държах новите ключове в ръка. Отведоха ме до син форд модел „Експлорър“, паркиран близо до изхода. Докато потеглях закопчах колана си, защото тази вечер не планирах да се измъквам през предното стъкло. Или поне засега.

На уреченото място ме чакаха две коли с по четирима вампири във всяка.

— Да започваме с шоуто, момчета — поздравих ги аз.

Осем чифта очи ме изгледаха от главата до върха на високите ми токчета. За да ги улесня, се врътнах в кръг и вдигнах ръце.

— Можете да ме претърсите за оръжия, но всичко е пред очите ви. Сега, ако сте свършили със зяпането, имам среща с шефа ви, който и да е той.

— Здравей, скъпа — каза зад мен един глас с отчетлив английски акцент.

Обърнах се, за да видя висок вампир с дълга щръкнала черна коса облегант на парапета. Преди миг не беше там. Излъчването му го издаде като най-силния от групичката, мастер вампир, и това не бе първият път, когато го виждах.

— Там, откъдето идвам, е учтиво човек да се представи, преди да нарича другия със сексистки унижителни думи. А може би теб просто не са те възпитали добре?

Той се усмихна и се изправи от отпуснатата си поза, за да ми се поклони по най-аристократичния начин, който съм виждала.

— Разбира се. Колко грубо от моя страна. Името ми е Спейд.

Овладях изражението си, за да не се издам, но вътрешно се усмихнах. Това беше най-близкият приятел на Боунс. Преди години, когато се бяхме срещнали за пръв път, аз моментално бях предположила, че той е от лошите и се бях опитала да разбия главата

му с камъни. Когато обаче Боунс пристигна и разкри кой в действителност е вампирът, Спейд се беше поизтупал и после прямо ме беше подкачил заради държанието ми при запознанство.

— Спейд. Хубаво име. Да не би да са те накарали да си го избереш от някой комикс?

Естествено, знаех защо си бе избрал името. Спейд бил затворник заедно с Боунс в Саут Уелс. С този прякор надзирателят наричал бившия барон Чарлс де Мортимър заради инструмента, с който аристократът работел — лопата. Вампирът беше запазил прякора си, за да му напомня за някогашната му безпомощност.

Той изви устни, преди да успее да се овладее.

— По-късно ще размисля над избора си, ангелче. Би ли се приближила? Ще те претърся за оръжия.

Останалите осмина се наредиха в кръг около нас, докато Спейд бавно и прилежно прокараваше ръце по тялото ми. Когато свърши, се усмихна леко.

— Сега вече за мен е удоволствие да се запознаем. — Той кимна към една от колите. — След теб.

Подкарахме към изоставен път, където ни чакаше хеликоптер. Повече не разговаряхме. След като отлетяхме, забарабаних с пръсти по крака си. Останалите вампири не спираха да ме зяпат, но аз не им обръщах внимание. Спейд остана мълчалив, ала от време на време ми се подсмиваше косо.

След малко повече от два часа се приземихме. Нямах часовник, но предположих, че е около единайсет и половина. Значи скоро. Много скоро. Замолих се наум тази вечер никой друг освен баща ми да не бъде убит и слязох от вертолета, за да започне партито.

Иън определено обичаше да забавлява гостите си с вкус. Тази къща беше дори по-пищна от предишната му, на практика представляваше истинско имение. Градините криеха загадъчните си форми на лунната светлина, а пръснатите наоколо факли подсилваха впечатлението. Скулптури, застинали в различни пози, приветстваха, но и предупреждаваха, а някои от тях бяха откровено варварски. Докато минавахме под мраморна арка, разсеяно се зачудих дали онези статуи, които изглеждаха като древногръцки, са автентични. Знаейки за слабостта на Иън към редки и ценни предмети, вероятно скулптурите бяха истински.

Когато вратите се отвориха, силата на свръхестествената енергия ме блъсна и аз замръзнах. Беше като да вървя из течно електричество. Мили Боже, какви същества се бяха събрали тук? Бодна ме чувство на страх. Това беше лигата на професионалистите и аз не бях сигурна дали съм готова да вляза в нея, но вече беше прекалено късно да се връщам назад.

От двете страни на залата в редици стояха вампири и гули, ние минахме в средата. Тежестта на погледите на събралите се бе голяма, но аз вървах напред и заставях краката си да не треперят. Никога не показвай страх. Иначе беше все едно да звънна със звънчето за вечеря.

Огромна двойна и впечатляващо гравирана врата беше отворена от двама вампири. Спейд ми направи знак да продължа напред. Изправих рамене и гръб и нехайно, като Пепеляшка на бала, се понесох към опасната неизвестност.

„Арена!“, това бе първата ми мисъл. Готическа, луксозна арена. Амфитеатър, пълен с разкошни столове, канапета и пиедестали, наредени в кръг около празното пространство в центъра, което можеше да служи за арена. Помещението бе подредено като стадион, всеки следващ ред се издигаше и разкриваше гледка от по-високо към зловещата платформа в средата. И понеже пътят ме водеше право в центъра на сцената, там и отидох.

Когато ме забелязаха, около мен се надигна какофония от толкова много гласове, че нищо не се разбираше. Явно тази вечер бях основната атракция. Колко ласкателно. Само със силата на волята си успях да си наложа да не оглеждам дузините лица търсейки онова, което обичах. Боунс беше тук. Дори във водовъртежа от енергии можех да го усетя. По дяволите, можех дори да го подуша след всичката кръв, която снощи бях изпила от него.

Иън седеше най-отпред в средата като кралска особа. Най-ниският балкон се издигаше едно ниво над арената, затова вдигнах глава към него в престорена изненада.

— Значи ти стоиш зад всичко това? Така ми се пада, задето тогава не завъртях ножа. Ела тук долу и ще поправа грешката си.

На всичкото отгоре Иън се беше издокарал, носеше старомодна копринена риза с къдрички.

Предположих, че е от края на осемнайсети век, като имах предвид по каква мода е ушита. Светлите багри на дрехата едва ли не

се сливаха с цвета на кожата му, а кестенявата му коса бе стилно сресана. Тюркоазените му очи заблестяха в очакване.

— Строгийт ти костюм не подчертаваше красотата ти, Катрин. Сега изглеждаш направо зашеметяващо.

— Веднъж завинаги да стане ясно: името ми е Кат. Добре е, че толкова много ще го чуят, за да не се налага да се повтарям. — Всички вече ме бяха видели, така че повече нямаше нужда да използвам работното си име. — Домъкнах задника си тук по една причина и тя не е да слушам колко много харесваш роклята ми. Къде са хората ми? И какво искаш? Трябва да е нещо много важно, за да ме издириш, а сега ме и изнудваш.

Когато ми отговори, на лицето на Иън цъфна усмивка на превъзходство:

— Можеш да благодариш на стария си приятел, че ми помогна да те открия, Кат. Имам чувството, че си го спомняш. Криспин, кажи здрасти на бившето си протеже.

— Здравсти, сладурче. Отдавна не съм те вкусвал — достигна до мен глас.

Прикрих усмивката си и се обърнах към него.

Боунс се беше издокарал повече от Иън, поне според пристрастното ми мнение, и не успях да потисна леката си усмивка, когато зърнах косата му. По някое време след последното ни виждане той я беше боядисал в същия блестящ платинен оттенък, с какъвто бе когато се срещнахме за пръв път. Беше току-що подстригана и обгръщаше главата му в къси къдрици. Ризата му имаше наситен ален цвят, беше ушита по последна мода за разлика от тази на Иън, а кожата му блестеше като полети със сметана диаманти на фона на фината материя. Беше време да се извърна. Бързо, преди да са ми потекли лигите.

— Боунс, каква неочаквана противност — казах гладко. — Леле, още ли си жив? Надявах се, че повече няма да те видя. Още ли страдаш от преждевременна еякулация?

Иън се изкиска развеселено. Останалите около него също. Присъстващите бяха разделени по произход, по-младите членове на семейството седяха на по-високите и отдалечени от арената места. Боунс седеше най-ниско в групата на Иън и ми отговори през смях:

— Може би ако хъркането ти не беше толкова гръмогласно, щях да успея да се съсредоточа по-добре.

Туше. Обърнах му гръб.

— Добре, Иън. Достатъчно с глупостите. Ето ме тук, издокарана в красивата ми рокля, а това явно е тържество. Какъв е поводът?

Иън се впусна в мело драматизъм:

— Надлъж и шир разправам на хората, че отмъстителната жена Червенокосият жътвар, всъщност е вампир, прикрит зад биещо сърце и топла плът. Не е известно в света да съществува друг мелез. Казано просто, искам те при мен, Кат, искам да си част от семейството ми. След последната ни среща реших, че няма да си съгласна и затова плених четирима от хората ти, за да се уверя, че ще бъдеш... по-сговорчива, когато разискваме темата.

Иън не знаеше, че вече съм си върнала трима от четиримата, за които говори, нито че съм заловила и шестима от неговите хора. Вероятно си мислеше, че Франсоа и останалите просто закъсняват.

— Аха — отвърнах цинично. — Предполагам, че да бъда „част от семейството“ всъщност означава да прекарвам много време с теб.

Иън се усмихна повече от многозначително.

— Все пак първоначално ще имаш нужда от наглеждане.

— И ако откажа, предполагам, че ще убиеш хората ми?

Той сви рамене.

— Ама наистина, кукличке, ще се наложи ли да убия всички, преди да осъзнаеш, че онова, което ти предлагам, не е толкова противно? Мислех си, че ще е нужно да убия само един или двама, най-много.

Ти, студенокръвно копеле такова, помислих си и изгледах Иън. Фактът, че действията му бяха планирани, а не импулсивни, ми разкри много за него. Иън, изглежда, не се радваше особено, че ще има възможността да убие двама от хората ми, но въпреки това щеше да го направи. Знаех, че и Боунс носи подобна студенина в себе си. Аз също, ако трябва да съм честна.

— Разказвал си за мен? — попитах внезапно, сменяйки тактиката. — Обзалагам се, обаче, че трудно са ти повярвали. Искаш ли да им демонстрирам възможностите си? Искам да кажа, поканил си тук всички тези гости, но досега те не са видели нищо интересно.

На лицето на Иън се появи заинтригувано изражение. Боунс ми беше споменал, че Иън харесва помпозни изяви. Явно беше прав.

— И какво предлагаш да демонстрираш, мой красив Червенокос жътварю?

— Доведи най-силния си боец. Ще го победя, нея или него, и ще го направя само с това, което имам в себе си в момента.

Разперих ръце и се завъртях, за да се види, че не нося никакви оръжия, но, естествено, Иън вече знаеше това, понеже бях претърсена. Не беше моя вината, че никой не поразгледа хубавичко обувките ми.

— Какво ще искаш в замяна, ако спечелиш? — попита Иън.

— Да пуснеш един от мъжете. Аз ще избира кой точно.

Иън ме наблюдава в продължение на един дълъг миг.

— Съгласен — каза най-накрая.

— Добре — рекох на мига. — Избирам Ноа.

Мамка му, ако можех сама да освободя Ноа, голямо бреме щеше да падне от раменете ми. Колко ли изненадан щеше да е Иън по-късно, когато разбереше, че е разменил единствения си заложник?

Боунс избра този миг, за да се изправи.

— Иън, преди да започне този цирк, искам да обсъдя нещо с теб. Всъщност щях да пропусна това събитие, ако не ме бе повикал да присъствам. Работата е там, господарю, че искам сам да съм си господар и мисля, че вече ми е време. Освободи ме от семейството си.

Преди да овладее изражението си, Иън изглеждаше, сякаш някой го е фраснал в корема.

— По-късно ще говорим затова, Криспин, когато е по-спокойно — каза той, опитвайки се да протака, без да изглежда слаб пред останалите.

Боунс посочи множеството с жест.

— Няма по-подходящ момент от настоящия, всички присъстващи ще имат шанса да наблюдават спазването на традицията. Когато си тръгна няма да искам нищо друго, освен онова, което е мое по право — вампирите, които съм създал, моята собственост, както и човеците, които ми принадлежат. Достатъчно дълго чаках този момент, Иън, повече няма да чакам.

Последното изречение бе казано безкомпромисно остро и всички доловиха това.

Тонът на Иън от дипломатичен моментално стана груб.

— А ако откажа? Нима заплашваш, че ще ме предизвикаш, за да извоюваш свободата си?

— Да — безцеремонно заяви Боунс. — Но кому е нужно това? Пътищата ни се срещнаха още докато бяхме хора и не бива да се разделим едва след като един от двама ни е унищожен заради чист инат. Освободи ме по своя воля, не в битка, защото това е моето желание.

Не можех да си представя какво е да имаш общо минало с някого, продължило векове, каквото Боунс делеше с Иън и което буквално бе продължило и след смъртта. Иън не ми се струваше нищо специално, но след като Боунс толкова усилено опитваше да не го убива, явно у вампира имаше нещо, което не се виждаше на пръв поглед. Знаех, че верността на Боунс към Иън не се дължеше само на това, че го е превърнал във вампир. Може би Иън малко приличаше на Дон. Безжалостен манипулатор, когато се опре до нещо, което иска, но в същината си — нелош човек. Иначе Боунс нямаше да си прави труда да иска свободата си, при положение че можеше да предизвика Иън на двубой и да го убие. Боунс можеше да победи Иън, ако се стигнеше до това, и го знаеше. Въпросът беше дали Иън го знае.

На Иън му отне минута, докато мълчаливо взимаше решението си. Наоколо се възцари потънала в очакване тишина. Напрегнах се, когато той извади нож от панталона си и си проправи път сред гостите до Боунс.

Погледна ножа, а после и Боунс, след което обърна острието, така че то да сочи към него самия.

— Върви, бъди господар на свое семейство, бъди подвластен само на себе си и на никого друго, зачитай законите, пред които се прекланят всички деца на Каин. Освобождавам те.

Сетне той връчи ножа на Боунс, който го прие с уважение.

— Всички вие сте свидетели — викна Боунс в отговор на надигналите се възгласи.

Еха, кратко и бързо. Бях очаквала нещо по-кърваво и церемониално.

Иън издаде звук на примирение.

— Дълго време бяхме заедно, Криспин. Странно ще се чувствам сега, когато вече не си един от семейството ми. Какви са плановете ти?

— Предполагам, че са същите като на всеки нов господар — безгрижно отвърна Боунс, въпреки че изражението му се вкамени. — Ще защитавам онези, които ми принадлежат, на всяка цена.

Знаех какво има предвид, макар че Иън отмина двусмисленият му отговор, без да го забележи.

— Вече не е твой дълг да стоиш тук, ще си вървиш ли? Или ще останеш, за да видиш дали бившето ти протеже ще спечели битката?

Боунс се усмихна и погледът му се насочи към мен.

— Не бих пропуснал тази част, друже. Обзалагам се, че тя ще спечели, освен ако не е забравила всичко, на което я научих.

— Малко се съмнявам — сухо отвърна Иън.

— Какви са правилата на този двубой? — попитах. — Онзи, който пръв обезоръжи и надвие противника си, той ли е победител?

Иън се върна до креслото си и удобно се настани в него.

— Не, кукло, това не ти е среща по борба. Ще си върнеш момчето, само ако убиеш противника си. Е, твоят съперник няма да има възможността да те убие. Но може да те върне при мен в каквото и състояние да си, а когато го направи, ще си моя.

Размислих над информацията. И тогава оставих очите ми да светнат. Светлината проряза въздуха като два смарагдови лъча и сред множеството се надигнаха възгласи. Иън им бе казал каква съм, но да видиш, означаваше да повярваш.

— Повикай най-добрия си боец, Иън. Готова съм.

Той се усмихна.

— Не искаш ли преди това бившият ти любовник да ти пожелае успех? — попита и посочи тавана над главата ми.

Погледнах нагоре и не повярвах на очите си. Кучи син. Окован в клетка под куполовидния покрив висеше Ноа. Ето ти гледка от птичи поглед. Дори бяха наклонили кафеза, така че затворникът да вижда по-добре. Ужасно беше да си в такова положение и да наблюдаваш как долу решават съдбата ти, без да можеш сам да направиш каквото и да е по въпроса.

Зелената светлина от погледа ми падна върху лицето на Ноа, който ужасен гледаше към мен. Винаги съм знаела, че когато разбере какво съм, ще ме погледне с такова изражение на лицето. Понякога е отвратително да си прав.

— Грендел — викна Иън. — Какво ще кажеш да ми доставиш този мелез?

От другата част на залата се чу смях. Мъж с гола глава се изправи и бавно и утвърдително подсвирна.

— Ще ти я доставя, Иън. За мен ще бъде удоволствие да я направя сговорчива.

Огледах от главата до петите противника си. Ооох. Това можеше да се окаже проблем.

ГЛАВА 36

Изправилият се мъж навярно беше висок над два метра. Ръцете му бяха по-дебели от талията ми, а краката му бяха като дървесни трупи, покрити с кожа. За толкова огромен човек той се движеше по пътеката неочаквано бързо и грациозно, стомахът ми се преобърна. Грамаден и бърз, това не беше добре. Ала онова, което ме притесни най-силно, бе фактът, че мъжът, подскачащ по арената, не бе вампир. Беше гул.

Можех да забивам токчетата си в сърцето му, докато настъпи куковото лято, но нямаше да го убия с тях. А и те не можеха да ми послужат като меч, за да отсека главата му. Добре тогава. Щеше да стане интересно.

Иън ми се ухили, предусещащ победата.

— Знаеш ли кой е това, Кат? Това е Грендел, най-известният наемник сред гулите. Почти на шестстотин години е и е бил *siradioii*^[1] във венецианските армии. На Грендел му плащали в зависимост от броя на главите, които отсичал по време на битка, а това, скъпа моя, било по времето, когато е бил само човек.

Срещнах погледа на Боунс. Приятелят ми вдигна вежда. „Искаш ли да се намеся?“, питаше ме той безмълвно. Можеше да спре всичко това, като изиграе картата за собствеността, знаех го, а и изражението на Боунс ми казваше, че Иън ни най-малко не преувеличава, описвайки какъв гадняр е Грендел.

Отново огледах добре плешивия гул. Да, приличаше на гадно копеле, без съмнение. А аз бях въоръжена единствено с чифт високи токчета. Погледнах към Ноа, чието лице изразяваше примирение. Очевидно смяташе, че е мъртъв, без значение какво се случва. Можех лесно да се измъкна. Можех да се разкрия като ухапаната кучка на Боунс и да си тръгна, без дори един счупен нокът, но това не бе в стила ми. Не, предпочитах да се бия с този гигант и да спечеля свободата си, вместо да ми я сервират на тепсия. Но къде ми беше оръдието, когато се нуждаех от него?

— Не я пребивай прекалено лошо, Грендел, имам планове за нея за по-късно — подсмихна се Иън.

Гулът се изсмя зловещо.

— Ще оживее. След това изцеляването ѝ зависи от теб.

Колко успокояващо. Почти незабележимо поклатих глава към Боунс, давайки му знак, че не искам да се намесва. После мрачно изпуках кокалчетата на пръстите си и наблюдавах как Грендел се приближава. Гулът ме огледа от горе до долу с професионален, коравосърдечен поглед, несъмнено чудейки се коя от костите ми да счупи първо.

— Като доказателство за моята безстрашност — каза той с дълбокия си глас, — ще те оставя да нападнеш първа, без да се отбранявам.

— От мен не можеш да очакваш да ти отвърна със същото — отвърнах моментално.

Студена усмивка цъфна на лицето му.

— Не се и надявам. Иначе боят ще свърши прекалено бързо и ще ми развали забавлението.

Страхотно. Грендел гигантът беше садист. Кой казва, че животът е като разходка в парка?

Поех дълбоко дъх и скочих във въздуха, с всичка сила ритайки с крака. Токчетата ми се забиха в гърлото му и аз разтворих крака, надявайки се среброто да прекъсне гръбнака му при тила.

Но не сполучих. Онова, което успях да направя, бе да откъсна две огромни парчета от гърлото му и да го възседна, когато и двамата паднахме на земята. Приземих се върху него по много неприличен начин с колена от двете страни на лицето му, после отскочих.

Иън се разсмя толкова силно, че очите му порозовяха от сълзите.

— Тази бойна техника не я приложи на мен, Кат. Осмелявам се да твърдя, че се чувствам измамен.

Грендел не беше в толкова весело настроение. Потърка кожата на шията си там, където тя заздравяваше, и ме изгледа злобно.

— За това ще си платиш с болка.

Какво се очакваше да отговоря? Че и аз не изпитах удоволствие?

Юмрукът на Грендел се стрелна към мен. Беше едва ли не смешно, защото зърнах само нещо размазано и после — бууум.

Прелетях и се забих в креслата зад гърба ми. Приземих се върху две добре облечени жени вампири, които услужливо ме хвърлиха обратно на арената, без дори едно „здрости“. Още щом докоснах земята, се претърколих, едва избягвайки ритник, който щеше да запрати червата ми между ребрата. После скочих на крака, за да му попреча да се хвърли върху мен и да ме смаже, както правеха кечистите. Мамка му, колко беше бърз! И не се помайваше! Отново избегнах юмука му, който вместо гръдния ми кош, уцели рамото ми. Чу се изпукване, когато ключицата ми се счупи. Последва ново изпукване, когато той замахна уж за ляво кроше, но ме удари вдясно и счупи поне три от ребрата ми. Побягнах и се задъхах, когато успя да ме удари отзад, защото не бях достатъчно бърза. Проснах се на арената по лице, запълзах, но сърцето ми се сви, когато усетих желязната му длан да се сключва около глезена ми.

Грендел ме издърпа до себе си и заби юмрук в тялото ми. Дръпнах се в последната минута, така че той не успя да раздроби целия ми гръден кош, но вместо това размаза бъбрека ми. Превих се, кашляйки алена кръв, едва успявах да дишам. Грендел пушна глезена ми. Изправи се на крака и започна да се смее.

— Това ли е Червенокосият жътвар, от когото всички се страхуват? Това?

Избухнаха аплодисменти. Очевидно не бях любимката на тълпата. Грендел се поклони, все още смеейки се, а у мен избухна ледена ярост. Негодникът нямаше да ме даде на Иън, кискайки се колко лесно му се е отдало. Щях да го поваля, с болка или без болка. Хайде, Кат. Още не си свършила.

— Шубелия.

Докато го казвах, се надигнах и приклегнах. На Грендел му секна смехът. Извисяваше се заплашително над мен и замахна да размаже физиономията ми.

Вместо да се свия, аз се стрелнах напред. Позицията ми ниско долу ми даде идеалната възможност да нанесе колкото се може по-сериозни поражения с устата си.

Грендел изпищя пронизително. Не продължих да го хапя, понеже главната ми цел бе да го разсея, а разкъсаните слабини бяха нещото, което най-силно привлича мъжкото внимание. Когато той инстинктивно притисна чатала си, аз скочих на гърба му като маймуна,

използвайки краката си, за да се задържа. Сетне забих пръсти в очите му.

Сега Грендел наистина имаше основание да пищи. Забих пръсти още по-дълбоко, без да обръщам внимание на лепкавото усещане. Замахваше с ръце назад в опит да удари каквото докопа от мен. Отскочих, избягвайки убийствените удари и подкосих краката му. Въпреки че пръстите ми вече не бяха забити в очите му, той все още не можеше да вижда. Очите му все още не се бяха възстановили. Имах на разположение само няколко секунди.

Отново му се нахвърлих, стиснах главата му с всичка сила и я завъртях. Чу се силно изпукване, но не беше достатъчно. Всичките ми мускули се напрегнаха, докато изцеждах и последната си сила, дърпах главата му, като използвах краката си за опора... и накрая се катурнах назад с главата на Грендел в скута си, а кървавите очни кухини се бяха вторачили в мен.

— Забрави... да ме... ритнеш, когато бях паднала — успях да изхриптя.

Последвалата тишина бе прекъсната, когато няколко гласа започнаха да говорят едновременно. Изплюх част от кръвта в устата си, без да ми пука колко неподобаващо е това за една дама, и се присвих на една страна. Грендел щеше да ме победи, ако не беше толкова самодоволен. Още един удар като последния в гръдния ми кош и нямаше да мога да развъртя и капачката на бутилка с безалкохолно. Дори сега имах усещането, сякаш ме е блъснала кола. Не, сякаш ме е блъснал влак. Товарен влак. Лицето на Грендел се взираше нагоре в мен, а кожата му започваше да се набръчква, тогава избутах черепа настрана. Има хора, които обичат да колекционират трофеи. Не бях от тях.

Бавно се изправих на крака и изгледах кръвнишки Иън, който още стоеше със зяпнала уста.

— Свали... клетката... долу.

Още не можех да говоря добре заради напрежението в счупените ми ребра. Иън кимна със свити устни и със скърцане на метал Ноа бе свален долу. Когато го пуснаха да излезе от клетката, той изгледа мен и обезглавения гул с ужас. Сетне се развика.

— Някой да му затвори устата — нареди Иън раздразнено.

Спейд моментално пристъпи напред и пронизващият му взор и заповедта да мълчи, за секунди принудиха Ноа да утихне. После го поведе по пътеката към двойната врата, откъдето беше гледал. Малко се успокоих. За Ноа това бе възможно най-безопасното място.

Изненадващо, но Иън започна да ръкопляска, пляскането обаче беше по-скоро присмехулно, за разлика от искрените аплодисменти, които за кратко бе спечелил Грендел.

— Добра работа, Червенокоси жътварю! Вече никой няма да се подиграва на това име. Повече от впечатлен съм, както и всички присъстващи. Доказа, че си изобретателна, силна и безмилостна. Спечели битката и един от хората си. Както и да е... Аз все още държа трима от тях. Колко са ценни животите им за теб, кукло? Присъедини се към мен, закълни се във вярност, и ще ги пусна. Хайде, няма да е чак толкова неприятно. Всъщност има много преимущества, както сама ще се увериш.

Иън се усмихна, когато изрече последното изречение, за да не остане съмнение за значението на думите му.

Боунс се изправи.

— Видях достатъчно, Иън. Сега си тръгвам.

— Следва най-хубавата част — каза Иън и ми намигна. Аз му показах среден пръст. Иън се разсмя. — Сега вече ми четеш мислите, Кат.

Боунс мина по пътеката. Повече от стотина вампири също се изправиха и го последваха. Ококорих очи. Всички тези бяха негови!

— Няма защо да оставам повече, друже. Пожелавам ти лека вечер. — Той продължи да върви надолу, докато не стигна най-ниското ниво над арената, а после се обърна и се усмихна на Иън. — Но преди да си тръгна, смятам да поздравя почетния ти гост.

Иън се изкиска.

— Внимавай. Може да свършиш до Грендел.

— Винаги ми е харесвало да живея опасно — отвърна Боунс и скочи на свободното пространство до мен. Щом се озова на сцената, усмивката му се разшири. — Поздравления за невероятното представление на неспортсменски дух. Какъв непочтен боец си ти! Явно някой наистина умел те е обучил.

Разсмях се, въпреки че ме болеше.

— Да. Едно арогантно копеле.

— Нали знаеш, че от думите не ме боли. Хайде, сладурче, какво ще кажеш за една целувка за сбогом, в името на доброто старо време?

— Искаш целувка? Ела и си я вземи.

Виждах Иън вдясно зад Боунс. Той се изсмя и измърмори нещо на седящия до него, че можело да отхапя устните на Боунс. Кискането му се превърна във вбесено съскане, когато Боунс ме взе в обятията си и аз притиснах устни към неговите. Не затворих очи, докато го целувах. Изражението на Иън бе безценно.

— Какво, по дя...?

Иън се изправи толкова рязко, че креслото му се преобърна. Не му обърнах внимание, а продължавах да смуча от дълбоката рана на езика на Боунс, която той си бе нанесъл пред очите на всички. Тя зарасна, а аз се почувствах по-добре, когато кръвта му започна да лекува нанесените ми наранявания.

Иън се вбеси от промяната в програмата. Вторачи се гневно в Боунс със светещи в изумруденозелено очи.

— Достатъчно, Криспин! Сега Кат е моя, така че можеш да махнеш ръцете си от нея и да се разкараш.

Вместо да го послуша обаче, Боунс само затегна прегръдката си.

— Опасявам се, че не съм съгласен. Там, където са ръцете ми в момента, ми харесва.

— Да не си полудял? — Иън скочи долу на арената. Ако беше човек, щеше да получи инфаркт. — Какво става? Дръзваш да се изправиш срещу мен заради жена, която дори не харесваш? Която дори не си виждал от години? Това едва ли е примерът, който нов господар трябва да дава на хората си, освен ако няма и още нещо. Да не би това да е някакъв повод да започнеш война срещу мен?

Боунс внимателно изгледа Иън.

— Не се опитвам да започна война срещу теб, Иън, но ако ти я започнеш, аз ще я довърша. Много е просто. Няма да я насилвам да прави каквото и да е, ако тя те харесва, аз ще си тръгна. Така че, сладурче, с кого предпочиташ да бъдеш? С мен или с Иън?

— С теб — моментално отговорих с лукава усмивка. — Иън, съжалявам, но ти не си мой тип. Освен това отвлече приятелите ми, за да се опиташ да ме превърнеш в един от трофеите си. Хич не е готино.

Яростно пламъче припламна в очите на Иън и когато той се ухили, усмивката му бе опасна.

— Спомняш ли си как уби приятеля ми Магнус, Кат? Току-що подпечатата съдбата на един от приятелите си, който ще умре по същия начин. — После Иън извади мобилен телефон и продължи да говори, докато набираше: — Ако веднага се отдръпнеш от Криспин, може и да размисля и да ти позволя да ме убедиш да оставя човека жив. Но най-добре ще е да ми направиш неустоимо предложение, защото съм ужасно разочарован. Иначе ще зависи от случайността кого ще изберат да екзекутират мъжете ми.

Чух първото позвъняване, разнесло се от телефона на Иън. И тогава от другата страна отговори Тейт:

— Здравсти — весело поздрави той. — Това е телефонът на Франсоа.

— Дай да говоря с Франсоа — сопна се Иън.

— Здравсти, приятелче — викнах достатъчно силно, че Тейт да ме чуе. — Говориш с Иън. Кажи му добрите новини.

От телефона се разнесе смехът на Тейт.

— О, здрасти, Иън. Франсоа не може да говори сега. Завързан е... със сребърен кол в гърдите.

Иън затвори рязко телефона и лицето му излъчваше неподправена ярост.

— Не държиш никой от хората ми като заложник, Иън — казах ясно. — Но аз държа неколцина от твоите.

[1] Наемници от балканските народи, които били ползвани от Венецианската република за различни военни мисии, в това число и срещу набезите на Отоманската империя. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 37

Иън се вторачи в Боунс, сякаш щеше да го нападне на мига.

— Ти ме предаде — процеди той с ръмжене.

Боунс не отстъпи:

— Предприех необходимите стъпки, за да съм сигурен, че няма да принудиш Кат да вземе неправилно решение. Не сме деветнайсети век, Иън. Вече не е модерно да вкарваш жените с интриги в леглото си.

— Ако си искаш обратно момчетата, Иън — продължих аз, — тогава ще се съгласиш да оставиш мен, както и моите хора, на мира. Не съм убила никого от вампирите ти и ще ти ги върна невредими. Но първо ще трябва да чуя честната ти дума, че повече няма да ме притесняваш. Е, какво избираш? Мъжете или похотта си?

Иън огледа множеството лица, очакващи решението му. После очите му отново се насочиха към Боунс и го дариха с още един разярен поглед, докато най-накрая се спряха на мен.

— Добра работа, Червенокоси жътварю — повтори той, но този път в тона му се прокрадна горчивина. — Явно отново те подцених... както и изобретателността ти. — Той за пореден път измери Боунс с изумруден, нажежен поглед, а после махна с ръка. — Споразумяхме се. Свободна си да си вървиш.

Боунс се усмихна и ме хвана за ръката, но аз се запънах на токчетата си.

— Не толкова бързо — казах и поех дълбоко дъх. — Има още нещо, което трябва да разрешим.

— Котенце, какво правиш? — тихо попита Боунс.

Не го погледнах, съсредоточих се върху Иън.

Ако предварително бях казала на Боунс какво смятам да направя, той щеше да се възпротиви. Щеше да каже, че е прекалено опасно и може би дори да откаже да ме отведе при Иън. Но Боунс не разбираше, че е невъзможно да стигна дотук и да не направя онова, което щях да направя.

— Знам, че вампирите имат право да предизвикат на дуел господарите си. Е, Иън, предизвиквам баща си — Макс. Щом ти си тук, значи и той е тук някъде. Повикай го. Позовавам се на вампирското си право да се бия с него.

Боунс изръмжа нещо от сорта на:

— По дяволите, Котенце.

А за моя изненада Иън се разсмя. Чистосърдечно. Като че току-що му бях разказала най-смешния виц. Дори в ъгълчетата на очите му се появиха розови сълзи и той ги изтри, все още разтърсван от смеха.

— Какво е толкова смешно, мамка му? — настоях да узная.

— Всички ли чухте това? — попита Иън, овладявайки веселието си дотолкова, че да се завърти в кръг и да огледа публиката.

До мен лицето на Боунс се вкамени.

— Трябваше да го обсъдиш с мен, Котенце — каза през стиснати зъби той.

— Щеше да ме накараш да почакам — изсъсках в отговор, което само разсмя още повече Иън.

— О, определено щеше да го направи, Кат. Нали разбираш, ти току-що призна, че се счита за вампир. Ти знаеш какво означава това, Криспин, както и всички останали тук. Като вампир, Кат, ти си моя, така че ще съм ти благодарен, Криспин, ако се отдалечиш от един от моите хора.

— Но аз предизвиках Макс — рекох ядосано. — Така че той трябва да приеме. И ако го убия, тогава ще си стана свой собствен проклет господар и никой няма да има право да ме нарича своя!

Иън се разсмя още по-гръмко, когато Боунс ме изгледа, сякаш иска да ме удуши.

— О, кукло, нещо не си разбрала някои неща. Ти би могла да предизвикаш Макс за да спечелиш свободата си, ако той беше глава на свое семейство. Но той не е. Той все още се намира под моето управление, а ти, чисто новото попълнение в семейството ми, нямаш право да ме предизвикваш в продължение на една година. Този закон е създаден, за да се попречи на безразсъдните новородени вампири да вземат в ръцете си повече, отколкото могат да понесат по време на първата си година след промяната — обясни Иън. — Така че, както се оказа, в края на краищата явно не се е налагало да отвличам хората ти, защото ти сама току-що падна в ръцете ми. И се опасявам, че имаш

още триста шейсет и пет дни, преди да отправиш същото предизвикателство към мен. Чудя се с какво ли да запълним това време.

Усмивката на Иън ми подсказа, че той вече има някои идеи. Изругах наум. Мамка му, защо не се бях постарала да науча повече за семействата и произхода, преди да ми хрумне, че това е добра идея? Защо бях позволила на заслепяващата ме нужда да отмъстя на баща си да ме накара да скрия плана си от Боунс? Менчерес беше казал, че желанието за мъст е най-празното чувство. Очевидно, освен това то караше хората да постъпват по най-глупашкия начин.

— Само че аз вече принадлежа на Боунс — казах, изигравайки като последна възможност коза за правото на собственост. — Той ме е хапал и е правил неща с мен, които се считат за престъпни поне в няколко щата!

— Произходът бие по сила правото на собственост, мили мой Жътварю — с копринен глас рече Иън. — Така че Криспин несъмнено ще пази мили спомени за времето ви, прекарано заедно... но и само със спомените ще си остане.

— Не съм съгласен, Иън — отвърна Боунс и изпъна рамене. — Прав си, произходът бие правото на собственост. Но ти нямаш право над нея, ако тя ми е съпруга.

Иън изглеждаше толкова объркан, колкото се чувствах и аз самата.

— Но тя не е — той изтъкна очевидното.

Боунс извади нож от джоба си. Напрегнах се, предполагайки, че започваме войната за освобождение. Но Боунс просто прокара камата по ръката си, а после хвана с окървавената си длан моята.

— По силата на кръвта ми ти си моя съпруга — рече той ясно. После ми каза по-тихичко: — Представях си нещо доста по-романтично за този момент, Котенце, но обстоятелствата не го позволяват.

— Сигурно си полудял — викна Иън, вадейки собствения си нож от панталоните.

— Не мърдай! — прогърмя глас в същия миг.

Иън замръзна, а Боунс, който тъкмо понечваше да насочи ножа си към него, също застина. Тъмнокоса фигура се движеше по пътеката и всички се заотместваха, за да направят път. Нямахше нужда да видя

лицето му, за да се досетя, че това е Менчерес. Могъщата сила, струяща от него, сама ми разкри, че той върви към нас.

— Менчерес — поздрави го Боунс и кимна. — Прав ли съм в предположението си?

— До голяма степен — дойде гладкият отговор на вампира.

— Винаги взимаш неговата страна, а не моята! — тросна се Иън, прекъсвайки почтителното си мълчание.

Боунс извъртя очи.

— Не това отново.

— Не става дума за вземане на страна — спокойно заяви Менчерес. — Казах, че Боунс до голяма степен е прав. Кат все още не го е пожелала за съпруг.

Иън се хвана за това.

— Не знаеш какво означава това, Кат. Това не е като човешкия брак, където разводът е често срещан като дишането. Ако се съгласиш на това, цял живот ще бъдеш обречена на Криспин. Няма да можеш да промениш мнението си, няма да можеш да се освободиш от този брак, докато един от вас не умре завинаги. Ако дори само веднъж преспиш с друг мъж, Боунс ще има правото да го убие без последствия.

Менчерес се усмихна, но не весело.

— Да. Веднъж обявен, бракът не може да бъде разтрогнат.

Кафявите очи се вгледаха в моите, когато извърнах поглед от Менчерес. Боунс изви вежда, докато чакаше.

— Не мислиш ли, че е време да се запознаеш с баща си? — веднага се опита да ме подмами Иън.

Това вече привлече вниманието ми.

— Ще склуча сделка с теб, Кат. Много по-различна от онази, която първоначално смятах да ти предложа. Можеш да си тръгнеш тази нощ и ще имаш честната ми дума, че няма да предявявам искане за собственост над теб, нито някога отново ще безпокоя хората ти. Освен това ще ти дам Макс, за да правиш с него каквото си искаш. В замяна ще искам само да откажеш на предложението на Криспин и завинаги да се разделиш с него. Имаш думата ми.

Онемях, пръстите ми се свиха около дръжката на острието и побеляха.

— Максимилиан, ела тук! — нареди Иън.

Вратите на залата се отвориха и Спейд се изгуби от погледа ми, за да направи път на висок мъж. Така значи. Очевидно онази снимка ми бе разкрила само частичка от приликата помежду ни. Изправени лице в лице, вече нямаше никакво съмнение. Аз наистина му бях одрала кожата.

Дръпнах ръката си от тази на Боунс, бях в състояние на шок. Макс пристъпи до края на арената и спря, не се приближи повече. Аз извървах последните няколко стъпки, които ни разделяха.

Косата му беше алена, ярка и гъста точно като моята. Божичко, тези очи, сребристосиви и същите като моите. Той имаше високи скули, пълни устни, прав нос, волева челюст... Всичко беше като моето, но в по-мъжки пропорции. Дори Стойката му бе подобна. Беше, сякаш се гледам в откачено изкривяващо пола огледало и в продължение на минута не можех да сторя нищо друго, освен да зяпам.

Макс, от своя страна, не обели и дума. Когато извърна поглед от мен и го насочи към Иън, изражението му издаде едновременно неподчинение и примирение. Обаче не помоли за милост. Нито мен, нито Иън. Нима това бе смелост... или просто осъзнаваше факта, че молбите няма да му помогнат?

Най-накрая възвърнах гласа си.

— Знаеш ли какво си обещах, когато майка ми разказа каква съм и как се е случило?

Приблжих се толкова близо до него, колкото това бе възможно, без да го докосвам. Той стоеше сковано като някоя от статуите, които бях зърнала отвън. Движеха се само очите му и те ме следяха съсредоточено.

Прокарах пръсти по раменете му, докато обикалях около него. Той се сви под тежестта им, а аз се засмях гърлено и жестоко.

— О, Макс, усещам силата ти, а тя не е толкова голяма. Много по-силна съм от теб, но ти сигурно го знаеш, нали? Затова и се опита да ми пръснеш главата, за да не те докопам първа. Имаш ли въобще представа колко дълго чаках да те убия?

Той продължаваше да мълчи. Иън ме погледна въпросително, но аз не му обърнах внимание. Очевидно беше, че той не знаеше за действията на Макс. Крачех около баща си и се вбесявах още повече, защото мъжът не обелваше и дума.

— За пръв път чух за теб на шестнайсетия си рожден ден. Сладък шестнайсети рожден ден, а какво получих за подарък? Подробно обяснение за кошмарния си произход. Затова се заклех пред себе си, че един ден ще те намеря и ще те убия заради нея. Чу ли какво ми предложи току-що Иън? Задникът ти, заедно с всички свързани с него части!

Гневът се излъчваше от порите ми и очите ми го пронизаха с блясъка си, когато отново застанах пред него.

— Хайде, Макс, какво мислиш? Голям подарък, нали? Кой може да откаже на такова предложение? Та аз искам да те убия повече от всичко останало, което някога съм желала в объркания си ненормален и откачен живот!

Ножът, който Боунс ми бе дал и който стисках в ръка, потрепери заради копнежа да го забия в сърцето му. Най-накрая след поредния дълъг поглед аз отново се изкисках. Горчиво. Жаждата ми за отмъщение вече едва не ме бе разделила с Боунс тази нощ. Нямах да си позволя да повторя тази грешка.

— Ти, безполезно лайно такова, сега ще направиш първото, последното и единственото нещо като мой баща, защото в живота ми има някого, който означава за мен дори повече от убийството ти. Поздравления, боклук такъв. Току-що даде ръката на булката.

Вместо да завъртя ножа в сърцето на баща си, аз порязах дланта си и я стоварих върху все още протегнатата към мен бледа ръка.

— Свързани завинаги, а? На мен ми звучи добре. По силата на кръвта ми, Боунс, ти си мой съпруг. Това ли трябва да кажа? Правилно ли го направих?

Боунс ме приведе назад със силата на целувката си и аз предположих, че това е отговорът му.

ГЛАВА 38

Макс наруши мълчанието си чак когато Боунс прекъсна целувката ни. Хвърли ми поглед и се усмихна. Смразяващо.

— Ако не успееш от първия път, опитай пак, опитай отново. Вярваш ли в това, момиченце? Аз вярвам. Двата с теб ще получим срещата си, запомни ми думите.

— Той заплашва ли я? — попита Боунс с хладна любезност Иън, а аз срещнах стоманения поглед на баща си. — Май не е зле да му напомниш, че който преследва жена ми или някого, който ѝ принадлежи, като чичо ѝ например, всъщност обявява война на мен. Това ли е позицията, която заемаш, Иън? Той и от твое име ли говори?

Иън изгледа Макс наистина заплашително.

— Не, не говори от мое име и няма какво повече да каже по този въпрос. Нали, Макс?

Макс огледа всички вампири на Боунс, които също го наблюдаваха заплашително.

— Не, нямам какво повече да кажа по този въпрос — повтори той с тон, който подсказваше, че Макс щеше да има много за казване, ако обстоятелствата бяха други. — Но имам какво да кажа за майка ѝ. — Той отново прикова поглед върху мен. — Излъгала те е. Чуках я, да. Но не съм я изнасилил.

Боунс ме стисна по-здраво, усещайки, че малко ми остава да избухна. Иън също го забеляза.

— Ти се отказа от шанса си, Кат, и сега всичко е двупосочно. Макс е под моя опека. Ако го докоснеш, това ще означава, че обявяваш война.

Стегнах се. По друго време, на друго място. Не тук, защото случката щеше да прерасне в кървава баня между Боунс и хората на Иън.

— Навярно си изнасилил толкова много жени, че не си спомняш коя е тя — равно рекох.

Макс се усмихна.

— Никога не забравяш първата си, а след промяната ми тя беше първата. Беше красива брюнетка с огромни сини очи и хубави закръглени гърди. Толкова млада и нетърпелива. Толкова свежа. Толкова ми беше приятно да я чукам на задната седалка на онази кола, а единственият момент, в който тя се възпротиви, беше, когато свърших. Тя отвори очи, видя светналия ми в зелено поглед, забележа зъбите ми... и запищя диво. На всичкото отгоре заплака. Завика истерично и каза, че съм изчадие адово или нещо такова. Смешно беше. Толкова смешно, че не се опитах да отричам. Казах ѝ, че е права и че съм демон. Че всички вампири са демони и че тя току-що е позволила на един от тях да я чука. После пих от кръвта ѝ, докато майка ти не млъкна и не припадна. И това, момиченце е, което наистина се случи между мен и майка ти.

— Лъжец — изплюх думата аз.

Усмивката му стана жестока и знаеща.

— Попитай я.

Очевидно бе, че Макс умее да лъже. Всеки, който е в състояние да заговорничи и да планира убийството на собствената си дъщеря не би сметнал, че лъжата е под нивото му, но някак... някак... сега не бях убедена, че ме лъже. Откакто се помнех, майка ми винаги разпалено бе твърдяла, че вампирите са демони. Мислех, че думата е общо название, отразяващо отвращението ѝ, но може би бе нещо повече. Ако Макс ѝ беше казал, че е демон, че всички вампири са демони, това определено обясняваше смесените ѝ чувства по отношение и на мен самата, както и категоричния ѝ отказ да приеме вампирите за нещо друго, освен за зли.

— И си спомняш майка ѝ толкова добре, а? — разговорливо попита Боунс, докато аз обмислях думите на Макс.

Макс не прогони усмивката си, изпълнена с омраза.

— Нали точно това казах.

— Как ѝ беше името? — отново попита Боунс безцеремонно.

— Джъстайна Кроуфийлд! — сопна се Макс. — Сега да не ме попиташ какъв цвят бяха гащичките ѝ?

Боунс се усмихна неочаквано, но усмивката му никак не беше приятна.

— Когато Иън се е досетил, че си баща на Кат, обзалагам се, че ти е споменал и колко много дъщеря ти желае смъртта ти. Изплашил те

е до мозъка на костите ти, нали? Да откриеш, че някой достатъчно силен да те размаже, те е погнал. Спомнил си си майка й, както и доказа току-що, и е било много лесно да провериш името на детето, което тя е родила преди всичките тези години. Дал си тази информация на наемен убиец на име Лазарус, нали така? Накарал си го да убие онази двойка в предишната й къща и въпреки че Кат е влязла в капана, Лазарус не е успял да я убие. Тогава сигурно ужасно си се уплашил и си решил да се добереш до нея по единствения възможен начин. Чрез брат си. Знаел си, че той я е пратил по петите на Иън, че кой друг е можел да го стори? Разровил си се, докато не си открил предател в екипа му. Предател, който е можел да разкрие местонахождението й на друг наемен убиец и което е по-важно, предател, който ти е разкрил слабостите й. Добър план, друже, но съм тук, за да те осведомя, че малката ти къртица и съучастникът му бяха убити.

— Ти, копеле — ахнах, след като осъзнах как парченцата се напасват.

— Какво означава това? — подозрително попита Иън.

— Макс я е открил много преди теб, но е запазил този факт за себе си. Действал е зад гърба ти в продължение на месеци, Иън, опитвайки се да убие Кат, за да спаси нещастния си задник. Хич не е лоялно от негова страна, нали?

— Не знам за какво говори той! — настоятелно заяви Макс.

Вторачих се в мъжа, който ми беше баща и осъзнах, че сега той несъмнено лъже. По лицето на Иън се изписа изражение, което показва, че и той осъзнава предателството.

— Имаш ли доказателство, Криспин?

Никой не остана заблуден от хладнокръвното поведение на Макс. Очите на Иън светеха в яркозелено.

Боунс кимна.

— Имам копия от банковите трансакции от последния му опит за убийство. Глупавият негодник е ползвал личната си банкова сметка, за да плати за информацията от централата на чичо й, и мисля, че ако се поразровиш, ще проследиш тази сметка до Макс. Освен това без съмнение ще откриеш друг трансфер на солидна сума от април, когато двойката, настанила се в предишния дом на Кат, е била убита.

Устните на Иън побеляха. Злобно се ухилих на Макс.

— Охо. Май някой е в загазил.

Е, животът му не беше в опасност, но съдейки по изражението на Иън, Макс скоро щеше да съжалява, че господарят му не е пожелал да го убие.

Иън за последно изгледа дълго Боунс, после се обърна и рязко направи знак на Макс да го последва.

— Ей, Макс — викнах, когато мъжът запристъпва след Иън. — Пази си гърба. Никога не се знае кога някой ще ти забие нож в него.

Видях как той се напрегна, но не се обърна. Мина право през огромната двукрила врата и изчезна. *Ще се видим отново*, обещах му наум. *Сега вече знам кой си и можеш да бягаш, но няма да успееш да се скриеш.*

Навярно най-голямото изумление за мен беше, че и останалите вампири започнаха да се разпръсват, без дори да се чуят измърморени заплахи. Явно приемаха предупреждението на Боунс сериозно и знаеха, че всеки, който започне да се закача с мен, ще си навлече гнева му, както и гнева на неговите хора.

Спейд си проправи път до арената и приятелски плесна Боунс по гърба.

— По дяволите, друже. Ти си женен? Все още се случват чудеса.

Напрежението съвсем осезаемо напусна Боунс, когато се усмихна на приятеля си.

— Чарлс — каза, наричайки го с човешкото му име, — мисля, че имаме нужда някой да ни закара.

Спейд ни откара до летището, където същият хеликоптер, който ме беше докарал, сега щеше да ни върне всички заедно в склада. Щом стигнахме, Боунс пусна шестимата мъже на Иън и им каза, че са свободни да си вървят. Те изглеждаха изумени от факта, че им се е разминало толкова лесно, но не спориха и изчезнаха в нощта. Спряхме още веднъж, за да оставим Спейд, преди да се върнем в централата. Бях уморена, физически и емоционално, но ме чакаше още работа.

Когато пристигнахме, петимата веднага отидохме в кабинета на Дон. Чичо ми сбърчи чело, което вероятно се дължеше на неудобството му и бързо спря да оглежда дрехата ми. О, да. Бях забравила, че съм почти гола.

— Ъ-ъ, Кат, искаш ли лабораторна престилка или... нещо друго?

Боунс свали самото си.

— Заповядай, сладурче, облечи се, преди чичо ти да е почервенял. Така е по-добре, защото иначе ей сега ще цапардосам Хуан, задето се опитва да запомни всяка извивка на дупето ти.

Взех предложеното ми сако и изгледах строго Хуан. Той се усмихна без разкаяние както винаги.

— Какво очакваше? Не трябваше да й позволяваш да върви пред мен, amigo, щом не искаш да гледам.

— Всички сте тук, така че очевидно операцията е минала успешно. — Както обикновено Дон беше делови. — Кат, разпореди ли се Ноа Роуз веднага да бъде приет в болница? Както и да бъде изпотрошена колата му и да се изфабрикуват полицейски доклади, че е претърпял катастрофа, при която виновният шофьор е избягал?

— Да. Боунс може да остави без работа твоите промивачи на мозъци, Дон. Ноа вече няма никакви спомени от тази нощ. Ще помни единствено, че е катастрофирал и че на сутринта трябва да се обади на застрахователната си компания. Не се тревожи за него.

— Знаеш ли, това ме навежда на една мисъл. — Тейт изгледа враждебно Боунс. — Откъде да знаем, че той не се е бързал с мозъците ни през цялото време? Решението ти да го направиш част от отряда може да не е било твое, Дон!

Боунс отвърна на отправеното обвинение:

— Той знае, че е негово. Първо, този кабинет се наблюдава от камера с батерия, закрепена е на тавана. Чувам я, старче — рече той, като видя слисаното изражение на Дон. — Разбира се, аз може да съм те накарал да си мислиш, че си гледал запис на случилото се, а всъщност да не си, но ти стана предпазлив веднага щом разбра, че племенницата ти спи с вампир. Ти също си сръбвал от бутилчицата. Пиел си вампирска кръв, за да се имунизираш срещу контрола над мислите. Мога да помириша кръвта в теб.

Изражението на Дон само потвърди истинността на думите на Боунс. Поклатих глава.

— Ти просто никога няма да ми се довериш, нали? Виж, уморена съм, така че да го даваме по-кратко. Иън и Макс още са живи, но повече няма да се занимават с никой от нас. Това е уредено. Според вампирските закони Боунс всъщност... ъъ, се ожени за мен.

Дон диво задърпа веждата си.

— Какво?

Накратко му разясних законите за обвързването и после свих рамене.

— От човешка гледна точка аз все още съм неомъжена. Обаче, що се отнася до някой нежив, аз съм завинаги съпруга на Боунс. Съжалявам, че не предадох на Макс поздравите ти, Дон, но някой ден ще го пипна. Обещавам.

Същите стоманеносиви очи се вторачиха в мен. Дон най-накрая се усмихна леко.

— Аз успях да пратя поздрави на Макс. Пратих му теб.

Една бучка заседна в гърлото ми и ми се наложи да примигна, за да прогоня сълзите.

— Има още нещо, което трябва да обсъдим — каза Боунс за моя изненада. — Вчера Тейт спомена, че приятелят ви е загинал, докато е пил вампирска кръв. Това е една много важна подробност.

Намръщих се уморено.

— Защо? Тя не може да го е превърнала във вампир. Той преглътна най-много няколко глътки. Три дни по-късно го погребяхме и повярвай ми, той беше мъртъв.

— Да, ако става дума за човек или вампир. Но има и други видове, нали?

Всички го изгледахме неразбиращо. Боунс изсумтя снизходително.

— Вампирите и гулите са сродни раси, както съм ти казвал. Знаеш, че вампир се създава, след като човек е обезкървен до смърт, а после пие много вампирска кръв. Създаването на гул не е много различно. Първо смъртно раняваш човек, после му даваш да пие вампирска кръв, но не достатъчно, че да оцелее. След смъртта на човека гул взема сърцето му и го сменя със собственото си. Гулите могат да оцелеят и с извадено сърце, затова и единственият начин да ги убиеш, е обезглавяването. След размяната на сърцата трябва да полееш с вампирска кръв новото сърце. Това го активира, ако мога така да се изразя заради липсата на по-добър термин, и по този начин се създава нов гул.

Смисълът на думите му проникна в съзнанието ми. Лицето на Родни се появи в спомените ми, когато той беше погледнал Боунс и

беше казал „Чудно.“ Тогава явно не беше говорил за убийството на Дейв. Беше намекнал за възможното му прераждане.

— Дейв е мъртъв от месеци, Боунс. Погребахме го в земята, след като го напълниха с формалдехид. А ти ми казваш, че е възможно да е жив? Разбира се, че това ми казваш, защото иначе ще повдигаш темата? О, Боже! О, Боже!

— Възможно е, но ти искаш ли го? Той пак ще си е вашият приятел, с всичките му спомени и навици, с изключение на един — онова, което яде. Вижте, гулите обикновено ядат просто сурово месо, но от време на време храната им трябва да се разнообразява и ти знаеш за какво говоря.

— Исусе — промълви Тейт.

Добре казано. Загубих апетит.

— Овладей първоначалното си отвращение за миг — продължи Боунс. — По принцип не бих се съгласил да преобразя човек без неговото лично съгласие, но в момента това няма как да стане. Затова питам всички вас. Вие сте били негови приятели, какво мислите, че щеше да избере той? Да остане мъртъв и погребан в земята... или да се изправи от гроба?

Възможността да си върнем Дейв; той да ходи и говори, да ръси майтапи и наистина да бъде тук беше съвсем реална. Внезапно вече изобщо не усещах умората.

— Сега ли трябва да решим? — попита Дон.

Боунс кимна.

— Обикновено съживяването се извършва веднага след смъртта и причината е очевидна. Всеки прекаран в земята ден намалява шансовете му да оцелее. И без това ще е необходима голяма мощ, за да успеем. Родни предложи да му стане господар, Котенце, но иска да напусне града заради тази работа с Иън. Той си има свое семейство и не е под опеката ми, затова смята, че Иън може да реши да си отмъсти на онези, при които ще му се размине. Утре заминава, така че ако ще го правим, трябва да стане тази вечер.

— Щом приятелят ти заминава, какво ще стане с Дейв, ако го възкресим? — практично попита Дон. — И той ли ще замине с него?

Боунс махна безгрижно с ръка.

— Не е задължително. Аз мога да се заема с него. Вампирите от хилядолетия стават приемни родители на гули, както и обратното.

Както вече казах, ние сме сродни раси. След няколко седмици, които ще са му нужни да се адаптира, ще си го получите обратно като чисто нов.

— Ами ако ние кажем да, ти го върнеш и после Дейв реши, че предпочита да е мъртъв, а не нежив? Тогава какво ще правим? — Тейт изглежда се измъчваше от тази мисъл.

Същото ми беше хрумнало и на мен.

— Тогава ще изпълним желанието му — тихо отвърна Боунс. — Той така или иначе си е мъртъв и ако реши, че иска да си остане такъв, ще постъпим, както той пожелае. Затова при гроба ще занесем меч. Ще бъде мълниеносно бързо и той отново ще е мъртъв.

Прииска ми се да повърна, като си представих картинката. Явно всички се чувстваха като мен. Боунс стисна ръката ми.

— Ако никой от вас няма да го приеме като гул, тогава не очаквайте и от него самия да се приеме такъв. Ще му е нужна непредубедената ви подкрепа или този разговор приключва още сега. Това, че ще бъде гул, няма да го промени като личност, ще промени само способностите му. Той ще бъде по-силен, по-бърз и ще има нови сетива, но все така ще бъде същата личност. Смятате ли, че заради него бихте преодолели гнусливостта си от бъдещите му хранителни навици?

— Да.

Хуан се обади. Очите му светеха заради непролетите сълзи.

— Нека го събудим и да го оставим той да реши. Приятелят ми липсва. Не ми пука какво ще яде.

Буцата се завърна в гърлото ми, уголемена. Край мен Купър сви рамене.

— Не го познавах много добре, затова моето мнение е най-маловажно. Обаче, щом Кат може да живее с факта, че е наполовина изрод, нима Дейв няма да се справи с факта, че ще е завършен изрод? Според мен даже ще му е по-лесно.

Тейт изгледа Боунс преценяващо и пресметливо.

— На теб не ти пука какво мислим всички ние. Предлагаш да го направиш единствено заради нея.

— Определено — моментално отговори Боунс. — Но толкова по-добре за всички вас, нали? Такъв ви бил късметът.

— Да. Е, аз гласувам да го направим, но не ти вярвам и мисля, че не можеш да го извадиш жив изпод надгробния камък. Обаче ще се извиня, ако греша.

Двамата с Дон бяхме единствените, които още не бяха гласували, а времето изтичаше. В края на веждата на чичо ми почти не бяха останали косми, когато той погледна към Боунс.

— Военните си имат поговорка: не изоставяй никого. Досега никога не сме изоставяли някого в мисиите си и сега няма тепърва да започна да го правя. Върни ни го.

Сега оставах само аз. Замислих се за Дейв и за страха, породен от факта, че можехме да се опитаме да го съживим и да не успеем. Или че можеше да стане и по-зле — той можеше да се върне и после, отвратен от същността си, да се самоубие. Сетне си припомних последния миг от живота на Дейв, когато той кървеше до смърт в ръцете ми: *Не... ме оставяй... умра...*

Тези думи ме накараха да взема решението си.

— Направи го.

ГЛАВА 39

Гробището беше опразнено и изцяло затворено. Дори въздушните коридори над него бяха затворени. Целият ми екип бе пръснат по периметъра. По-далеч имаше още охранители. Дон не искаше никой да ни прекъсва. Родни огледа тълпата и поклати глава.

— Сигурно се шегуваш. Виж цялата тая гадост. „Цялата тая гадост“ включваше стотина и повече военни. Родни се притесняваше от камерите. Той вярваше на правителствени служители толкова малко, колкото далеч можеше да ги запрати, което в неговия случай всъщност бе доста далеч. Но е достатъчно само да кажем, че не му се нравеше многобройната публика.

На Боунс не му пукаше за свидетелите. Когато най-накрая стана време, той вдигна три пръста. От дузината доброволци от екипа ни трима пристъпиха напред. Можеше да ползваме и кръвни банки, но според Боунс свежата кръв съдържаеше повече сила. Аз и тримата ми капитани не бяхме включени в менюто тази вечер, защото той ни искаше силни, в случай че нещата не се търколят в правилната посока. Като главата на Дейв например. За всеки случай в краката ми лежеше меч. Аз настоях да бъде при мен, ако се стигнеше дотам. Дейв ми беше приятел. Ако пожелаеше да умре за втори път, то щеше да бъде поразен от ръката на някого, който го обича, въпреки че това успокоение бе съмнително.

Дискретно, извън полезрението ни, се намираше медицински екип. След като Боунс ги източил така, че им се зави свят, тримата мъже се заклатушкаха към лекарите. Благодарение на съвременната медицина щяха да им прелеят кръв на място.

Ковчегът бе изваден от почвата. Болеше ме дори само да го гледам. Всички печати и закопчалки бяха счупени и когато капакът бе повдигнат, светлините осветиха лицето на Дейв. Над главите ни имаше тента, въпреки че вече се бе стъмнило. Параноята на Дон, че някой може да стане свидетел на експеримента ни, го бе принудила да

настоява за тентата. Съживяването на труп определено го бе уплашило.

Родни си носеше специален извит нож за следващата част. Петимата се скупчихме по-близо, когато тялото на Дейв беше извадено от ковчега и положено на земята.

— Исусе — промълви Тейт, щом зърна Дейв под светлините.

Стиснах го за ръката и открих, че тя трепери. Моята също. Дори Хуан трепереше до мен и аз хванах и неговата ръка. Стиснах ги по-силно, когато дрехите на Дейв бяха разрязани от кръста нагоре.

Потиснах ахването си, когато зловецът извития нож потъна в бездиханните гърди на приятеля ни толкова лесно, сякаш разрязваше торта. Родни отрязва голямо парче от гръдния кош, излагайки на показ сърцето и ограждащите го органи. Боунс небрежно постави парчето настрана върху поднос, който сега страшно заприлича на блюдо.

„Кой поръча ребърцата?“, мрачната мисъл прелетя през съзнанието ми.

Родни свали ризата си и я сгъна прилежно, преди да я остави далеч извън кръга. Там вече си бе приготвил и резервни панталони. Сетне приклекло Боунс, който беше облечен единствено с чифт тъмни къси панталони. Кожата му блестеше под светлината на луминесцентните лампи, но обичайното ми възхищение сега липсваше. Навярно заради разкрилата се гледка, когато той заби същата извита кама в гръдния кош на Родни, завъртя я и после извади сърцето на гула.

Двама от чакащите кръводарители повърнаха. Останалите даваха вид, че искат да се присъединят към тях. Не можех да ги виня, но слава Богу, моето гърло си остана сухо. Родни бе невероятно тих през цялото време, само от време на време изохкваше и мърмореше, че ще му го върне на Боунс, който изсумтяваше, мрачно развеселен от думите му. После сърцето на Родни бе поставено на друг поднос, а след това и двамата насочиха вниманието си към Дейв.

Тъй като гръдния кош на покойника вече беше отворен, сега бе много по-лесно. Клъц, клъц, клъц и сърцето на Дейв бе извадено. Родни без никаква церемониалност го напъха в гръдната си кухня, докато Боунс нагласяше бившето тиктакащо устройство на приятеля си в тялото на Дейв. Най-сетне, доволен от поставянето, той се приведе над трупа на Дейв и заби ножа дълбоко в собственото си гърло.

Когато зърнах как шията му зейна разрязана, тих вик се отрони от моите, а не от неговите устни. Боунс ме беше предупредил, че сцената ще е жестока, но да ти разказват за нещо, и да го видиш, бяха две различни неща. С всичка сила Боунс изтласкваше кръвта от тялото си. Течността се изливаше на алени потоци. Наложих се още три пъти да разреже гърлото си, след като то заздравяваше, а от групичката на доброволците долетяха нови звуци от повръщане. Когато червеният поток най-сетне забави темпото си, Боунс остави ножа и им помахаша.

— Размърдайте се — изсъсках, когато хората се поколебаха.

Един по един седмината мъже коленичиха, Боунс пиеше от вратовете им и после се отдалечаваха препъвайки се. Когато и последният от мъжете се отправи към медиците, Боунс отново разкъса артерията си и от раната наново потече кръв.

Нещо започна да се случва. Усетих го още преди да го видя. Въздухът се зареди с електричество. Когато то ме докосна, кожата ми настръхна. Кръвта продължаваше да се изсипва в гръдната кухня на Дейв и щом зърнах пръстите му да се свиват, собственото ми сърце спря за миг.

— Мили Боже — рече задъхано Тейт.

Ръката на Дейв бавно се сви. Последваха я и краката, пръстите на краката му помръднаха, а потокът от кръвта на Боунс отново намаля.

— Има нужда от още. Докарайте още шестима мъже — излая Родни, защото Боунс не можеше да говори с разрязаното си гърло.

Изкрещях заповедта, неспособна да отместя поглед. Настана суматоха, докато новите дарители идваха при нас. Родни услужливо ги задържах пред Боунс, достатъчно дълго, че новите попълнения да сменят предходните, а после всеки от мъжете биваше завлечен при медиците. Разсеяно се замолих да са донесли достатъчно кръвни банки, защото явно беше необходима много повече кръв, отколкото бяхме очаквали.

Когато Дейв наклони глава настрани и отвори очи, се свлякох на колене. Родни постави отрязаната част от гръдния кош на Дейв на мястото му като късче от пъзел. Боунс натри мястото с кръвта, която се изливаше от гърлото му, и на мен ми се наложи да премигна два пъти, преди да отроня и дума.

— Дейв?

Устата му се отвори и затвори, преди дрезгавият му отговор да накара сълзите ми да потекат по бузите ми.

— Кат? Онзи... вампир... избяга ли?

Боже, той мислеше, че все още се намира в пещерата в Охайо! Логично беше, защото това бе и последният му спомен. Боунс и Родни се отдръпнаха. Хуан плачеше и мълвеше нещо на испански. Смаян, Тейт коленичи, а после хвана ръката на Дейв и се разрида заради ответното стисване.

— Не мога да повярвам. По дяволите, не мога да повярвам!

Дейв ни погледна, свъсил чело.

— Какво стана? Ама вие, хора, изглеждате ужасно... В болница ли съм?

Отворих уста да отговоря, когато той неочаквано се дръпна и седна.

— Там има вампир! Какво...

Дейв най-накрая забеляза кръвта. Боунс също беше покрит с кръв и седеше на няколко метра от нас. Стиснах Дейв за раменете и бързо му заговорих:

— Недей да мърдаш. Гърдите ти не са съвсем заздравили.

— Какво...?

Той огледа тялото си, а после измери с поглед тентата, преди да го спре върху ковчега и накрая върху надгробния камък с името му, изписано върху него.

— Дейв, чуй ме. — Гласът ми бе дрезгав. — Не се плаши от вампира, той няма да те нарани. Нито пък гулът до него. Ти... ти не беше ранен в пещерата в Охайо. Ти беше убит. Това е твоят гроб, а това е ковчегът, в който бе положен през изминалите три месеца. В онзи ден ти умря, но ние... те върнахме обратно.

Той ме зяпна, сякаш съм полудяла и после сърцераздирателна усмивка разцъфна на лицето му.

— Опитваш се да ме уплашиш, задето наруших заповедта. Знаех, че ще се ядосаш, но не предполагах, че ще стигнеш чак дотук...

— Не се опитва да те уплаши — изграчи Тейт през сълзи. — Ти умря. Видяхме как умря.

Дейв уплашено се вгледа в Хуан, който преглътна и го прегърна докато клякаше зад него.

— *Mi amigo*, ти беше мъртъв.

— Но какво... как...

Отидох при Боунс и Родни, и положих длан върху рамото на всеки от тях.

— Имаме възможност да избираме, Дейв, и сега и ти трябва да избереш. Тези двамата те върнаха обратно, но това си има цена. Човешкото в теб умря заедно с теб и нищо не може да промени това. Сега си с нас, само защото... си гул. Много съжалявам, че не успях да те предупредя навреме, когато онзи вампир избяга от пещерата. Той те уби, но ти можеш да продължиш напред... нежив.

Неверието бе изписано върху лицето му, докато Дейв оглеждаше нас, а после и околността и надгробния си камък.

— Виж, друже, опипай врата си — практически се намеси Боунс. — Ти нямаш пулс. Вземи този нож. — Той посочи към острието, което цяла нощ бяха използвали. — Порежи дланта си. Виж какво ще стане.

Дейв предпазливо притисна гърлото си с два пръста и зачака, после очите му се изцъклиха. Той сграбчи кървавото острие и бързо го прокара по предмишницата си. Тънка линейка кръв изби върху кожата, която скоро се затвори, и Дейв извика.

Отделих се от Боунс и Родни и стиснах ръцете на Дейв.

— Дейв, нека ти кажа от собствен опит, че е възможно да преодолееш произхода си. Ние сме такива, каквито сами решим да бъдем, независимо от всичко. Независимо от всичко друго. Ти все още си си ти. Пак ще се смееш, ще плачеш, ще вършиш работата си, ще губиш на покер... Ние всички те обичаме, чуй ме. Ти си повече от едно биещо сърце! Много повече!

Той заплака и от очите му рухнаха розови сълзи. Хуан, Тейт и аз го прегърнахме дружно, докато хлипаше. Най-накрая Дейв ни избута настрана и изтри очите си, зяпайки кръвта върху пръстите си.

— Не се чувствам мъртъв — прошепна. — Помня... чух те как викаш, Кат, и видях лицето ти, но не помня да съм умирам! И как е възможно да съществувам, ако съм мъртъв?

Тейт отвърна яростно:

— Ще си мъртъв, ако лежиш в онзи ковчег там. Ти си ми приятел, винаги ще бъдеш, без значение какво ядеш, мамка му. Не повярвах на онзи блед негодник, когато заяви, че може да те върне, но ти си тук и да не си посмял да се покриеш отново с пръст. Имам нужда от теб, приятелче. Без теб беше истински ад.

— Липсваше ми, amigo — каза и Хуан на едва разбираем английски. — Не можеш пак да ме изоставиш. Тейт е скучен, а Купър иска само да тренира. Трябва да останеш.

Дейв ни зяпна.

— Какво се е случило, че вампир и гул съживяват мъртвите за вас?

Стиснах и другата му ръка.

— Ела с нас и ще ти разкажем всичко. С теб всичко ще е наред, обещавам ти. Първо обаче, трябва да ми се довериш, моля те, моля те, довери ми се сега.

Той седеше, безмълвно наблюдаваше надгробната плоча и лицата около себе си. Най-накрая крива усмивка изви устните му.

— Това е възможно най-странното нещо, което ми се е случвало. Чувствам се добре. Съзнанието ми е като омотано в захарен памук, но за мъртвец се чувствам доста добре. В гробище ли се намираме?

Аз кимнах и той бавно се изправи.

— Мразя гробищата. Да се разкараме от тук.

Хвърлих се на врата му и сълзите отново се стекоха по страните ми, ала този път се усмихвах през тях.

— След малко и аз идвам.

Хуан го изведе от тентата. Дон безмълвно го потупа по рамото и докато се отдалечаваше, очите му също блестяха. Боунс все още седеше на земята до Родни.

Хвърлих се отгоре му толкова силно, че го проснах на земята, без да обръщам внимание на кръвта, която го покриваше. Разцелувах го, покорена от радостта, и когато накрая се отдръпнах, той се усмихна.

— Моля.

— Ъхъм. — Родни се ухили. — И аз помогнах, помниш ли?

Целунах го горещо по устата и Боунс ме издърпа обратно, сумтейки развеселено.

— Достатъчно благодарности, сладурче. Няма да се отървеш от него, ако не престанеш.

— Изглеждаш ужасно, Боунс. Боже, винаги ли е толкова брутално?

Родни отговори на въпроса ми.

— Не, обикновено не. По принцип половин литър свършва работа, но твоето момче дълго време е стояло изстинало. Честно

казано, не вярвах, че ще се получи. Имаш късмет, че Боунс е силен.

— Късметлийка съм — съгласих се с него, но причините за късмета ми бяха много повече.

— Ей, пазителят на гробниците. — Гласът беше на Тейт, който бе надянал непоколебимо изражение на лицето си. — Държа на думата си, затова съм тук да се извиня, задето казах, че не ти вярвам, и мамка му, в този конкретен случай съм щастлив, че не бях прав. И след като вампирите си падат повече по действията вместо по думите, можеш да си пийнеш за моя сметка. Изглеждаш като лайно. Някой да ти е казвал, че си прекалено блед?

Боунс се разсмя.

— Случвало се е, и понеже съм гроги, ще се възползвам от предложението ти.

Той се изправи на крака и Тейт наклони глава.

— Не е нужно да ме целуваш преди това — подигравателно му рече.

Боунс не му отговори, само впи зъби в шията му. Минута по-късно вдигна русата си глава.

— Извинението е прието. Котенце, не искаме да караме приятеля ти да чака. Има много да учи. Родни, високо оценявам помощта ти, но знам, че искаш да тръгваш. Ще ти звънна след няколко дни.

Прегърнах гула за последно, преди да изчезне в нощта. Боунс ме гушна през талията и двамата тръгнахме заедно, а Тейт запристъпва до мен.

— Все пак ни остава да се справим с майка ми — казах аз.

— Да, така е. Не можем да си позволим непрестанно да опитва да ме убие, нали така? Но не се притеснявай. Едва ли ще се окаже по-трудно от съживяване на мъртвите.

— Не бъди толкова сигурен.

Ала дори майка ми не можеше да ми развали настроението. Не и с празния гроб зад гърба ми и предишния му обитател, който ме чакаше в колата отпред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.